

น้องภูและพี่น้อง เริ่มต้นนับ 1 กับฟลอร์ไทม์

11 ตุลาคม 2551

เพิ่งแน่ใจว่าลูกเป็นออทิสติก แต่เค้าร่างกายแข็งแรง เดินได้ตอน 9 เดือน วิ่งได้ตอน 10 เดือน แต่มีอาการตาเหล่เข้าด้วยครับ และอาการที่เด่นชัดคือ ไม่สบตา เรียกไม่หัน ชอบเล่นล้อรถ ไม่เลียนแบบ พูดซ้ำ ไม่เรียกป๊าแม่ บอกให้ไปนู่นมานี้ไม่ได้ ยังไม่รู้ว่าจะอะไรคืออะไรเลย สอนก็ไม่สนใจ ปัจจุบันเริ่มมองหน้าพ่อแม่บ้าง เริ่มพูดมากขึ้นแต่ไม่ค่อยรู้เรื่อง

ผมอยากปรึกษาบางเรื่องกับคุณพ่อและคุณแม่ที่มีประสบการณ์คล้ายกันนี้ เพราะตอนนี้เครียดมากๆ จนกินไม่ได้เลยครับ ขออนุญาตรบกวนคุณพ่อและคุณแม่ที่พอมีเวลาว่างให้คำแนะนำได้ ถึงจะมากหรือน้อยผมกับแฟนก็ต้องการมากๆเลยครับตอนนี้

โดย นี้อ.....

ใจเย็นๆ ค่ะ แม่น้องดลมีประสบการณ์ใกล้เคียงแบบนี้มาก่อน ขอยืนยันว่าเด็กทุกคนพัฒนาดีขึ้นได้ อยากให้คุณนี้อตั้งหลักให้ได้เร็วๆ ลูกคุณกำลังคอยความรักและความรู้จากคุณอยู่ ชั้นแรก อยากให้อ่านหลายๆ กระทั่งจากเว็บบอร์ดนี้ จากนั้นก็หาหนังสือที่เกี่ยวข้องมาอ่าน และที่สำคัญคือโภชนาการที่ดี การดูแลเอาใจใส่ และเพิ่มเติมพัฒนาการให้ลูกตลอดเวลา เขียนเอาดูง่าย แต่เอาเข้าจริงแล้วพ่อแม่ต้อง

ทุ่มเทมากๆ เครียดบ้าง ท้อบ้าง สงสารลูกบ้าง ก็โอเคค่ะ แต่อย่าปล่อยให้เสียโอกาสทองในการพัฒนา ลูกตั้งแต่ยังเล็กนะคะ คุณพ่อต้องคิดว่ารู้อาการลูกเร็ว เสียใจเร็วก็จริง แต่โอกาสในการพัฒนาลูกก็มาเร็วเช่นกัน

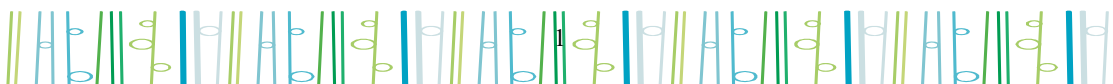
โดย : แม่น้องดล

.....

เข้าใจและเห็นใจอย่างมากกับสิ่งที่ทั้งคุณและภรรยา กำลังเผชิญอยู่ และขอเป็นกำลังใจให้ผ่านพ้นช่วงนี้ไปได้ (อย่างรวดเร็วที่สุด) เพื่อลูกของคุณทั้งสองเอง เพราะลูกจะดีขึ้นได้ด้วยพลังที่พ่อแม่มีให้ พ่อแม่ตั้งมั่น (ทางจิตใจ) ได้เมื่อไหร่ โอกาสพัฒนาของลูกก็จะมีเมื่อนั้น

อย่าลืมนะว่า เมื่อตั้งมั่นได้แล้ว ให้เริ่มต้นช่วยเหลือลูกได้ด้วยตัวคุณเอง สามารถหาอ่านได้เพิ่มเติมจากคู่มือการพัฒนาเด็กด้วยแบบองค์รวม (เทคนิค DIR/ฟลอร์ไทม์) จะเป็นประสบการณ์ของคุณพ่อคุณแม่คนอื่นที่ผ่านเส้นทางนี้มาแล้ว

โดย ***** .....

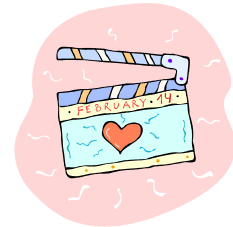
ขอบคุณมากๆเลยครับ ตอนนี้ย้ายลูกไปเลี้ยงอีกบ้านนึง เพราะปกติเลี้ยงเองอยู่ในเคาเตอร์ทำงานเลย มีเสียงรบกวนประสาทอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่เค้าเกิดแล้ว และที่ร้านก็ไม่มีคนช่วย ทำกันเอง เลี้ยงลูกกันเอง เอาใจใส่ลูกน้อยเกินไป ตอนนั้รู้สึกตัวเองผิด ที่ไม่เอาใจใส่ดูแลลูกให้มากกว่านี้ตั้งแต่แรก ตอนนั้ลูกหลับ ผมก็จะพยายามเข้ามาอ่านประสบการณ์ต่างๆที่นี้ และวิธีดูแลลูกที่ถูกทาง อยากอ่านหมดทุกหัวข้อและทุกกระทู้เลย แต่ตอนนี้เวลาทั้งหมดทุ่มไปให้ลูกเต็มที่ ผมเลิกไปออกกำลังกายทันที ที่รู้ว่าเค้าเป็น และความเครียดที่เราคิดว่าจะเก็บกดมันเอาไว้ได้ กลับทำไม่ได้เอาซะเลย เมื่อไหร่ที่อยู่คนเดียว แ่คิดย้อนหลังไป ก็ร้องไห้ทุกที แต่จะเป็นอย่างนี้ไปนานไม่ได้ เพราะอาจทำให้แฟนผมหมดกำลังใจไปด้วย

โดย นี้อด.....

ให้เวลากับตัวเองหน่อยนะคะ เราก็มนุษย์ปุถุชนธรรมดา ต้องใช้เวลาปรับตัว อย่าคาดหวังตัวเองมากเกินไป อะไรที่ผ่านไปแล้ว ก็ให้ผ่านไป อะไรที่มาไม่ถึง ก็อย่าไปวิตกทุกข์ร้อนเกินเหตุ อยู่กับปัจจุบันนะคะ "ทำงานตรงหน้า" ให้ดีที่สุด

ย่านะคะ เดี่ยวนี้ออทิสติกไม่กลัวเหมือนเมื่อก่อนหรอกคะ

โดย : กิ่งแก้ว

พ่อแม่ทุกคนเจออย่างนี้ก็มีโทษตัวเอง ดิฉันเองก็เคยถามตัวเองว่าทำอะไรผิด รู้สึกแย่มากๆ จนมาคิดได้ว่าเราก็เลี้ยงลูกแฝด 2 คนมาเหมือนกัน คนหนึ่งสบายดี แต่อีกคนไม่สบายตอนอายุประมาณ 2 ขวบ จนถึงเดี๋ยวนี้ร้องเกือบ 4 ขวบแล้ว ก็ยังไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะอะไร แต่ความรู้สึกเปลี่ยนไป จากที่เคยคิดว่าลูกจะพูดได้มัย จะเข้าห้องน้ำเป็นหรือเปล่า จะกินข้าวเองและช่วยเหลือตัวเองได้แค่ไหน ช่วงเวลา 2 ปีที่ผ่านการฝึกฝน และเห็นพัฒนาการที่ดีขึ้นของเขา เดี๋ยวนี้คิดว่าลูกเรียนได้ และจะจบมัธยมปลาย บางที..บางทีคงมีโอกาศเข้ามหาวิทยาลัย

อยากบอกว่าอย่าหมดหวัง อย่าท้อแท้คะ เริ่มวางโครงการช่วยเหลือน้อง ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง ต้องฝึกด้านไหนบ้าง อาทิตย์ละกี่ชม พยายามทำให้ได้ เริ่มพาน้องไปหาครูฝึกหรือยังคะ แรกๆจะลำบากมาก แต่ต่อไปจะค่อยๆดีขึ้นคะ

โดย : [Twinmom2](#).....

ขอบคุณมากเลยครับ ทุกความเห็นมีประโยชน์กับผมมากๆเลยครับ ตอนนั้ตั้งสติได้ดีขึ้นมาก เล่นกับลูกไป สอนไปด้วย เราเห็นเลยว่าอาการดีขึ้นได้จริงๆ ส่วนที่ถามว่าพาไปหาครูฝึกหรือยัง ตอบว่ายังครับ วันจันทร์ผมจะติดต่อไปที่โรงพยาบาล และจะได้ให้หมอประเมิน ว่าต้องฝึกอะไรบ้าง และฝึกอย่างไร ตอนนั้ได้แต่อยู่ใกล้ลูกตลอดเวลา

เมื่อก่อนผมให้เค้าดูวีซีดีมากเกินไปด้วย ตอนนั้หยุดดูมาได้ 5-6 วัน เค้าพูดมากขึ้น มองหน้าผมกับแฟนบ่อยขึ้น และเค้าพูดคำบางคำได้ เช่นคำลงท้ายเพลงที่ฟังจาก VCD ตอนแรกผมก็

คิดว่าเค้าจะร้องเพลงอื่นที่ไม่เคยฟังจาก VCD ไม่ได้ เลยลองร้องเพลงที่แต่งเองกับแฟนสั้นๆ
 ร้องให้เค้าฟังหลายๆรอบ เค้าก็พูดคำลงท้ายแต่ละประโยคได้ แต่ไม่ชัดเท่าไร ก็เป็น
 กำลังใจเล็กๆให้ผมกับแฟนได้มากเลย ผมเครียดอยู่หลายเรื่อง แต่กำลังพยายามอยู่ครับ

โดย นี้อด.....

ลองจัดเวลามาอบรมเรื่อง Floortime ที่มหิตลคุณะคะ จะได้ประโยชน์มากและสามารถทำเองที่บ้าน
 ได้ตลอดเวลา เป็นกำลังใจให้ค่ะ เดี่ยวนี้มีลูกเป็นออทิสติกไม่ลำบากเหมือนแต่ก่อนแล้ว
 ขอเพียงมีความตั้งใจ อดทน และมีวินัยในการฝึกฝนนะคะ

โดย : แม่ก้อย .....

ขอบคุณแม่ก้อยมากเลยครับ คือว่าผมอยู่ จ.ชัยภูมิ แล้วเวลาพาลูกเดินทางไป กทม จะมีปัญหานิด
 น้อย กว่าจะถึง กว่าจะพบหมอ กว่าจะกลับ เพราะเค้าไม่ยอมกินข้าวและไม่กินอย่างอื่นเลย กินแต่นม

โดย นี้อด.....

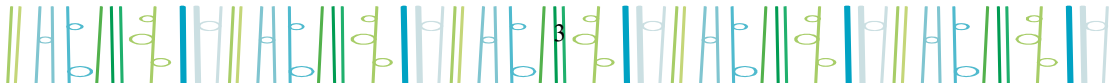
อบรมฟลอร์ไทม์ เอาลูกมาไม่ได้ค่ะ อบรมเฉพาะผู้ปกครอง แนะนำเหมือนแม่ก้อยค่ะ อย่าเปิด "หน้า
 งาน" มากเกินไป หัดทีละอย่างสองอย่าง ลูกก็จะ ง่ายขึ้นได้ค่ะ

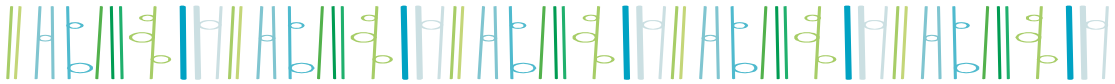
โดย : กิ่งแก้ว.....

วันนี้ลูกดีขึ้นบางอย่าง จนทำให้ผมกับแฟนมีกำลังใจขึ้นมากเลยครับ

1. เค้ามองหน้าผมกับแฟนมากขึ้น เรียกหันบางครั้ง (ถ้าไม่มีเสียงรบกวน) และไม่มีคนอื่นอยู่
 แถวนั้น
2. ผมกับแฟนร้องเพลงที่แต่งเองสั้นๆ ที่เค้าไม่เคยได้ยินจากทีวีหรือวีซีดี พอร้องไปหลายๆรอบ
 เค้าก็ร้องคำลงท้ายได้ แต่พอหยุดร้องเพลงนี้ไปสักพัก แล้วกลับมาร้องใหม่ รอบแรกเค้าจะไม่
 ร้องตามเลย พอรอบสองรอบสาม เค้าจะเริ่มร้องคำลงท้ายแต่ละประโยคได้
3. ผมเอาหมูบั้งเคี้ยวๆแล้วเอาใส่ปากเค้า เค้าไม่โววาย แต่คายทิ้ง เหมือนจะชอบรสชาติ แต่ไม่
 คุ่นของที่หยาบกว่าของเหลว

ผมเชื่อแล้วว่า ทีวี วีซีดี และการไม่เอาใจใส่ลูกที่อยู่ในช่วงแรกเกิดของผมกับแฟน เป็นส่วนหนึ่ง
 ของอาการที่ลูกเป็นอยู่ในตอนนี้ ผมก็ได้แต่หวังว่า ความพยายามเอาใจใส่ดูแล และทุ่มเวลาให้กับ

ลูก จะเป็นการลดความผิดที่ผมกับแฟนได้ละเลยกับลูกไปในช่วงที่เค้าต้องการ ผมไม่เคยร้องไห้มานานมาๆ นานจนจะจำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ แต่พอเรื่องของคุณลูกในครั้งนี้ แค่อยู่คนเดียวหรือยืนล้างขวดนม ถ้าผมคิดถึงเรื่องที่ผ่านมา ที่ผมไม่ค่อยใส่ใจลูก น้ำตามันก็เอ่อมาจนห้ามไว้ไม่อยู่ทุกที ขอให้ลูกดีขึ้นๆ จะเหนื่อยก็ไม่กลัว จะขอคำแนะนำต่างๆจากแม่ๆที่นี้ตลอดไป ขอบคุณแม่ๆทุกท่านนะครับ

โดย นีต.....

มาเป็นกำลังใจให้ครับ ผมรู้ว่าลูกเป็นออทิสติกก็ประมาณ 1 ขวบ 8 เดือนเหมือนกัน ขออัยว่าเราต้อง "เข้าใจ" มากกว่า "เห็นใจ" ลูกนะครับ และที่สำคัญและยากมากๆ คือต้องทำให้คนอื่นเข้าใจลูกของเราเช่นกัน ^_^

โดย : พ่อธาม .....

มาเป็นอีกหนึ่งกำลังใจคะ ทุกปัญหามีทางออกคะและต้องใช้เวลา พ่อแม่ทุกคนที่เข้ามาพูดคุยใน web นี้ ล้วนผ่านช่วงเวลานี้มาแล้วกันทั้งนั้นคะ แต่ทุกคนก็ยังยืนหยัดอยู่ได้ ด้วยความรักที่มีต่อลูก เหมือนที่แม่ก็เคยบอกว่า ความรักที่ลูกมีต่อพ่อแม่ เป็นความรักที่ไม่มีเงื่อนไข เพราะฉะนั้นเราเองควรให้ความรักต่อลูกแบบไม่มีเงื่อนไขและไม่คาดหวังบ้าง สักวันพ่อแม่เองจะได้รับสิ่งมหัศจรรย์จากความรักนี้คะ จากหนทางที่มองไม่เห็น ถ้าเราหยุด เราจะรู้ได้อย่างไรว่ายังมีทางเดินต่อไปได้อีก ถ้าเราบอกว่าทางมันมืด เราไม่ชวนขวยหาแสงสว่างนำทาง เราจะรู้ได้อย่างไร ว่าหนทางมีตั้งหลายทาง ให้เราเดิน....แม่ใจดี ขอให้คุณ not5 10tp เอาความรักที่มีต่อลูกเป็นแสงสว่างนำทางชีวิตต่อไปนะคะ

โดย : [jaidee](#) .....

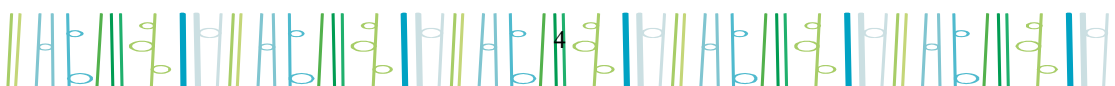
ขอบคุณคุณแม่ทุกท่านเลยนะครับ ตอนนี่ผมเริ่มใจเย็นขึ้นมากแล้ว และมีกำลังใจในการดูแลลูกของผมเต็มที่เลย คงมีอีกหลายเรื่องที่ผมยังไม่รู้ ว่าเรื่องไหนควรฝึกให้ลูกก่อน แต่จะพยายามทำให้เค้ามีความสุขก่อนเป็นสิ่งแรก แล้วเรื่องอื่นๆถ้า निकออก จะมารบกวนคุณแม่ทุกท่านที่นี้้นะครับ ^^ วันนี้เป็นวันแรก ที่ผมกับแฟนไม่เครียดมาก หวังว่าอะไรจะดีขึ้นเรื่อยๆต่อกัน

โดย นีต.....

อีกคนคะ ลูกดีขึ้นได้จริงๆ ค่ะ อย่างที่ไม่คาดฝันเลยด้วย เพียงแต่ต้องใช้เวลาเขาด้วย แต่ละก้าวแต่ละขั้นของเขาต้องการเวลา และความเข้าใจจากเราเป็นอย่างมาก สิ่งที่ได้เองมีมากมายนะคะ สภาพแวดล้อมต้องอ่อนโยนเหมาะกับเด็กเล็ก ไม่วุ่นวาย ไม่มีสิ่งกระตุ้นเร้ามากจนเกินไป (งดทีวี ห้ามสรรพสินค้า งานเลี้ยงเสียงดัง ฯลฯ)

ให้เขาได้อยู่ใกล้ชิดกับคนที่รักเขา อยู่กับคนที่คอยดูแลเอาใจใส่เขาด้วยใจ พาเขาทำในสิ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวันของเขาและของเรา จับมือสอนให้ทำทีละขั้นตอนย่อยๆ พูดกับเขา บอกเขาให้เหมาะกับพัฒนาการทางภาษาของเขา (อย่าพูดยาวเกินไปถ้าลูกยังไม่เก่งหรือยังไม่พูด)

มีตารางกิจกรรมในแต่ละวันที่สม่ำเสมอ เขาจะค่อยๆ เรียนรู้ว่าในแต่ละวันต้องทำอะไรบ้าง และความ

สม่าเสมอจะทำให้เขารู้สึกมั่นคงภายใน

ลูกชายดิฉันเคยเดินเขย่งเท้า ไม่สบตา ไม่มีภาษา ตอนสองขวบสามเดือน ปัจจุบันห้าขวบแล้ว พูดเก่ง ตอบโต้เก่ง เลี้ยงเก่ง แทบจะไม่มีพฤติกรรมของออทิสติกหลงเหลืออยู่เลย มีเหลืออยู่ก็น้อยมากๆ เขาอาจจะช้ากว่าเด็กอื่นในแง่ภาษาและสังคม แต่มีหลายๆ ด้านที่เร็วกว่าเด็กคนอื่น (คณิตศาสตร์ มิติ ดนตรี ความจำ อารมณ์ขัน วิธีแก้ปัญหาและวิธีมองโลกที่ไม่ซ้ำใคร ฯลฯ)

ค่อยๆ เรียนรู้จักลูกค่ะ แล้วเราจะค่อยๆ พบคำตอบในการนำพาเขามาสู่โลก ในการสอนเขาให้รู้จักโลก เขาเรียนรู้ได้ในแบบของเขา ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจของเรา และความอดทนของเรา ดิฉันไม่ได้พาเขาไปฝึกที่ไหนเลยด้วยซ้ำ ทำเองตลอด (เลี้ยงลูกเอง ไม่ได้ออกไปทำงานค่ะ) พบว่ามันยากแต่ก็ทำได้จริงๆ ค่ะ เอาใจช่วยค่ะ

โดย : ตู๋ต๊ิบ .....

แม่เอมี่ห่างหายไปนานจากเว็บแม่ก้อย (แต่แอบคิดถึงอยู่บ่อยๆ) ด้วยงานที่หนักขึ้น (เพราะหาเรื่อง ขยายกิจการ) และ ด้วยความที่เอมี่เค้าก็พัฒนาไปได้มากแล้ว...อะไรๆ ที่เคยตึงเครียด ก็ลดลง การเลี้ยงลูกก็ง่ายมากขึ้นด้วย จะพาไปเที่ยวไหน แม้แต่เมื่อแม่ไป ซือบ้าง ต้องเข้าไปลองเสื้อผ้า ลูกสามารถรอแม่ได้ อย่างเรียบร้อย น่ารัก แถมด้วยการ เป็นคนคอยติ-ชม ว่าชุดนี้แม่ใส่แล้วเป็นยังไง สวยหรือไม่สวย..

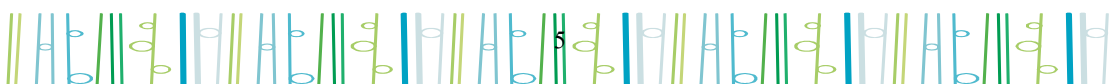
กระซู่ของคุณพ่อ ทำให้ความรู้สึกเก่าๆ ในอดีตมันพุ่งขึ้นมาในความทรงจำของแม่เอมี่ อยากเป็นกำลังใจให้มากๆ และที่สำคัญ อยากบอกว่าลูกดีขึ้นได้จริงๆ ด้วยพลังแห่งความรัก ที่สองมือของพ่อ-แม่ จะช่วยนำพาลูกออกมาจากโลกของตัวเอง และช่วยให้น้องพัฒนาขึ้นมาได้...

คุณพ่ออยู่ต่างจังหวัด เหมือนกับแม่เอมี่ เมื่อก่อนแม่เอมี่รู้สึกโชคร้าย ที่เราไกลบุคคลากร และสถานที่ฝึกต่างๆ แต่ไม่รู้ว่าเพราะภาวะจำเป็นนี้ ทำให้แม่เอมี่ สู้ ๆๆ เพราะรู้สึกว่าลูกด้อยโอกาส ทุกวันนี้มองย้อนกลับไป อาจเป็นความโชคดีก็ได้

เพราะเรามีเวลาอยู่กับลูกมาก เราฝึกลูกเอง เกิดทั้งความรักและความผูกพันระหว่างเรากับลูกมาก จำได้ว่าเมื่อลูกอายุ 2 ขวบ ได้พาเข้าเนอสฯ ลูกไม่เคยร้องไห้ ไม่เคยสนใจว่าแม่จะมารับ ผิดกับเด็กคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด...

โดย : แม่เอมี่ .....

เมื่อวานนี้ ผมได้อ่านหนังสือ เรื่องแรกของแม่ม่อนองมาร์ค แค่ 15 บรรทัด น้ำตาผมก็ไหลแล้วครับ ความรู้สึกมันช่างเหมือนกันอย่างเหลือเชื่อ ยิ่งอ่านไปถึงเรื่องของคุณแม่ม่อนองเดียวยิ่งรู้สึกแย่มากๆ ต้องหยุดอ่านครู่หนึ่ง แล้วมองหน้าลูกของผมที่หลับอยู่ ผมคิดไม่ออกเลย ว่าอนาคตต่อไปนี้ ลูกของผมจะเป็นอย่างไร และการได้อ่านเรื่องราวต่างๆของคุณแม่หลายท่าน ทำให้ผม 'เชื่อ' ว่าลูกของผมจะ

สื่อสาร และรับรู้ความรู้สึกและเหตุผลได้อย่างแน่นอน ถ้าผมและแฟนทุ่มเทเวลาและความรักความ
เข้าใจให้กับเค้า

แต่ตอนนี้ ร้านของผมเพิ่งปิด ลูกก็หลับแล้ว ร่างกายของผมมันเหมือนจะปิดสวิชท์ให้ได้เลย เดี่ยว
พรุ่งนี้ตอนลูกหลับ ผมจะมาเล่าการเปลี่ยนแปลงของลูกของผมต่อ นะครับ ตอนนี้ขอตัวไปนอนเอาแรง
ก่อน

โดย นี้อ.....

ทุกวันนี้ คุณแม่ห้องเดี่ยวและคุณแม่ห้องมาร์คเป็นคุณแม่ที่มีความสุขมาก ทั้งสองท่าน (รวมทั้งคุณ
พ่อคุณแม่ท่านอื่น ๆ อีกมาก) เป็นวิทยากรที่มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในการถ่ายทอดประสบการณ์
อันทรงคุณค่าในคุณพ่อคุณแม่ท่านอื่น ๆ หวังว่าวันหนึ่งคุณพ่อคุณแม่ห้องญ คงจะได้เช่นกัน

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขอบคุณ อ.กิ่งแก้วและแม่ๆทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำและกำลังใจผมและแฟน
ถ้าผมไม่ได้คำแนะนำจากแม่ๆที่นี่ และไม่ได้อ่านหนังสือ ผมคงต้องพาลูกเดินทางไกลๆ
เพื่อไปให้หมอเค้าฝึกพฤติกรรมบำบัดกับลูกอย่างแน่นอน

และเมื่อวานนี้ ตอนที่อยู่โรงพยาบาล ผมพาลูกไปหาที่หลับแฉๆหน้าห้องกระตุ้นพัฒนาการ
ผมเห็นเด็กคนหนึ่ง ร้องให้ออกมาจากห้องปรับพฤติกรรมอะไรนี่แหละ
แล้วเด็กก็วิ่งเข้าไปกอดพ่อ ร้องไห้ไปหยุด พ่อก็ก้มกอดทั้งหอม ทั้งลูบตัวไปทั่ว แต่ลูกก็ไม่ยอมหยุดร้อง

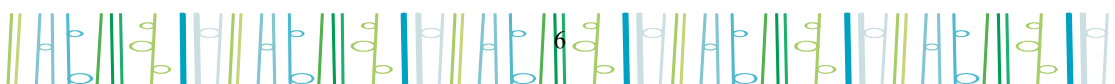
แล้วก็มีผู้หญิงเดินตามเด็กออกมา แล้วก็มาคุยกับพ่อและแม่ของเด็ก เค้าพูดว่า
ถ้าอยู่ที่บ้าน ถ้าเค้าไม่ยอมทำตาม ให้ยึดเอาของอันนี้ไป แล้วบังคับให้เค้าฟังก่อน

ผมได้พูดคุยกับคุณแม่บางท่านในที่นี้แล้ว ผมมองเห็นเลย ว่าสิ่งที่ครูฝึกปฏิบัติกับเด็กที่ผมเห็นอยู่
ไม่น่าจะใช้วิธีแก้ไขที่ดีในระยะยาว

ถ้าผมไม่ได้รับรู้ข้อมูลที่นี่ หรือจากหนังสือของ อ.กิ่งแก้วผมก็คงไม่ต่างจากพ่อแม่ที่คอยเวลา
ที่จะพาลูกไปให้ครูบังคับฝึกปรับพฤติกรรมแบบนี้แน่นอน

ผมรู้สึกว่าผมโชคดีที่คุณแม่ที่นี่หลายๆท่าน ที่ได้รับคำแนะนำและวิธีการดูแลลูกที่ถูกต้อง ตั้งแต่
เริ่มรู้ว่าเค้าเป็นออทิสติก

หลังจากที่ผมปรับเปลี่ยนการดูแลลูก มาเป็นเอาใจใส่เค้ามากขึ้น เล่นกับเค้ามากขึ้น เวลาเพียงไม่ถึง
10 วัน ลูกของผมเริ่มมองหน้าผม มองแบบที่ไม่เคยมองมาก่อน ก่อนนี้ เค้ามองแค่ผ่านๆ แบบหันมา
เห็นปั๊บ ก็หันเลยไปทันที

และตอนที่ผมเล่นซ่อนหากับเค้า เค้าก็เดินมาหาผมเจอทุกครั้ง ผมก็ใช้วิธีแบบที่คุณแม่ในนี้แนะนำ คือไปซ่อน แต่ซ่อนแบบให้เค้าเห็นนิดๆ ไม่ซ่อนให้เค้าหาเรายาก เค้าก็ชอบใจมากเลยครับ พอเดินมาเจอผม ก็เอามือมาจับ แล้วก็พูดว่า เอ่ ยาวๆ ทุกครั้งผมจะพูดจะเอ่ แต่ลูกออกเสียงได้แค่ เอ่

สิ่งที่ทำให้ผมและแฟนมีกำลังใจ ก็คือสายตาสายที่ลูกมองมา ตั้งแต่เกิด ผมยังไม่เคยเห็นลูกมองตาด้วยแววตาแบบนี้มาก่อนเลย

ผมเข้าใจว่าคนสมัยก่อนอาจจะไม่รู้จักก้อทิสติกเท่าไร แต่อาการที่ลูกของผมแสดงออก น่าจะบอกได้ถึงเหตุผลที่ลูกของผมไม่ยอมให้ใครบางคนกอด เพราะเค้าไม่ชอบในสิ่งที่คนนั้นกระทำกับเค้า

โดย นี้อด.....

วันนี้เป็นวันแรกที่ผมกับแฟนไม่ใส่แพมเพิสให้ลูก พยายามจะพาเค้าเข้าห้องน้ำเพื่อให้เค้ารู้ว่าเวลาฉี่ต้องไปที่ไหน แต่ไม่ทันสักครั้งเลยครับ ฉี่รดกางเกงไป 5 ครั้งแล้ว และเวลาที่พาไปเข้าห้องน้ำ ก็จะไม่ค่อยยอมเท่าไรเลย ปวดหัวมากเหมือนกัน

และตอนนี้มีเรื่องปวดหัวอีกเรื่องที่ไม่หายเลย ก็คือเค้าถ่ายแข็ง ถ่ายแข็งมาระยะหนึ่งแล้ว พยายามให้เค้ากินมะละกอ (บดผสมนมให้กิน) และกล้วยน้ำว้า แต่ก็ไม่เห็นถ่ายนิ่มขึ้นเลย

แถมเวลาเดินทางไปหาหมอแต่ละครั้ง เค้าจะไม่ค่อยถ่ายเลย เป็นแบบนี้ทุกครั้ง อาจจะเครียดกับการเดินทาง เลยไม่ถ่ายท้อง ไม่รู้จะแก้ไขยังไงดี คุณแม่ท่านไหนมีวิธีเด็ดๆที่ใช้ได้ผล แนะนำหน่อยนะครับ

อีกเรื่องครับ บางทีบางเวลา เค้าก็แสดงอาการไม่สนใจใคร เหมือนจะอยู่ในโลกของเค้า ผมเห็นทีไรเครียดทุกทีเลย พยายามพูดเบี่ยงเบน หรือเล่นหยอกอะไรเค้า เค้าก็ไม่สนใจเลย ก็รู้สึกท้อๆทุกทีที่เห็นเค้ามีอาการแบบนี้ แต่พอสักครู่ เค้าก็หาย เริ่มกลับมาสนใจเราอีกครั้ง....

การเล่นกับลูกให้ได้ทั้งวันนี้มันไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิดเท่าไรเลยนะครับ บางที เวลาที่เราหมดแรงหมดพลัง หมดมุข แล้วเค้าเริ่มนิ่ง เราก็รู้สึกไม่ค่อยดีเลย ต้องพยายามหาวิธีเล่นเดี๋ยวนั้นเลย

แต่ก็ได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง 😞

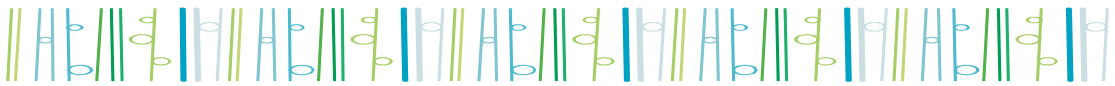
โดย นี้อด.....

อย่างที่เคยแนะนำนะคะ อย่าเปิดหน้างานพร้อมกันหลายด้าน คุณเองจะเครียด ลูกก็จะเครียด อย่าลืมว่าการออกจากโลกของตัวเองนั้น เป็นเรื่องยากของลูกเช่นกัน เบื้องต้น จึงต้องเน้นความสนุกสนานเป็นหลัก ช่วงนี้ดิฉันยังไม่แนะนำให้ฝึกเข้าห้องน้ำ ให้ลูกรู้เรื่องมากกว่านี้ก่อน และก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ช่วงการมีสัมผัสพันธภาพกับพ่อแม่ตอนแรก ๆ ยังไม่คงที่ เรียกว่ายังผลุบเข้าผลุบออก บางช่วงก็กระตุนยาก บางช่วงก็ง่าย ก็พยายามกันไปเรื่อย ๆ พอหอมปากหอมคอ อย่าถึงกับเบียดเบียนตัวเอง หรือบีบคั้นกันทั้งสองฝ่าย แต่ก็ไม่ถึงกับปล่อยปละละเลย เรียกว่าพอดี ๆ

อยู่ ๆ ลูกขึ้นมาปฏิวัติการเลี้ยงดู มันลำบากกันทั้งสองฝ่ายค่ะ

อ้อ เด็กปกติทั่วไป กว่าจะบอกฉี บางทีก็ 2 ขวบ 2 ขวบครึ่งนะคะ เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ ยังไม่ต้องรีบร้อนเลย จัดลำดับความสำคัญก่อนคะ

โดย : กิ่งแก้ว .....

ขอบคุณครับ อ.กิ่งแก้ว คำแนะนำต่างๆที่ได้มาในช่วงนี้ มีประโยชน์กับผมและแฟนมากๆเลยครับ เพราะความไม่มีประสบการณ์ ความกังวล และความไม่แน่ใจ มั่นวนไปวนมาในสมอง ช่วง 10 วันมานี้ น้ำหนักผมลดไปหลายโลเลย ท้องไส้ก็ไม่ปกติเท่าที่ควร เวลากินก็รีบกิน (ซึ่งปกติก็ไม่ค่อยได้นั่งกินสบายๆอยู่แล้ว) เลยยิ่งท้องไม่ค่อยปกติไปใหญ่ คิดมากไปอีก ว่าถ้าเราป่วย แฟนคนเดียวจะตามลูกไหวหรือเปล่า สงสัยต้องปรับความคิดตัวเองให้หนักกว่านี้หน่อย แฮ่ เครียดจัง ทั้งๆที่รู้ว่าต้องไม่เครียด . . .

แล้วลูกผมก็ไม่ยอมใส่รองเท้าเลย ตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว ไม่ว่าจะอารมณ์ไหน ก็ไม่ยอมให้ใส่รองเท้าให้เลย ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้ เวลาจะออกจากห้อง ผมจะบอกเค้าว่า ไปเที่ยวกันเถอะ เค้าก็จะยอมให้ใส่รองเท้าให้ แต่ 2 วันนี้ เค้าไม่ยอมใส่รองเท้าเลยสักครั้ง ไม่รู้ว่าเพราะอะไร

ผมลองพาเค้าไปเดินตรงที่เป็นก้อนกรวดเล็กๆ เค้าก็ลงเดิน แต่เดินช้าๆ ผมก็พูดว่า เจ็บเท้าอะไร ใส่รองเท้าดีกว่าเนาะ จะได้ไม่เจ็บ แล้วผมก็อุ้มเค้าขึ้นมา แล้วก็ใส่รองเท้าให้เค้า เค้าก็ไม่ยอมอยู่ดี จะเดินเท้าเปล่าทำเฉยเลยหมดความพยายาม ปลอบให้เค้าเดินเท้าเปล่าไปเลย เพราะกลัวเค้าจะหงุดหงิด เดี่ยวเค้าจะไม่ยอมเล่นกับเรา ^^'

โดย นี้อ.....

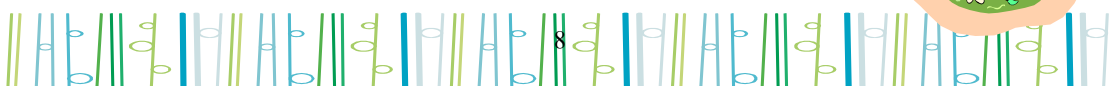
อันที่จริง เมื่อลูกรู้จักเล่นสนุกกับพ่อแม่เป็นแล้ว สัมพันธภาพที่ควรจะทำต่อไป คือสัมพันธภาพในอารมณ์หงุดหงิด ที่ยังไม่ได้แนะนำให้ เพราะเห็นว่าตนเองยังอยู่ในช่วงปรับตัวปรับใจ ซึ่งจากประสบการณ์ของดิฉัน พบว่าพ่อแม่ส่วนใหญ่จะใช้เวลาปรับตัวประมาณ 3-4 เดือน กว่าจะเข้าที่เข้าทาง

หากลูกไม่ยอมใส่รองเท้า แต่ยังเชื่อมต่อกับคุณอยู่ แนะนำให้เปลี่ยนการปฏิเสธไม่ยอมใส่รองเท้า ให้เป็นเกม "ตื้อ" ใส่รองเท้ากัน เหมือนเวลาเราจะตื้อขายของให้ลูกค้าที่เอะอะก็จะไม่เอาทำเฉยๆ ทำให้มันสนุก แก่แล้วเอาสวมที่มีมือเขาบ้าง สวมเท้าบ้าง เอาแค่หงุดหงิด แต่พอที่จะเชื่อมต่อกันได้ พยายามอย่าอึดจนวางแตก

เป้าหมายไม่ได้อยู่ที่ข้อสรุปว่า ตกลงจะใส่หรือไม่ใส่ เป้าหมายอยู่ที่การได้ยื้อกัน อาศัยความมุ่งมั่นที่จะไม่ใส่รองเท้าของเขา ให้เป็นประโยชน์ในการเชื่อมต่อกัน

โดย : กิ่งแก้ว.....

เอ่อ...เห็นภาพเลยครับ อ.กิ่งแก้ว^^'

เมื่อก่อนผมก็ชอบช่วยแก้ปัญหาให้คนอื่นด้วยการให้คำแนะนำ ด้วยวิธีที่แตกต่างมากมาย แต่ทำไมกับลูกของผมเอง ผมถึงคิดพลิกแพลงอะไรไม่ออกเลย เมื่อกี้ผมเล่าให้แฟนฟัง แฟนผมก็ยังคงบอกว่า เออนั้นสิ ทำไมเราคิดพลิกแพลงแบบที่อาจารย์แนะนำนะ

แฟนผมก็บอกว่า ไหนปกติเป็นคนที่มีไหวพริบดี ชอบแนะนำคนอื่นให้แก้ปัญหาวัยวิธีที่พลิกแพลงได้ แต่ทำไมกับลูกถึงคิดไม่ออก ผมเลยคิดว่า สภาพจิตใจของตัวเอง ยังไม่ปกติเท่าที่ควร ความทุกข์ความกังวล มันแอบซ่อนอยู่โดยที่ผมไม่ยอมรับมัน

ตอนนี้ ผมหายใจเข้าหายใจออกยาวๆ แล้วพยายามคิดเรื่องของลูก ว่ามันเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลา ต้องมีขั้นตอนที่ไม่เร่งรีบ สงสัยผมต้องหาอะไรกินให้เรื่อยๆ และหาเครื่องตีมันเย็นๆหวานๆที่กินประจำตีมันซะบ้าง เพราะช่วงนี้ มีอะไรผมก็กินๆเข้าไป ไม่เลือก ไม่สั่ง ขอให้กินๆเข้าไปเร็วๆ จะได้มีเวลาอยู่กับลูกมากๆ ท้องเลยไม่ค่อยดี เสียขยับไปละยังไม่ได้อยู่เล่นกับลูก จะยิ่งไปกันใหญ่

ขอบคุณอ.กิ่งแก้วมากๆนะครับ ที่ทำให้ผมฉุกคิดขึ้นมาได้อีก 1 เรื่อง ^^

โดย นี้อด.....

วันนี้เล่นกับลูกเกือบทั้งวันเลยครับ ร้องเพลงที่เคยร้องทุกเพลงที่ร้องได้ พาวัวเล่นกับหลานจนเหนื่อยไปหลายรอบ ดูเค้าสนุกมากๆเลยละครับ

ก็พยายามพูดกับเค้าตลอดเวลา อยู่ใกล้เค้าตลอดเวลา สลับกับแฟน ที่เห็นดีขึ้นแน่นอนก็คือ เค้าติดเรามากขึ้น มองเรามากขึ้น และเรียกหันมากขึ้น

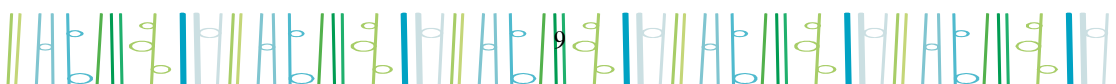
ใจจริงอยากให้เค้าดีขึ้นเร็วและมากกว่านี้ เพราะที่เค้าดีขึ้นให้เห็น มันไม่ตลอดเวลาเลย แล้วบางช่วง ที่ร้านยุ่งๆ ไม่มีคนช่วย อารมณ์ก็เครียดขึ้นมาทันทีเลย ไม่อยากปล่อยลูกไว้คนเดียว แม้แต่วินาทีเดียวเลย

ตอนนี้ลูกผมเริ่มจดจ่อเวลาที่เอาหนังสือนิทานเล่มที่มีรูปใหญ่ๆ สีสวยๆ มาวางตรงหน้าแล้วเล่าให้เค้าฟัง กะว่าถ้าเค้าเริ่มจดจ่อและชอบอยู่ใกล้ซิดเรามากขึ้นกว่านี้ จะลองพยายามหาวิธีการมาทำตรงหน้าเค้า

เพื่อเค้าจะสนใจจับต้อง หรือสนใจดูกิจกรรมอื่นบ้าง เพราะถ้าไม่ใช่หนังสือนิทาน เค้าก็ยังไม่นั่งอยู่กับเราเลยครับ

ส่วนเรื่องรองเท้า ผมจะไม่รีบร้อนเกินไป จะค่อยๆพยายามหาวิธีจูงใจไปเรื่อยๆ ถ้าแม่ๆมีทริคดีๆที่คิดได้อีก ก็ช่วยแนะนำมาอีกนะครับผม

ตอนนี้ผมกับแฟนพยายามอ่านหนังสือให้เข้าใจ (แต่เวลาอ่านไม่ค่อยมากพอ) เพราะตอนนี้กำลังงว่า ถ้าลูกเริ่มจดจ่อ หรือเริ่มที่จะติดเรามากขึ้น เราจะสอดแทรกสอนเค้าเรื่องอะไรก่อนดี เพราะเค้ายังไม่ค่อยรับรู้อะไรเลย เลยคิดไม่ค่อยออกกันอะครับ

ก็พยายามจะอ่านหนังสือให้จบก่อนเล่มละ 1 รอบ แล้วจะมาแลกเปลี่ยนความเข้าใจกับแฟนดู
ถ้าไม่เข้าใจตรงไหน ผมจะขออนุญาตมาถามแม่ๆทุกท่านที่นี่อีกนะครับ ^^

โดย นี้อ.....

เมื่อก็ผมอ่านหนังสือมาถึงช่วงที่พูดถึงเรื่องที่ถูก `หลุด` ผมก็เพิ่งเข้าใจว่าอาการของลูกผมวันนี้ คือ
อาการหลุด

คือตอนเย็นของวันนี้ ลูกของผมและหลานอีก 2 คน แล้วก็ลูกของพนักงานอีก 2 คน มาวิ่งเล่นกันใน
ห้องโถงใหญ่ แล้ววิ่งเล่นกันอยู่แปะนึง แฟนผมก็มาเรียก บอกว่าให้เดินมาดูลูกหน่อย

ผมก็เดินไปดู เห็นลูกวิ่งไปวิ่งมา และร้องเสียงกรี๊ดๆ แต่เป็นอาการเหมือนตีใจ เหมือนสนุกมาก
แต่เค้าวิ่งไปแล้วก็วิ่งมาแบบควบคุมตัวเองไม่ได้ จนคนอื่นหยุดวิ่งแล้ว เค้ายังวิ่งไปวิ่งมาส่งเสียงไม่หยุด
เลย แล้วตอนนั้นเอง ลูกของพนักงานคนนึง ก็พูดขึ้นว่า น้องหนูเป็นบ้าไปแล้วหรือเปล่า วิ่งเหมือนคนบ้า
เลย พอผมได้ยิน ก็ตัวขาไปวูบนิ่ง แล้วก็เดินเข้าไปใกล้ๆลูก พยายามจะเอาเค้าเข้ามากอด แต่เค้าก็ยัง
วิ่งกลับไปกลับมาอยู่อย่างนั้น ผมเลยอุ้มเค้าขึ้นมา เค้าก็พยายามจะดิ้นลงไป ผมก็พูดกับเค้าเบาๆว่า
วิ่งเบาๆลงหน่อยนะครับ เตี้ยวล้มแล้วจะเจ็บเอา แล้วก็วางเค้าลง เค้าก็วิ่งต่ออีก แล้วก็ส่งเสียง
แบบเดิม

ผมเลยบอกให้ทุกคนออกไปจากห้อง แล้วผมก็บอกลูกว่า ปะๆ ไปเถอะ เค้าออกไปกันหมดแล้ว เรา
ออกไปเล่นข้างนอกต่อกันดีกว่านะ แต่ลูกเหมือนไม่ได้ยิน ผมเลยเข้าไปอุ้มเค้าแล้วเดินออกไปนอกห้อง
ทันที ตอนอุ้มก็อุ้มแบบรวดเร็ว แล้วก็พูดเสียงดังหน่อยว่า หนูๆ เพื่อนๆเค้าออกไปเล่นที่สนามเด็กเล่น
กันหมดแล้ว ปะๆๆๆๆ ไปกันเถอะๆๆ เตี้ยวเพื่อนๆจะไปกันหมดก่อน

เค้าถึงสงบลง แล้วก็ออกไปเดินเล่นนอกห้องโถงได้ต่อด้วยอาการปกติขึ้น ต่อไปผมคงต้องระวังเรื่อง
การเล่นกับเด็กหลายๆคนพร้อมกันให้มากกว่านี้ 😞

โดย นี้อ.....

"หลุด" ก็ไม่เป็นไร อย่างน้อยเราก็ได้รับรู้ "พิภัก" ของเขาในช่วงเวลานี้ คราวหน้าก็ลดสิ่งเร้าลงหน่อย
เดี๋ยวก็หาจุดพอดีได้ค่ะ

ยังไม่ต้องคิดว่าจะสอนอะไรหรอกค่ะ พอสัมพันธ์ภาพดีในอารมณ์สนุกแล้ว เราก็เพิ่มสัมพันธ์ภาพใน
อารมณ์อื่น ๆ แล้วเริ่มการสื่อสาร โดยเน้นการสื่อสารด้วยน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง ก่อน

เท่าที่อ่านมา ดูว่าพ่อน้องเองก็ค่อย ๆ เริ่มสงบ และเริ่มทำใจได้แล้วนะคะ แต่ที่จะอด "วูบในใจ" บ้าง
ก็ไม่ใช่ไรค่ะ เรื่องธรรมดา พยายามแยกเรื่องหลัก เรื่องรอง อะไรก่อน อะไรหลังให้ดีค่ะ

หากเป็นไปได้ การเชื่อมต่อกับลูกในขณะที่หลุดอย่างเมือวาน คือการวิ่งแบบเดียวกับลูก (หรือย่อตัวลง
แล้วเขย่าตัวทำท่าเหมือนกำลังวิ่ง) ด้วยจังหวะและความเร็วใกล้เคียงกัน เพื่อเปลี่ยนการวิ่งคนเดียว
เป็นการวิ่งเล่นกันสองคน เขาจะสนใจเราได้เร็วขึ้น

แต่ถ้าเป็นไปได้ คืออยู่ในที่ที่อาจจะอันตราย หรือในที่ที่ไม่สมควร ก็พาออกมาเลยก็ได้ค่ะ

เอาใจช่วยค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขอบคุณครับ.กิ่งแก้วเมื่อวานผมคิดอะไรไม่ออกเลยครับ ว่าจะต้องลองวิ่งกับเค้ามัย เพราะอาการของเค้าตอนนั้นผมเองก็ไม่เคยเห็น เพราะเด็กคนอื่นหยุดหมดแล้ว แต่เค้ายังวิ่งและส่งเสียงอยู่คนเดียว รู้สึกใจเสียไปเหมือนกันครับ

วันนี้ผมอยากจะถามเรื่องความนิ่ง สนใจ จดจ่อ ของลูกผมอะครับ ผมอยากรู้ว่าขนาดไหน ที่จะเรียกว่าน่าพอใจอะครับ ตอนนี้เค้านิ่งขึ้นมาหน่อยแล้ว ช่วงอ่านหนังสือนิทาน เค้าจะนั่งกับเราได้นาน แต่ถ้าช่วงเวลาอื่น เค้าจะลงเดินไปเรื่อยทุกทีเลย

และตอนนี้ เค้าอายุ 1 ขวบ 8 เดือน 4 วันแล้ว เค้ายังไม่เรียกปะป๊าแม่มาเลย ยังไม่เข้าใจคำสั่งอะไรเลยสักอย่าง บอกให้มานี่ก็ไม่มา แต่บอกให้บ๊ายบายได้แล้ว แต่พูดไม่ชัด และมีมือก็สับๆ ไม่ได้ทำท่าทางบ๊ายบายที่ถูกต้อง พยายามจับมือเค้าให้ทำท่าทางให้ถูก เค้าก็ไม่สนใจ สบัตมืออย่างเดียวเลย ครับ

แล้ววันนี้ตอนเช้าพาเค้าไปโรงพยาบาลของจังหวัด เค้าก็วิ่งทั่วโรงพยาบาลเลยครับ วิ่งขึ้นๆลง ๆ ทางลาดเป็นลิบๆรอบเลย แต่เวลาที่ผมอุ้มเค้าขึ้น อาการดีขึ้นๆลงลงไปเยอะพอสมควร แต่ก็ยังดันอยากลงอยู่ดี จะอุ้มให้กินนมหนึ่งๆยังไม่ยอมเลยครับ ถือขอชวนมเดินไป กินไป ^^'

วันนี้เรื่องรองเท้ายังไม่ยอมใส่อยู่ดี things ที่เมื่อก่อนก็ใส่ได้มาตลอด สงสัยต้องมีอะไรบางอย่างแน่นอน แต่ผมยังหาไม่เจอเลยครับ ขนาดจะลองใส่ก่อนที่เค้าจะตื่น ยังไม่ยอมเลย แ่ถุงเท้า ยังไม่ยอมใส่เลย

โดย นี้อ.....

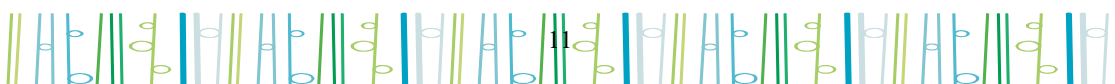
เรื่องขั้นตอนของพัฒนาการ มีใน “คู่มือ ฯ ” แล้วนะคะ

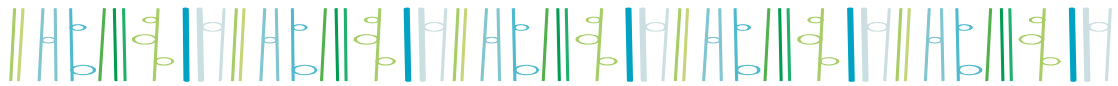
ขั้นตอนย่อยของพัฒนาการขั้นที่ 1 สนใจจดจ่อ เด็กจะสนใจจดจ่อกับสิ่งแวดล้อมภายนอก ต่อจากนั้นจึงสนใจคน ซึ่งมาเล่นสนุกกับเขาได้นาน ๆ ต่อไปจึงค่อย ๆ จดจ่อกับคนใกล้ชิดในอารมณ์อื่น ๆ

ซึ่งในระหว่างนี้ เขาจะค่อย ๆ ติดพ่อแม่มากขึ้น แล้วจึงอยากจะสื่อสารกับพ่อแม่

เทคนิคฟลอร์ไทม์ ไม่เน้นการฝึก "ทำท่า" ให้ได้แบบเด็กปกติ แต่เน้นกระบวนการคิด การที่เขาจะคิดได้ เขาจะต้องมีสัมพันธ์ภาพและมีการสื่อสารกับคนก่อน

เราบอ่ย ๆ ว่าเด็กที่ถูกฝึกทำท่าสวัสดี หรือท่าขอ โดยขาดพื้นฐานด้านสัมพันธ์ภาพและการสื่อสาร เขาจะสวัสดีและขอเรื่อยเปื่อย

ใจเย็น ๆ ตอนนี้อ่าเพิ่งสั่งและสอนค่ะ ยังไม่ถึงเวลา

การทบทวนข้อผิดพลาดของตัวเองเป็นสิ่งดี หากเราทบทวนมันเพื่อปรับปรุงครั้งต่อไป แต่จะมีข้อเสีย หากเราเผลอแต่เสียใจอยู่กับมัน แค่ว่าเก็บไว้เป็นบทเรียนก็พอค่ะ หัดใช้ประโยชน์จากสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วนะ ค่ะ

ใจเย็น ๆ ค่ะใจเย็น ๆ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขอบคุณสำหรับคำแนะนำและข้อคิดดีๆนะครับ.กิ่งแก้ว^^ รอลูกตื่น จะได้สานสัมพันธ์กันต่อ ^^
โดย นี้อต.....

มีข้อคิดฝากไว้ในยามสับสนค่ะ

อะไรที่มากเกินไป ก็ไม่ดี
อะไรที่น้อยเกินไป ก็ไม่ดี
ทำแบบเต็มที่ แต่พอดี พอดี นะคะ

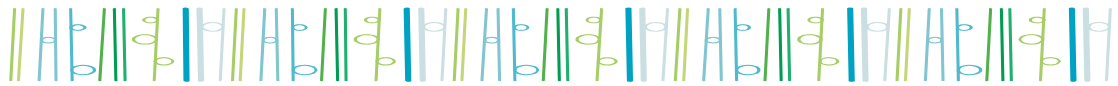
ออทิสติกของลูก ไม่ได้ดีขึ้น แค่ชั่วข้ามคืน
มันใช้เวลา ความอดทน ความเข้มแข็ง และ ความพยายาม
ตลอดจนความร่วมมือร่วมใจของคนรอบๆตัวลูก

กุญแจสำคัญคือ ความสม่ำเสมอ
ต้องระวังว่า บางทีช่วงแรก เรามีความตั้งใจเต็มที่ มี 100 ใส 200
ยามไหนเราคิดว่าได้ผลดี ก็ใส่เพิ่มเข้าไปอีก 100 กำลังใจมาเพราะเห็นผล
สิ่งที่ต้องระวังคือ มันจะมีบางวันที่ใส 100 แต่ผลได้ 0 หรือ ติดลบ
วันนั้นจะทำให้เราซ้อค เพราะอาจจะไม่คาดหวังถึงการถดถอย
และจะพาลไม่ใสความตั้งใจ จนเลยเถิดไปถึง"ถอดใจ"

แม่ก็อยู่อยู่กับออทิสติกของลูกมาแปดปี
มันมีวัฏจักรของวันที่ลูกพัฒนาการดี และ วันที่ลูกถดถอย
วนมาเวียนไป อยู่เรื่อยๆ
เมื่อลูกยังเล็ก เราคิดและมั่นใจว่า เราควบคุมทุกอย่างรอบๆตัวลูกได้
อะไรที่ใช้เงินซื้อ เพื่อให้ลูกดีขึ้น เราไม่เคยลังเล

เมื่อลูกโตขึ้น เราพบว่า สิ่งที่เราควบคุมได้มีนิดเดียว เทียบกับสิ่งที่ควบคุมไม่ได้
มีหลายอย่างมากมาย ที่เงินของเราซื้อไม่ได้

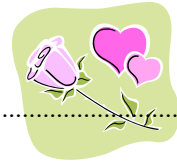
เรามาดูกันวันนี้ได้

ความรักอย่างเดียวนั้นไม่พอเลย ต้องอดทน ต้องเข้มแข็ง

ที่สำคัญ ต้องมีความเชื่อมั่นในตัวลูก และ ตัวเราด้วยค่ะ

การจะพาลูกให้ก้าวข้ามขีดจำกัดของอดีต พ่อแม่ต้องก้าวข้ามขีดจำกัดของตัวเองด้วยค่ะ

เป็นกำลังใจให้นะคะ

โดย : แม่ก้อย .....

ก้าวข้ามขีดจำกัดของตัวเอง คำนี้ผมตีความหมายไปหลายแบบเลยครับแม่ก้อย

อย่างเช่นอาชีพร้านอาหารที่ผมกับแฟนทำอยู่ เวลาวางมันช่างน้อยเหลือเกิน

บางครั้งบางเวลาที่ผมกับแฟนต้องการจะทำอะไรหรือเล่นอะไรกับลูก แล้วไม่สามารถทำได้ มันเพิ่มความเครียดให้กับผมและแฟนมากเลย คำว่าท้อยังไม่มี แต่คำว่าไม่พอใจกับชีวิตที่วุ่นวายของตัวเอง

เลย

หลังจากที่ผมได้เข้ามาที่บอร์ดแห่งนี้ ได้รับคำแนะนำของคุณแม่ที่ผ่านประสบการณ์มากมาย

และได้อ่านหนังสือของอ.กิงแก้ว ผมก็เชื่อว่าลูกของผมจะต้องดีขึ้นได้อย่างแน่นอน

เพราะอย่างน้อย ถ้าผมเจอปัญหาและความเครียดหรือเจอทางตันเมื่อไหร่ ที่นี้ก็ยังมีคนคอยชี้ช่องทาง

ที่พอจะไปได้ให้กับผมอยู่เสมอ ขอขอบคุณทุกๆคนที่เป็นกำลังใจและได้ให้คำแนะนำที่ถูกทางให้กับผม

และแฟนมาตั้งแต่ต้นนะครับ ผมเชื่อว่าปัจจุบันนี้ ผมเดินมาถูกทางและถูกที่แล้วสำหรับลูกของผม

โดย นี๊ด.....

เห็นด้วยกับแม่ก้อย 100 เปอร์เซ็นต์ ยืนยันว่า พลังแห่งรักอย่างเดียวนั้นไม่พอ ต้องใช้ปัญญา และ....

การจะมีปัญญา สติต้องมาก่อน ปัญญาในที่นี้รวมถึงตั้งแต่ความเข้าใจและยอมรับลูกอย่างที่ถูกเป็น การ

ปรับตัวให้สอดคล้อง และความสามารถในการบริหารจัดการ ให้เกิดความ "พอดี ๆ ไม่ตึงเกินไป ไม่

หย่อนเกินไป"

โดย : กิงแก้ว.....

ผมกับแฟนกังวลนิดหน่อยเรื่องการพัฒนาระดับ 1 ของลูก กลัวว่ามันจะไปสมบุรณ์พอ ก่อนที่เค้าจะ

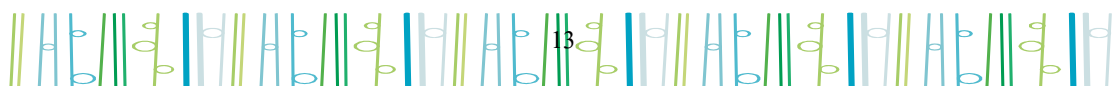
ก้าวไประดับ 2-3-4

และเมื่อผมมานั่งคิดย้อนกลับไปเมื่อวันที่ผ่านมา ผมก็เข้าใจอย่างนึงว่า แต่ละกิจกรรม ที่ผมพยายาม

เข้าไปมีส่วนร่วมกับลูก เพื่อที่จะสร้างความสัมพันธ์กับเค้า บางครั้งผมกับแฟนยังให้เวลากับแต่ละ

กิจกรรมน้อยไปนิด ส่วนหนึ่งก็มาจากงานที่ต้องทำ บางครั้งยังอยู่กับเค้าได้ไม่นานพอ ผมหรือแฟนก็ต้อง

ผลจากจุดนั้นไปแล้ว เพื่อไปทำงาน อยากมีเวลามากพอสำหรับลูกเพียงอย่างเดียว แต่งานมันก็เล็ก

ทำไม่ได้

อยากได้คนช่วย แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปพึ่งใคร เพราะจะหาคนที่เข้าใจลูกของเราคงไม่มีแน่นอน

ตอนนี้ก็ได้แต่บอกแฟนว่าพยายามไปเรื่อยๆก่อน อาจจะมีช่องทางเพิ่มขึ้นที่ละนิดเอง แต่มันก็ไม่ทำให้หายเครียดได้เท่าไรเลย

โดย นี้อต.....

แม่น้องดลเองก็เป็นจอมเครียดคนหนึ่งเหมือนกัน อาจจะเป็นเพราะมีความห่วงใยลูกมากๆ เนื่องจากตัวเองอายุมาก แต่ลูกเพิ่งจะครบห้าขวบในเดือนหน้านี้ แล้วแม้อยังไม่แข็งแรง เดี่ยวดีเดี๋ยวป่วย (เป็นโรคแพ้ภูมิตัวเอง) อยากจะบอกพี่น้องว่า คุณยังโชคดีที่มีเรี่ยวแรงที่จะพัฒนาลูกได้ ถึงตอนนี้จะมีงานที่ต้องรับผิดชอบและใช้เวลาก็ตาม แต่งานนั้นก็อยู่ใกล้ตัว ดังนั้น การที่คุณรักลูกและพยายามศึกษาหาความรู้เพื่อพัฒนาลูก มันก็เป็นสัญญาณที่ดีมากกว่า น้องจะต้องดีขึ้นแน่ๆ บางครั้งเราใจเสียได้ แต่ต้องอย่าเสียใจ เพราะชีวิตลูกออกที่สุดของเราต้องได้รับการพัฒนา อย่างกระปรี้กระเปร่า และสดชื่นสนุกสนานจากพ่อแม่ รักลูกเล่นกับลูกให้เต็มที่ค่ะ...ลุยเลย

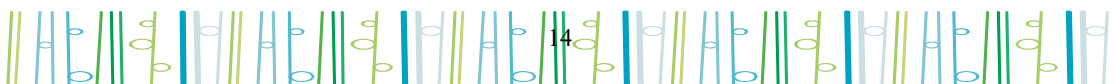
เข้าใจความรู้สึกที่อยากอยู่กับลูกทุกวินาทีดี เพราะแม่น้องดลก็ประมาณนี้ เคยป่วยนอน รพ.อาทิตย์นึง ถึงจะมีคนพาออกไปเยี่ยมทุกเย็นก็เถอะ ก่อนนอน แม่น้องดลยังร้องไห้คิดถึงลูกทุกคืนเลย ตอนนี้น้องดลมีพัฒนาการที่ก้าวหน้าให้เห็นหลายอย่าง แต่ยังมีคำพูดและประโยคประเภทอยากจะทำแต่ทำไม่ได้ คล้ายกับมีจินตนาการส่วนตัวอยู่ แต่พอเราพูดด้วยสองสามครั้ง คำาก็กลับมาตอบเราไม่ได้ แล้วก็เริ่มมีอาการโกรธไม่พอใจอะไรมากขึ้น แม่น้องดลเพิ่งจะเริ่มรู้จัก(ยังไม่ดีนัก)ฟลอร์ไทป์ก็พยายามใช้กับลูกบ่อยๆ พี่น้องรู้จักและอ่านหนังสือของอ. กิ่งแก้วตั้งแต่ลูกยังเล็ก น้องภูน่าจะโชคดีและมีโอกาสพัฒนาได้เร็ว อย่าใจร้อนนะคะ ลูกจะดีขึ้นเรื่อยๆค่ะ

น้องดลรู้จักขำและล้อคนอื่นเป็นแล้ว เพียงแต่ยังคุยได้ไม่สมวัย และยังคงคบเพื่อนไม่เป็น แต่มีเมตริสนใจคนอื่นตลอดเวลา มีอะไรหลายอย่างที่คิดว่าลูกจะทำได้ แต่ลูกก็ทำได้เกินคาด ทำให้มีกำลังใจมากขึ้น และอยากบอกว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้เกิดขึ้นชั่วข้ามคืน ต้องมีระยะเวลาค่ะ ขอเอาใจช่วยนะค่ะ

โดย : แม่น้องดล .....

บางกรณี ที่มีปัญหาในการบริหารจัดการเรื่องเวลา ไม่ว่าจะด้วยอาชีพ หรือสภาพร่างกายจิตใจ ไม่พร้อมดิฉันแนะนำให้หาผู้ช่วย ซึ่งอาจจะเป็นพี่เลี้ยงหรือคนที่เล่นสนุกมาช่วยแบ่งเบา แต่พี่เลี้ยงจะเหมาะสมเฉพาะการส่งเสริมพัฒนาการระดับ 1-4 เท่านั้น ระดับ 5-6 ต้องให้พ่อแม่ทำเอง ส่วนปู่ย่าตายายนั้นมักจะทำฟลอร์ไทป์ไม่ไหว เพราะกำลังใจไม่พอ และปรับความเคยชินได้ยาก ส่วนใหญ่จะแนะนำให้ดูแลเรื่องอาบน้ำอาบทำ และอาหารการกินค่ะ

ในระดับ 1-2 เล่นให้สนุก และมีสัมพันธภาพทุกอารมณ์นั้น พี่เลี้ยงจะทำได้ดี บางครั้งดีกว่าพ่อแม่ เพราะเขาจะเล่นไปตามธรรมชาติ ไม่มีความคาดหวัง ส่วนระดับ 3-4 ตื้อและแก้งงนั้น เขามักจะใจแข็งกว่าพ่อแม่ แต่ระดับ 5-6 ต้องอาศัยการคิดพลิกแพลงค่อนข้างมาก พี่เลี้ยงมักจะทำไม่ได้

อย่างไรก็ตาม แนะนำให้พ่อแม่เล่นเองให้ได้ก่อน แล้วทำให้คนอื่นดูเป็นตัวอย่าง เรียกว่าพ่อแม่ "กรุยทาง" ผู้อื่น "ตามถม" ให้แน่น

ค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ ทำค่ะ ค่อย ๆ **ดึงข้อดีของแต่ละคนออกมา**ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

วันนี้ผมมีคำถามเพิ่มนิดหน่อยครับผม มีก่อนที่ผมเลี้ยงลูกด้วยวิธีตีการ์ตูน เวลาอาบน้ำ เค้าไม่ค่อยตื่นหรืออู่นวายนเลย แต่สองสามวันมานี้ เค้าไม่ค่อยยอมให้อาบน้ำจนเสร็จเลยครับ เวลาพาเข้าไปล้างก็เหมือนกันครับ แต่พอล้างเสร็จพาออกจากห้องน้ำ ก็อารมณ์ดีทันที ผมจะร้องเพลงว่า สดชื่นเย็นสบาย หายผมผื่นคัน เค้าก็ร้องตามทุกทีเลย ส่วนเรื่องรองเท้า วันนี้เค้าก็ยอมใส่แล้วครับ ตอนไปตลาดแต่พอกลับมาถึงบ้าน แล้วถอดรองเท้าออก แล้วพอจะออกจากห้องอีก ไม่ยอมใส่อีกแล้ว ^^'

ตั้งแต่ผมเริ่มใช้วิธี Floor Time กับลูกมาสัก 8 วัน ก็ผิดๆถูกๆผสมกันไป เพราะยังจับจุดไม่ค่อยจะได้ แต่มีสิ่งตอบรับที่ดีจากลูกทันทีที่ผ่านไปไม่กี่วัน เช่น

- มองหน้าผมกับแฟนมากขึ้น
- ยิ้มแย้มง่ายขึ้น หัวเราะง่ายขึ้น
- เรียกหันข้างแล้ว
- เริ่มเดินมาหาผมกับแฟน (เมื่อก่อนไม่เคยเดินมาหาเลย แมตตอนหิว)
- อยู่นิ่งกับเราได้เวลาที่เปิดหนังสือนิทานแล้วเราเล่าให้เค้าฟัง (ด้วยน้ำเสียงตามอารมณ์ในเรื่อง)
- ออกเสียงมากขึ้น ถึงจะพูดไม่ชัด แต่ก็พยายามพูดตามเราบางคำ

ส่วนสิ่งที่ยังมีให้เห็นอยู่เป็นประจำก็คือ

- บางครั้งก็นับ หก เจ็ด แปด เก้า ฉิบ เวลาที่เราอุ้มเค้าเดินอยู่ตลาด ทั้งๆที่เราไม่ได้พูดอะไร
- ยังชอบพูดภาษาต่างดาวอยู่ บางทีก็พูดเหมือนบ่น เราไม่เข้าใจ ก็พยายามพูดตามเค้า เค้ายังบ่นไปใหญ่เลย ^^'
- เวลานั่งรถออกไปข้างนอก ชอบมองข้างทาง เหมือนมองเสาไฟสายไฟ ก็พยายามบอกเค้าว่ามันคือสายไฟ มันคือเสาไฟ มันคือต้นไม้ ฯลฯ

ผมคิดว่าการใช้ Floor Time สำหรับเด็กที่มีอาการแบบนี้ น่าจะเป็นวิธีที่ดีและถูกต้องวิธีหนึ่งเลยละครับ

ผมพยายามทำตามคำแนะนำต่างๆที่ได้จากแม่ๆที่นี่ และจากหนังสือของอ. กิ่งแก้วแล้ว ก็ได้รับสิ่งที่ไม่เคยได้รับจากลูกมาก่อนหน้านี้เลย ถ้าลูกของผมมีอะไรเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะดีขึ้น หรือถดถอย ผมจะมาเล่าให้ฟังเป็นระยะๆนะครับ

โดย
น็อต.....

เขานับ เรานับด้วย สักพัก แกล้งนับผิด เขาจะมองหน้า ถ้าคิ้วขมวด เราก็อ โอ เค โอ เค นับให้ถูก ทำให้มันเป็นเกม การเล่นเกม ก็เหมือนกัน เปลี่ยนการเล่นเสียงคนเดียว เป็นการ เล่นกันสองคนค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เอ้า สีมามาไปเลยครี๊บ

คือผมว่าจะถามว่า อาการที่เค้าไม่ยอมให้อาบน้ำจนเสร็จ ถือเป็นสัญญาณที่ตีหรือเปล่าครี๊บ แล้วผมควรจะพลิกแพลงยังไงกับลูกเวลาที่เค้าไม่ค่อยให้ความร่วมมือเวลาอาบน้ำอะครี๊บ

แล้ว 2-3 วันมานี้ เค้าไม่ค่อยยอมให้แต่งตัวแบบนิ่งๆด้วยครี๊บ

บางครั้งก็ไม่ยอมให้ใส่แพมเพิสด้วย แต่ถ้าเอาหนึ่ทานมากาง แล้วเริ่มเล่าให้เค้าฟัง เค้าจะนิ่งและแต่งตัวหาแบ่งได้เรียบร้อยเลยครี๊บ

อีกข้อครี๊บ ลูกของผมเวลาหิวแล้วไม่ได้กิน เค้าจะมีอาการกรี๊ด แล้วถ้ามีอะไรอยู่ในมือ เค้าจะกรี๊ดแล้วเอาขึ้นมากัดแล้วทำตัวเหมือนสั้นๆอะครี๊บ ต้องรีบขงนมให้กินทันทีเลย ไม่งั้นจะโวยวายลงไปดิน และอาจเอาหัวโขกพื้นด้วย(แต่เค้าก็ไม่ค่อยโขกนะครี๊บ คล้ายๆว่าก็ยังกลัวเจ็บอะครี๊บ)

คือบางครั้งผมอยากจะให้เค้าหัดกินข้าว เลยพยายามลองให้เค้ากินข้าวหรือซีลีสแรคหลายๆดู แต่พอเค้าเริ่มหิว ผมก็รีบขงนมให้เค้ากิน กลัวเค้าจะกรี๊ด เลยกลัวว่าถ้าเค้ากินแต่นมมากกว่าอย่างอื่น จะมีปัญหาอย่างอื่นเกิดขึ้นกับเค้ามั๊ยครี๊บ คือกลัวเค้าจะขาดสารอาหาร หรือเกิดอย่างอื่นกับเค้าครี๊บ

โดย นี้อ.....

ตอบ.กิ่งแก้วครี๊บ ผมเคยลองแกล้งนับผิด เค้าจะนิ่งๆไป ผมก็บอกว่าโอเคๆ ปะป้านับผิดๆ แบบตลกๆ) แล้วผมก็บอกว่า มาๆ มานับใหม่ๆ เค้าก็เริ่มนับใหม่ด้วยเหมือนกัน พอนับใหม่ คราวนี้นับถูกจนจบ เค้าก็ยิ้มแยมอารมณ์ดี แต่ผมก็ยังคิดว่าเค้าไม่เข้าใจที่ผมนับผิด แล้วเค้าควรจะแสดงสีหน้าอะไรยังไง เลยกลายเป็นหน้านิ่งๆ ยังไม่มองหน้าผม ยังไม่สงสัย (หรือสงสัยอยู่ในใจ ไม่แสดงสีหน้าออกมา) แต่มีบ้างบางครั้ง ที่ผมอุ้มเค้าเดินๆอยู่ แล้วผมพูดอะไรขึ้นมา แล้วเค้าเอนตัวออก แล้วก็มองมาที่หน้าของผม แล้วก็ยิ้ม แต่ผมจำไม่ได้ว่าผมพูดเรื่องอะไร หรือคำว่าอะไร ต่อไปจะพยายามจำให้ได้ว่าคำหรือเสียงอะไร ที่ผมพูด แล้วทำให้เค้าสนใจมามองหน้าของผมแล้วยิ้มแบบนั้น

มีอีกอย่างหนึ่งที่ลูกของผมแสดงออกก็คือ เวลาหิวค้ำในห้องนอน ถ้าผมเล่นซ่อนหากับเค้า (คือผมไปซ่อนให้เค้าหา) แล้วพอผมหยุดเล่น เปลี่ยนให้แพนมาเล่นกับเค้า แปปเดียว เค้าก็จะเดินออกจากห้องนอน มาตึงแขนผม เพื่อจะให้ผมไปเล่นซ่อนหาต่อ

ตอนแรกผมคิดว่าเค้าจะมาตึงเพื่อให้ผมอุ้ม ครั้งแรกผมก็อุ้มเค้าขึ้น แต่เค้าขึ้นตัวจะลง ผมก็เลยไม่เข้าใจ ว่าเค้าต้องการอะไร แต่พอมาอีกวัน เค้าเดินมาตึงอีก หลังจากที่เล่นซ่อนหากัน ผมเลยคิดว่าเค้าจะชวนผมไปเล่นต่อ (จริงหรือนี่) ผมเลยพูดว่า มาๆ นื่องภูปิดตานะๆๆ เตียวปะป้าจะไปซ่อนแล้ว

แล้วผมก็วิ่งเข้าห้องนอนไป แล้วก็ตะโกนออกมาว่า ปะป๊าอยู่ไหน แค้าก็ยิ้มแฉ่งเลย แล้ววิ่งเข้ามาในห้องนอน แล้วก็เดินมาหาผมจนเจอ จากเรื่องนี้ ผมเข้าใจว่า บางครั้ง ผมเล่นกับแค้า แล้วผมคิดว่ามากพอแล้ว แต่จริงๆ แค้ายังไม่พอเลย แค้ายังอยากจะเล่นช่อนหาต่อ แค้ายังไม่พอ แบบนี้ ผมควรจะเล่นต่อไปเรื่อยๆ หรือว่าควรเปลี่ยนกิจกรรมเป็นอย่างอื่น หรือควรเล่นไปก่อนเรื่อยๆ จนอารมณ์อยากของแค้าลดลงแบบสังเกตได้ ค่อยชวนแค้าไปทำกิจกรรมอื่น หรือเล่นอย่างอื่น หรืออ่านนิทานแทน แบบไหนที่น่าจะเหมาะสมที่สุดอะครับ

โดย นี้อ.....

ยินดีด้วยค่ะ

ลูกติดใจพ่อ เริ่มชวนไปเล่นแล้ว

เรื่องการนับ แค้าเขาหยุด ก็ถือว่าตอบสนองแล้ว คือรับรู้แล้วว่าพอนับผิด ก็เล่นกันต่อไป นับถูกบ้าง ผิดบ้าง เรื่องชวนไปเล่นช่อนหา ทำได้ 2 อย่าง อย่างแรกเปลี่ยนที่ช่อน หรือเพิ่มความซับซ้อนของการช่อน เช่น เอาผ้าห่มคลุม (แบบซาโผล) และช่อนที่เดิม เมื่อลูกไปถึง จะจ๊ะเอ๋พ่อได้ เขาต้องดึงผ้าออกก่อน ถึงจะจ๊ะเอ๋ได้ วิธีนี้จะช่วยให้เขาพัฒนาการสั่งการกล้ามเนื้อ ไปพร้อม ๆ กับคงสมาธิอยู่ที่การตามหาคุณพ่อ

ต่อไป เมื่อสมาธิในการเล่นสนุกแน่นแล้ว จึงจะเริ่มแก้งง ทำเป็นไม่เข้าใจ เวลาลูกมาชวนไปเล่น เขาดึงแขนทีหนึ่ง เราก็ขยับตัวนิดหนึ่ง (พอเป็นกำลังใจ) โต้ตอบกลับไปกลับมาซ้ำ ๆ นับเป็นจำนวนรอบ ถ้าต่อได้นาน จะยิ่งรับประกันว่า เวลาพูดจะไม่พูดตาม

สิ่งที่ต้องเตือนคุณพ่อน้องภูนิทหนึ่งค่ะ การสื่อสารที่คุณพ่อคุณแม่ใช้ ให้เน้นน้ำเสียง สีหน้า และท่าทางประกอบคำพูดสั้น ๆ อย่าใช้คำพูดที่ยืดยาว

หลักการของช่วงนี้ คือคงปฏิสัมพันธ์ให้ได้ทุกอารมณ์ อย่างสนุก ตื่นเต้น (เล่น) หงุดหงิด (ไม่ยอมอาบน้ำ) ดังนั้นเวลาอาบน้ำ เป้าหมายหลักไม่ได้อยู่ที่อาบน้ำเสร็จ แต่อยู่ที่กระบวนการและขั้นตอนของการอาบน้ำ

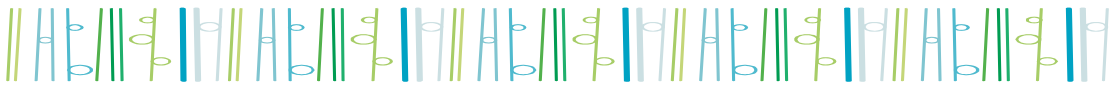
ถ้ามีเวลา ก็ให้อาบแบบตอดนิด ตอดหน่อย เช่น ขอดูขาหน่อยนะ แล้วก็ไล่ดูขาอีก ขอดูพุงหน่อย ตราบใดที่เขายังเชื่อมต่อกับคุณอยู่ ใช้การไม่ยอมอาบน้ำให้เป็นประโยชน์ เขาอาจจะหงุดหงิด งอแง ก็ไม่เป็นไร

ให้คิดถึงเวลาเล่นว่า เวลาลมมา เราก็ปล่อยเร็วหน่อย เวลาลมหมด เราก็กระตุกสายป่าน เรื่องกินข้าว ก็ต่อไปเรื่อย ๆ เมื่อสัมพันธ์ภาพดีขึ้น เรื่องนี้ก็จะค่อย ๆ ดีขึ้นค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

โอ้ว อันนี้ยังไม่ได้ลองครับ.กิ่งแก้วเดี่ยวจะลองดูเย็นนี้เลยครับ 5555 ขัดเท้าดำๆหน่อยๆๆๆ อันนี้ข้าช่วยของใคร เอามาให้ดูชะดีๆๆๆๆ เอ้า....อันนี้ใช้หัวเข่ามัยเนี่ย มาๆ มาให้ปะป๊าขัดๆถูๆชะดีๆ

55555 แล้วนี่พุ่งปองๆของใครหว่า มีสะดือตรงกลางด้วย ^^ แชน-คอ-หัว- 555555 มันส์แน่ๆสินนี้ ^^

ผมเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า ตอนนี่ ลูกของผมยังไม่สงบพอ ยังไม่นิ่งพอ ผมเลยคิดว่าผมกับแฟนน่าจะใช้เวลา กับลูกแบบตัวต่อตัวให้มากกว่านี้ ให้เค้าสงบบ่อยๆ และจดจ่อกับผมและแฟนบ่อยๆ

เพราะเมื่อเช้านี้ ผมพาเค้าไปเดินตลาด พอผมเอาเค้าลงเดิน เวลาที่ผมกับแฟนเรียกเค้า เค้าไม่หันหา เลยครับ สนใจแต่ป้ายชื่อร้าน สนใจแต่ร่มของแม่ค้า ผมเลยคิดว่า ต้องให้เค้าได้สนใจ และจดจ่อกับผม และแฟนให้บ่อยๆกว่านี้ ผมอยากจะถามว่า ถ้าเวลาที่ผมเล่นนิทานให้เค้าฟัง แล้วเค้าจดจ่ออยู่กับผมได้ ผมจะเล่าไปหลายๆเรื่องๆ นานๆได้มั้ยครับ หรือไม่ควรนานไป (หมายถึงถ้าเค้าชอบ สนุก ผมจะเล่าไปเรื่อยๆได้มั้ย) และการที่เราพาเค้าไปในที่ที่คนเยอะๆ แล้วเรียกไม่หัน ผมควรจะทำตัวอย่างไรดีครับ

โดย นี้อต.....

ถ้าเราเรียกเขาบ่อย ๆ เกินไป เขาหันมาแล้ว ไม่มีอะไรเกิดขึ้น บางทีลูกก็เบื่อนะคะ หากเขาสนใจ สิ่งแวดล้อมภายนอก ก็มีประโยชน์เหมือนกัน เราก็ชี้ชวนบอกชื่อ (พากษ์) ไป เวลาเด็กสนใจดูอะไร จะมองแวตตาออก ว่าไม่ลอยและอ้างว้างแบบตอน "หลุด" ค่ะ เขายังฟังนิทานไม่รู้เรื่องหรือหอกคะ ที่สนใจ คือน้ำเสียง และลีลาการอ่านของคุณพ่อมากกว่า

กิจกรรมพวกนี้ ใช้สลับกันไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องเกร็งค่ะ

ถ้าคิดมุขไม่ออก ลองดูในคู่มือมีนะคะ ลองหากิจกรรมตามตัวอย่างที่ 1 ด.ช. เอ และ ตัวอย่างที่ 2 ปี เรื่อยไปเลยคะ จริง ๆ แล้ว แนวทางในระดับนี้ มีแค่

1. เป็นสิ่งที่ลูกทำอยู่เป็นกิจกรรมที่ทำกันสองคน
2. เพิ่มสัมผัสภาพในทุกอารมณ์ เริ่มที่อารมณ์สนุกก่อน
3. กระตุ้นการสื่อด้วยภาษากาย ได้แก่ น้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง

ใช้ผสม ๆ กันไป กิจกรรมอะไรก็ได้ เลือกกิจกรรมที่ลูกชอบเป็นหลัก ไม่ต้องเกร็งค่ะ ไม่ต้องเกร็ง แค่นี้ ก็มาได้เยอะแล้ว

โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อวานนี้ ลูกผมยอมอ้าปากให้เอาขนมเป็นชิ้นแข็งๆเข้าปากครั้งแรก แต่เค้าไม่ยอมกัด เค้าแค่ อม เเฉยๆ พอได้รสชาติ แล้วพอยื่นให้อีก เค้าก็อ้าปาก อม อีก แต่ไม่กัด ผมรู้สึกได้ถึงความไวใจ ที่ลูกมีต่อผมกับแฟนมากขึ้น ซึ่งเมื่อก่อน เค้าจะไม่ยอมให้เอาอะไรเข้าปากเค้าเลย นอกจากนม

มีเรื่องเล่าให้ฟังนิดครับ เมื่อเช้านี้ ผมพาลูกไปเดินซื้อของที่โลตัส ก็แน่นอน พอเค้าลงเดินได้ เค้าก็วิ่ง เป็นจรวดทันที พอไปเจอบันไดเลื่อน ก็ไปหยุดเล่นที่ราวบันไดเหมือนเคย แต่คราวนี้ ผมไปเล่นด้วย เค้าเอามือแตะราวบันไดเลื่อนเอาไว้ ผมก็เอามือไปแตะด้วย เค้าเอามือเลื่อนขึ้นลงตามการเคลื่อนไหว

ของราวบันได ผมก็เอามั่ง สดุดมือของเค้าเรื่อยๆ ทำไปเรื่อยๆ นั่งเล่นมันตรงนั้นเลย (คนมองเพียบ) เล่นกับเค้าไปประมาณ 7-8 นาที เค้าก็หยุดเล่น แล้วเดินขึ้นบันไดเลื่อนไปเลย ผมก็ตามไป

แล้วเค้าก็เดินอ้อมไปลงอีกทาง แล้วพอเดินกลับมาถึงที่เดิม เค้าไม่เห็นไปยืนจิบราวบันไดเลื่อนเลยครับ แต่หยุดๆมองนิดนึง แล้วก็เดินขึ้นบันไดเลื่อนมากับผมและแฟน

ผมคิดว่าสิ่งที่ผมกับแฟนพยายามทำอยู่ มันเป็นเรื่องที่ถูกแล้ว หวังว่าลูกจะออกจากโลกส่วนตัวของเค้า มาให้มากที่สุด เพราะผมกับแฟน อยู่ใกล้เค้าตลอดเวลา ถึงแม้บางเวลา จะเหนื่อยจนคิดเรื่องที่จะเล่นกับเค้าไม่ออกเลยก็ตาม ^^

โดย นี้อต.....

ดีใจด้วยค่ะ มีคนถามบ่อย ๆ ว่ารู้ได้อย่างไรว่าลูกดีขึ้น นี่คงเป็นคำตอบกระมัง ที่คุณพี่น้องบอกว่าเป็น "รู้สึก" ว่าลูกไว้วางใจ ค่ะมันเป็นเรื่องของความรู้สึกจริง ๆ คือเริ่มรู้สึกว่ามีกันและกัน เริ่มรู้สึกผูกพันกัน ถึงแม้ว่ามันจะยังไม่คงที่ตลอดเวลา แต่มันจะยาวขึ้น ๆ และแน่นแฟ้นขึ้น ๆ และเมื่อถึงเวลานั้น จะสอนอะไรก็สอนได้ค่ะ เรื่องบางอย่าง มันซึ้ง ตวง วัด ไม่ได้ใช้ไหมคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขั้นตอนต่อไป ที่อยากให้พี่น้องมารับทราบล่วงหน้า คือเขาจะติดพ่อแม่อย่างมาก ไม่ยอมให้ห่างสายตา ซึ่งก็ไม่ใช่ไร ให้ความมั่นใจ สักพักก็จะดีขึ้น นอกจากนี้ จะเริ่มการแสดงออกทางอารมณ์แบบ "เวอร์" สุดขีด เริ่มด้วยเสียใจอะไร ก็ร้องให้เป็นวัฏเป็นเวร ะหว่างนี้ ก็ทำกิจกรรมแบบเดิมไปก่อน

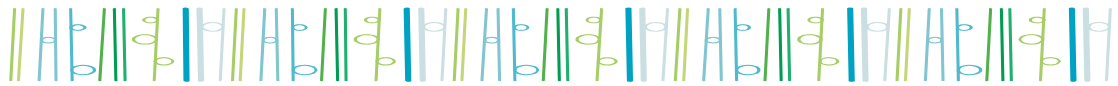
และเพิ่มความลึกซึ้งของอารมณ์รักใคร่ใกล้ชิด เวลาเขามากอดหอม ดึงไว้นาน ๆ เพราะเขาจะมาแปบเดียว เมื่อ "ไต่ที่" แล้ว อาจจะทำทดลองถือแก้มไม่เข้าใจ เวลาเขามาชวนไปเล่น กะเอาแค่หงุดหงิด ยื้อกันไปยื้อกันมาสัก 3-5 เที้ยว (จะดึง จะรั้ง จะผลัก จส่งเสียงโหวกเหวก โวยวาย ได้ทั้งนั้นค่ะ แล้วค่อย ๆ เพิ่มจำนวนรอบไปเรื่อย ๆ คือถือให้นานขึ้น)

โดย : กิ่งแก้ว .....

ขอบคุณ อ. กิ่งแก้ว มากครับ ช่วงนี้ เค้าก็เริ่มไวใจผมกับแฟนมากขึ้นแล้ว เช่นลูกน้องผมทำท่าวิ้งจะเข้ามาแก้มง เค้าก็หันมองหาผม แล้ววิ้งมาหาทันที ถ้าเป็นเมื่อก่อน เค้าจะยืนนิ่งๆ

ผมเริ่มมีความคิดว่า เค้าไม่ได้เป็นอะไรมาก เพียงแต่เราต้องใส่ใจเค้าเป็นพิเศษ และขั้นตอนการสนใจเค้าจะแตกต่างจากเด็กปกติทั่วไปมากพอสมควร ในใจลึกๆของผม ผมคิดว่าเค้าจะเป็นเหมือนเด็กปกติทั่วไปได้อย่างแน่นอน ถึงแม้ตอนนี้ เค้าจะยังบอกความต้องการไม่ได้ และไม่เข้าใจในสิ่งที่ผมกับแฟนพูดกับเค้าก็ตาม

ผมว่าแนวทางนี้ เป็นแนวทางที่ดีและถูกต้อง ถ้าให้เวลาและไม่ท้อไปซะก่อน เพราะผมกับแพน บางวันก่อนนอน ก็มานั่งคุยกันว่าวันนี้ เค้าไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย บางเวลา เหมือนเค้าจะซึ่มๆไปซะด้วยซ้ำ แต่พอนึกย้อนกลับไปก่อนหน้านี้ ผมกับแพนยังไม่ได้อยู่ในโลกของเค้าเลยสักครั้ง

เพราะงั้น ได้ขนาดนี้ ก็มากพอที่จะเป็นแรงกระตุ้นให้ผมกับแพนลุยต่อแล้วละครับ แต่ก็ยังต้องการคำแนะนำและประสบการณ์ต่างๆจากแม่ๆที่นี้ทุกคนอยู่นะครับ

โดย นี้อ.....

ตอนที่เขาวิ่งมาหาคุณพ่อ เพราะคนจะเข้ามาแก้ง ถือเป็นส่วนสัมพันธ์ภาพในอารมณ์กลัว ซึ่งปกติจะพัฒนาได้ยาก ช่วงแรก ถ้าเขากลัวไม่มาก เขาอาจจะมาหาคุณพ่อได้ แต่ตอนกลัวมากจริง ๆ อาจจะยังนิ่ง (แปลกดีไหม กลัวมาก ๆ น่าจะมาหาได้ก่อน) เมื่อพัฒนาต่อไป กลัวมากแค่ไหน ก็กระโดดมาหาได้

โดย : กิ่งแก้ว.....

เพิ่งกลับมาจากตลาดครับ วันนี้ลูกผมพูดออกเสียงมากกว่าปกติ แม่ค้าที่ตลาดบอกว่า พูดได้นี่นา ^^' ผมก็บอกว่าเค้าพูดได้อยู่ แต่ยังไม่ชัด และยังไม่ค่อยเข้าใจความหมายเท่าไร และที่ดีใจสุดๆ วันนี้ เค้ามองหน้าแม่ค้าบางคน มองแบบสงสัยๆ และผมดูแววตาของเค้าแล้ว รู้สึกได้ว่าเค้าเริ่มจะรู้เรื่องบ้างแล้ว และเค้าเริ่มมีความมั่นใจที่จะออกเสียงมากขึ้น

ผมกับแพนออกเสียงตอบเค้าเสมอ ไม่ว่าเค้าจะเปล่งเสียงออกมาว่าอะไรหรือเมื่อไหร่ก็ตาม ผมว่ามันมีส่วนให้เค้ามั่นใจจริงๆ ในการพูดออกเสียงของเค้า และเวลาที่เค้าออกเสียงอะไรขึ้นมา ผมก็จะพยายามหาคำที่ใกล้เคียงคำนั้นมาสอนทันที

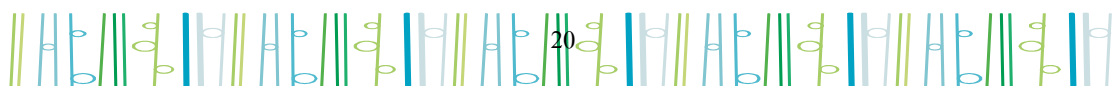
ผมและแพนเห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา ผมกับแพนใช้เวลาทั้งวันอยู่ใกล้เค้า ถึงแม้ว่าแม่ของผมจะบ่นทุกวัน ว่าผมตามติดลูกมากเกินไป ผมก็ไม่สน การที่ผมตามติดลูก ไม่ใช่ว่าผมตามประกองไม่ให้เค้าล้มแต่อย่างใด แต่เป็นการตามดูอาการต่างๆที่เกิดขึ้นของเค้า และคอยฟังว่าเค้าพูดอะไร และสนใจอะไร ถึงจะไม่มีใครเข้าใจว่าผมกับแพนกำลังทำอะไรกับลูกอยู่ แต่ขอแค่ผมกับแพนยังเข้าใจกันและกัน ว่าเรากำลังทำสิ่งที่ดีกับลูก และตัวของผมกับแพนเอง

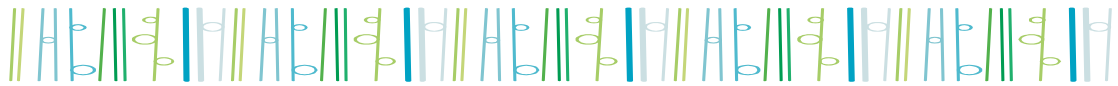
ในเรื่องเขียนหนังสือนี้ ไม่รู้ว่าเด็กปกติอายุเท่าไร ถึงจะจับปากกาเขียนหนังสือได้เอะครับ ลูกผมตอนนี้เอาสี่เทียนให้ลองจับ หรือปากกา ยังจับไม่ได้เลยครับ ได้แต่กำ และไม่เอามาขีดเขียนด้วย ^^'

ตอนนี้ได้แต่พยายามทำให้เค้าติดผมกับแพนมากๆเท่านั้น เพราะพยายามสอนอะไร เค้าก็ยังไม่เข้าใจเลยสักอย่าง ^^'

เวลาพาไปนอกบ้าน ขึ้นบันไดให้ดู เค้าก็ไม่พูดตาม ไม่ค่อยมองตามที่ชี้ด้วย แถมบางที ก็พูด โฟ โฟ ชิก things ที่ไม่ได้ชวนนับจำนวนเลย แฮ้อ ^^'

โดย นี้อ.....

ใจเย็น ๆ ค่ะ ใจเย็น ๆ ยังไม่ต้องสอนอะไร ยกเว้นบอกคำนาม และคำกริยาที่เขากำลังสนใจ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ผ่านมาแล้ว 26 วัน ลูกของผมมีชีวิตชีวามากขึ้นกว่าเดิม
เริ่มสนใจคนอื่นเวลาที่เค้าเข้ามาหยอก

พูดคำว่า 'เที่ยว' ได้ แต่ยังไม่พูดคำที่มีความหมายเลย และยังบอกความต้องการไม่ได้เลยเช่นกัน

วันนี้น้องสาวผม พาลูกแฝดมาเล่นที่บ้าน อายุ 13 เดือน บอกให้หอมแก้มก็หอมได้แล้ว ขำขบายเป็น
หวัดดีเป็น (แบบลูกทำ) เลยมีคำที่ทำให้เครียดขึ้นมาอีกนิดหน่อย คือ 'เมื่อไหร่ลูกจะทำแบบนี้ได้'

ก็อยากให้เค้าเข้าใจที่เราพูดและพูดตอบเราอยู่เหมือนกัน แต่ก็เค้ายังไม่เข้าใจ เค้ายังไม่พูดอะ จะให้ทำ
ยังไง ทำไมคนรอบข้างไม่เข้าใจที่เราอธิบายมั่งนะ เซง

โดย นี้อต.....

อย่าว่าแต่มีลูกเป็น "ออ" เลย เด็กที่มีพัฒนาการตามแบบแผนปกติ เขายังไม่ให้เปรียบเทียบกันเลย
ในกรณีนี้ คุณหมอประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์ จะถามว่า "ถ้านั้นแลกลูกกันดีไหม" หรือ เด็วลูกโตขึ้นก็
เปรียบเทียบบ้างหรือกว่าทำไมพ่อแม่ไม่เป็นอย่างบ้านโน้นบ้านนี้

อย่าซีเรียสค่ะ อย่าซีเรียส แต่...เอ คำว่า "เที่ยว" ไม่มีความหมายหรือคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เอ่อ...^^' คือแบบว่า เวลาที่ผมจะพาเค้าออกจากเค้าเตอร์ทำงาน ผมมักจะพูดว่าไปเที่ยวกันเถอะๆ
แล้วบางที เค้าอยากออกจากห้อง(มั้ง) เค้าก็จะพูดว่า เที่ยว ผมก็จะพูดว่า โอเคๆ ออกไปเที่ยวนะ
ออกไปเดินเล่นข้างนอกนะ ประมาณนี้ครับ ไม่รู้ว่าจะเรียกว่าคำที่มีความหมายได้มัย หรือเพราะเค้า
ฟังซ้าๆจนชิน และจำได้ว่าพูดคำว่า เที่ยว แล้วจะได้ออกไปข้างนอกครับ ^^'

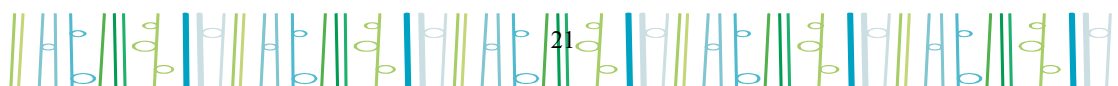
โดย นี้อต.....

ความคิดเห็นที่ : 111

มันก็น่าจะใช้นะคะ แต่ต้องขอเตือนนะคะ ก่อนจะเน้นคำพูด ขอให้เน้นการสื่อสาร ที่มาจาก "ข้างใน"
จะดีจิง จะลาก จะส่งเสียงคำราม ได้ทั้งนั้น ขอให้ต่อเนื่องยาวนาน "ตัวตน" จะชัดเจน ถึงเวลาพูด จะได้
เสียงพูดที่เป็นธรรมชาติ ไม่พูดทวนคำ เจอมาเยอะค่ะ เน้นแต่คำพูด เลยเหมือนนกแก้วนกขุนทอง

เรื่องบางเรื่องเข้าใจยากหน่อยค่ะ แต่ก็ต้องเน้นย้ำ ใจเย็น ๆ อย่าข้ามขั้น ๆ ขอพื้นฐานแน่น ๆ ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

อาจารย์คิดว่าการรักษาแบบ ABA มีข้อดีสักกี่ข้อที่ผมควรจะพาลูกไปลองมั้ยครับ เมื่อวานนี้ที่ผมพาลูกกับแฟนแวะเข้าไปดูที่ศูนย์ศึกษาพิเศษที่จังหวัดของผม แฟนผมเดินไปเปิดประตูห้องที่เขียนไว้ว่า ห้องออทิสติก 1 และห้องออทิสติก 2 แฟนผมบอกว่าในห้องมีโต๊ะเก้าอี้ขนาดเด็กอยู่ในห้องประมาณ 5 ชุด มีตู้เก็บของ 1 ตู้ แฟนผมฟังแล้วให้ผมฟัง ดูๆแล้วน่าจะแบบ ABA แน่เลยละครับ ผมเลยอยากจะถามว่าจำเป็นต้องใช้ ABA ช่วยเสริมตรงไหนหรือเปล่าครับ

โดย นีต.....

ไปลองให้เห็นกับตา ได้ยินกับหู สักครั้งก็ดีนะคะ คิดว่าพ่อแม่ในเว็บนี้เคยกันมาแล้วทั้งนั้น แหมเข้า "วงการ" มาแล้ว ก็ไปดูเอาไว้ประดับความรู้ก็ดีคะ ส่วนตัวดิฉัน ดิฉันไม่เชื่อว่าการสอนคน คือการฝึกให้ทำตามคำสั่ง "ทำทำ" ให้ถูก และจำให้ได้เยอะ ๆ ค่ะ

ส่วนการสอนภาษาพูด แนะนำให้เริ่มเมื่อลูกต้องการจะสื่อสาร และสื่อสารด้วยภาษาท่าทางต่อเนื่อง 40 วงรอบ โดยคุณพ่อน้องสามารถใช้แนวทางในหนังสือเล่ม 3 ไล่ตามตัวอย่างเด็กชายเอไปเรื่อย ๆ อันไหนทำได้แล้ว ก็ข้ามไป ทำขั้นต่อไป

ดิฉันจะแนะนำให้ปรึกษานักแก้ไขการพูดในกรณีโต้ตอบด้วยภาษาทางได้ 40 วงรอบแล้ว ยังออกเสียงไม่ได้เอง ซึ่งจริง ๆ แล้วมีไม่มากนัก ส่วนน้องภูนั้นไม่คิดว่ามีปัญหาคะ

นักบำบัดที่ดิฉันคิดว่าเป็น "The must" คือนักกิจกรรมบำบัด เพื่อช่วยเรื่องระบบ SI ค่ะ แต่คิดว่าน่าจะรอให้เขาผูกพันกับพ่อแม่และรู้เรื่องอีกสักนิดคะ

โดย : กิ่งแก้ว .....

ผมรู้สึกว่าการใช้ ABA ตอนเริ่มๆต้น ดูจะเป็นเหมือนการบังคับมากกว่า เหมือนตอนผมต้องการสอนเจ้าเป็บซี่ของผมเลยอะครับ ^^ แล้วถ้าเริ่มต้นด้วยการฝึกเชิงบังคับแบบนี้ แล้วในอนาคตเค้าจะเข้าใจลึกซึ้งได้หรือเปล่า ว่าสิ่งไหนควรทำไม่ควรทำ และควรทำเพราะอะไร หรือจะทำให้ลูกกลายเป็นเหมือนหุ่นยนต์แบบที่บางคนเคยพูดเอาไว้อะครับ

เมื่อคืนผมคุยกับแฟนว่า เรามีเวลาอยู่กับลูกมาก เราต้องเอาลูกไปให้คนอื่นฝึกมั้ย (แบบ ABA) แฟนผมก็บอกว่าแล้วแต่ผม ผมก็คิดว่า ถ้ามีคนเข้าใจวิธีฟลอร์ไทม์และเปิดให้บริการใกล้บ้าน จะไปแน่นอน แต่ดูแล้วคงจะอีกนาน ตอนนี้เลยหยุดเรื่องพาลูกไปศูนย์การศึกษาพิเศษก่อน กลัวว่าเค้าจะโดนบังคับจิตใจ แล้วทำให้เค้าสับสน ว่าเรากำลังทำอะไรกับเค้ากันแน่

ทุกวันนี้ผมกับแฟนมองเห็นพัฒนาการของลูกดีขึ้นอย่างช้าๆ ถึงใจจะอยากให้เค้าพัฒนาการไปได้เร็วกว่านี้ก็ตาม วันนี้ลูกของผมพูดชื่อของพนักงานได้ 2-3 คน(พูดตามนะครับ) ก็รู้สึกดีใจมาก ที่เค้าเริ่มพูดคำนามที่ได้ยินทันทีที่เราบอก แต่ที่ผมยังเครียดๆอยู่ก็คือ เค้ายังไม่บอกความต้องการใดๆเลย เวลาหิวนม เค้าจะเดินมาหาผม แต่ไม่พูดอะไร พอผมถามว่าจะให้อุ้มหรือ (แล้วผมก็อุ้ม) แล้วพอผมจะเดินเค้าก็เดินๆ ไม่พูดอะไร ผมก็ถามว่าจะให้พาออกไปข้างนอกหรือ เค้าก็ไม่แสดงอาการอะไร พอผมจะเดินออกนอกห้อง เค้าก็เดินอีก ไม่พูดไม่แสดงท่าทางอะไร ทำท่าจะร้องหงุดหงิดๆ

พอผมพูดว่าหิวนมไข่ม้อย กินนมม้อย หม่านมไข่ม้อย เค้กก็นิ่งๆ ไม่พูดอะไร ไม่แสดงท่าทางอะไร ผมก็พูดต่อไปอีกว่า หม่าๆนมไข่ม้อย หม่าม้อยๆ เค้กก็ไม่พูดอะไร ผมเลยเดินไปซงนม (โดยอุ้มเค้าไปด้วย) พอเค้าเห็นผมหยิบขวดนมมาซงนม เค้กก็หยุดเดิน หยุดจ้องแง พอผมซงนมเสร็จ ผมก็ถามว่าหม่าๆนมม้อย เค้กก็ดื่นๆ ทำท่างอแงๆ ไม่ยอมพูดอะไรเลย ผมพยายามพูดซ้ำๆคำว่าหม่ามๆ ๆ ๆ เค้กก็ไม่ยอมพูดตามเลยต้องเอานมให้เค้กกิน เพราะเดี๋ยวจะงอแงจริงๆ แฮ่ ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะบอกว่าหิวนมได้สักที ^^' โดย นี้อด.....

ลองอ่านย้อนไปอีกครั้งนะคะ รู้สึกว่าจะบอกล่วงหน้าไปแล้ว เรื่องการตื้อและแก้งง เพื่อส่งเสริมการสื่อสารด้วยน้ำเสียง สีหน้า และท่าทาง เพื่อให้ลูกแสดงเจตจำนง และตัวตนให้ชัด ๆ เด็กปกติ ตื้อกลับไปกลับมากับเราได้ 40-50 วงรอบค่ะ ที่เล่ามาเป็นการสื่อสารกลับไปกลับมาได้ 2-3 วงรอบค่ะ ตอนที่ทำใหม่ ๆ เขาจะหงุดหงิดค่ะ อย่างกลัว ตื้อไปเรื่อย ๆ แก้งงทำเป็นไปเข้าใจว่าเขาอยากได้อะไร

ขั้นตอนนี้ ถือเป็นขั้นตอนที่ยากอีกขั้นหนึ่งค่ะ กะจ้งหวะให้พอดี ๆ ค่ะ ถ้าขี้หนักรไป วงจะแตก ก็ไม่เป็นไร รอบหน้า ก็ทำให้ "บาง" ลงหน่อย ถ้าไม่ขี้หรือขี้น้อยไป ก็จะทำให้หน้าซำค่ะ หรือไม่ก็ข้ามไปพูดเลย ซึ่งเวลาพูด ก็มักจะพูดลอย ๆ ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ถาม อ. กิ่งแก้วอีกนิดนะครับ
คือว่าเวลาที่เค้าเล่นของเล่น หรือสนใจสิ่งของอะไร ผมพอจะเข้าไปตื้อกับเค้าได้นาน แต่ถ้าเรื่องกินนมเนี่ย เค้าไม่ค่อยยอมเล่นตื้อด้วยเลยครับ

แค่ผมถามหรือทำท่าไม่เข้าใจนิดหน่อย เค้าจะหงุดหงิด มีอาการมาก บางครั้งดิ่งลงไปนอนกับพื้น แต่ไม่ตื่นมากเหมือนเมื่อก่อน แต่ถ้าจะอุ้มขึ้นเค้าจะไม่ยอมเลย พูดอะไรก็ไม่ฟัง ต้องเปลี่ยนอารมณ์ของ ผมเป็นการแก้งงหยอกเค้า หรือเล่นต๊ลกกับพื้นทันที เพื่อให้เค้าหายหงุดหงิด หยุดดื่น

แล้วต้องรีบซงนมให้เค้กกิน พอซงเสร็จ จะขี้กับเค้กก็ไม่ยอม หรือเป็นเพราะบางครั้งเค้าเล่นมากจนหิวมาก เลยไม่สามารถที่จะตื้อกับเค้าได้นานๆอะครับ เพราะเค้าไม่กินข้าวด้วยหรือเปล่า เลยทำให้เค้าหิวบ่อย และไม่ค่อยยอมเล่นตื้อกับเรานานๆ

แต่เวลาที่เค้ากินนมอิมใหม่ๆ เค้าจะอารมณ์ดี ร้องเพลงตามได้ดีมาก พาเล่นอะไรก็มีอารมณ์ร่วมดีไปหมด จนบางครั้งลืมสอแทรกเรื่องที่จะสอนเรื่องที่จะตื้อไปเลยครับ ^^'

โดย นี้อด.....

ดี๊ ขอเข้าไปเล่นเพื่อความสนุก ต้องมาก่อน และจะทำได้ง่ายที่สุด ดี๊ เรื่องของกิน เป็นการดีใน
อารมณ์หงุดหงิด ต้องค่อย ๆ ตอดนิดตอดหน่อย ด้วยท่าที่ผ่อนคลาย สนุก

ตอนจะขงนม ลองแกล้งหีบขามข้าว (พลาสติก) เขาอาจจะรับ แล้วอาจจะขว้างทิ้ง หรือปัดมือ หรือ
ร้องโวยวาย แสดงอาการปฏิเสธ นับเป็น 1 วงรอบ

พอเราทำทางง เขาดีงมือ นับเป็นอีก 1 วงรอบ ต่อมาหีบขวดเปล่าให้ เขาร้องโวยวาย นับเป็น 1
วงรอบ ต่อจากนั้นเรารับรู้อารมณ์ โอ โค โอ เค ไม่ใช่ ๆ เหน้ใส่ขวด เขาจะรอกอย (เพราะความหวัง
ค่อย ๆ ไกลเข้ามา) พอตักนมแล้ว ทำท่าจะใส่ แล้วทำท่าสงสัย บอกว่าใส่ไหม เขาจะเต้น ก็นับอีก 1
รอบ คือกว่าจะขงนมเสร็จ ขอหลายชั้นตอนหน่อยคะ อีกตอนคือตอนจะออกเที่ยว อยากจะเปิดประตู

โดย : กิ่งแก้ว.....

ถาม อ. กิ่งแก้วตอนนะครับ

เวลาที่ผมพยายามตื้อกับลูก เช่นเค้าอยากให้อ่านนิทานให้ฟัง แล้วผมพยายามจะตื้อกับเค้า แต่พอดี๊
ไปดี๊มา หาของอย่างอื่นมาประกอบการดี๊ แล้วสุดท้าย เค้าเปลี่ยนใจไปสนใจอย่างอื่นแทน แบบนี้
จะมีผลเสียอะไรมั๊ยครับ เช่น

น้องภู: 😞เดินมาหาแล้วทำเสียง...อื้อๆ)

ปะป๊า::น้องภูจะเอารถเหรอครับ (ยื่นรถให้)

น้องภู:...อื้อๆๆ (ส่ายตัวไปมาเล็กน้อย)

ปะป๊า::อ้อ เอาตุ๊กตาเหรอครับ(ยื่นตุ๊กตาให้)

น้องภู::ร้องอื้อๆ แล้วเอามือปัดตุ๊กตาหล่น

ปะป๊า::ไม่เอาตุ๊กตาเหรอ โอเคๆ จะให้อ่านนิทานเหรอครับ

น้องภู::ยีนนิ่ง มองพื้น ไม่แสดงอะไร

ปะป๊า::อ้อ ไม่เอานิทาน จะเอาลูกบอลเหรอ(ยื่นลูกบอลให้)

น้องภู::ร้องอื้อๆ แล้วปัดลูกบอลทิ้ง

ปะป๊า::ไม่เอาลูกบอล ตกลงเอานิทานไ่มั๊ยครับ

น้องภู::ยีนนิ่ง มองหนังสือนิทาน

ปะป๊า::ไม่เอานิทาน แล้วจะเอาอะไรครับ

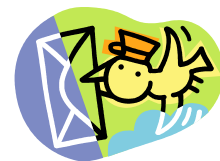
น้องภู::เกาหน้าเกาตา (เริ่มหงุดหงิด)

ปะป๊า::หรือน่าน้องภูยังไม่อ้อมครับ (ยื่นขวดนมให้)

น้องภู::เอาหลังมือดันขวดนมออก แล้วร้องอื้อๆ

ปะป๊า::อ้อ น้องภูจะเอาหวีเหรอ(หวีไม้)

น้องภู::มองหวีแปบนิ่ง แล้วหีบหวีไปดู ยีนดูสักแป็บ แล้วเดินไปเลย

แบบนี้ถือว่ามีผลเสียมั๊ยครับ ที่เค้าต้องการสิ่งนึง แต่เราพยายามตื้อเค้าด้วยของหลายอย่าง ที่คิดว่าเค้า
ไม่สนใจ แต่เค้ากลับสนใจหวี แล้วเปลี่ยนใจไปเล่นหวีเลยอะครับ แล้วพอจะเอานิทานไปกางให้เค้าดู

เค้าก็ไม่สนใจ เดินหนีไปซะงั้น ^^' พอเค้าไม่สนใจหิว ถึงจะหันมาสนใจนิทานอีกครั้งอะครับ หรือไม่
บางที ก็ไปเล่นอย่างอื่นแทนเลยครับ

โดย นี๊ด.....

นับดูก็ได้เกือบ 10 รอบแล้วนะคะ คุณพ่อลองเอาหนังสือนิทานวางไว้ใกล้ ๆ ดูว่าเขาจะหยิบมาส่งให้
ได้หรือเปล่านะคะ ความสามารถนี้เป็นการ "เริ่มต้น" การสื่อสาร ซึ่งยากกว่าการ "ตอบสนอง" เมื่อคุณ
พ่อยื่นหนังสือให้เขารับ

เขาเปลี่ยนความสนใจก็ไม่เป็นไรค่ะ พอเขาละความสนใจ คราวนี้ หนังสือนิทานก็ "ลอยมา" ตรงหน้า
เขา พร้อม sound effect เตียวเขาก็กลับมาค่ะ พอเขากลับมาสนใจแล้ว เรายังยื้อได้อีกนะคะ เช่น
เอาหนังสือไปแอบข้างหลัง ตอนเอาไปแอบ ใส่ sound effect และไปซ้ำ ๆ ให้เขาเห็นด้วยค่ะ เป็น
การกระตุ้น ให้เขาแก้ปัญหาโดยการตามไปเอาหนังสือให้ได้

อาศัยแรงจูงใจอยากดูรูป มาเป็นตัวขับเคลื่อนการแก้ปัญหาค่ะ ดีค่ะดี ไปได้สวย เวลาติดกับเขา คุณ
พ่อใช้น้ำเสียง สีหน้า ท่าทางมาก ๆ ใช้คำน้อย ๆ ประโยคสั้น ๆ นะคะ

ที่ต้องใช้ คือ word + affect + action เสมอค่ะ

หากพิจารณารายละเอียดการต่อ จะเห็นว่ามี的增加ในเรื่องของ "ปริมาณ" คือความยาวของจำนวน
รอบการโต้ตอบ แต่ในเชิง "คุณภาพ" ปฏิกริยาการตอบสนองของน้องภู ยังใช้การตอบสนองแบบซ้ำ ๆ
กัน ก็ไม่เป็นไร เมื่อได้ปริมาณแล้ว เราจะค่อย ๆ กระตุ้นให้มีความหลากหลาย ของการตอบสนอง คือ
ให้มีความซับซ้อน อย่างเวลาที่เอาของไปซ่อนข้างหลัง ล่อให้เขาตามไปเอา ซึ่งพอซับซ้อนมากขึ้น
จำนวนรอบก็อาจจะได้ไม่มากนัก

เวลาที่รอคอยการตอบสนอง แล้วลูกทำสีหน้ายุ่งยาก หงุดหงิด เราต้องอดทน รอคอย ให้สมองน้อย ๆ
ของเขาค่อย ๆ ประมวลผล และคิดแก้ปัญหา คุณหมอกรีนสเปนเรียกช่วงเวลานี้ว่า **painful waiting
moment** สำหรับพ่อแม่ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อเดือนที่แล้ว ผมอ่านๆหนังสือดูแล้ว คิดว่าไม่น่าจะยากเท่าไร
แต่พอเอาเข้าจริงๆ มันก็ยากกว่าที่คิดเอาไว้เยอะเลยครับ
คือตอนนี้เวลาผมมีเยอะ แต่จังหวะและวิธีการยังไม่ลื่นไหลเลย แต่ก็จับจุดได้ค่อนข้างเยอะแล้ว พอ
เริ่มเข้าใจ ก็เริ่มจะง่ายขึ้นๆ แต่ก็ยังคิดว่าไม่ดีพอ
ต้องทำให้ได้ดีกว่านี้ เหมือนจะง่าย แต่ก็ไม่ง่ายอย่างที่คิด ^^'

โดยนี๊ด.....

ค่อย ๆ หัดไปค่ะ วันหลังจะกลายเป็น floortime anytime everywhere เหมือนที่พ่อแม่หลาย ๆ ท่านทำได้ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

วันนี้ผมรู้สึกว่าคุณยังไม่ติดผมและแฟนมากพอเลยอะครับ ไม่รู้จะทำยังไง
หรือว่าผมควรจะหยุดพาเค้าไปตลาดด้วยตอนเช้า เพราะเวลาไปตลาด ถ้าเค้าลงเดิน เค้าจะไม่หันหลัง
กลับมาสนใจผมเลย

แต่ถ้าเค้ายังไม่อยากลงเดิน เค้าจะไม่ยอมลงจากเอวผมเลยละครับ แต่พอถึงที่เค้าเคยลงเดิน เค้าก็
อยากจะลง หรือเห็นอะไรที่เค้าสนใจ เค้าก็จะลงเดินเอง แล้วจะไม่ค่อยสนใจผมเลยครับ ผมควรหยุด
พาเค้าไปตลาดตอนเช้าทุกวันหรือเปล่าครับ

แล้วก็ในแต่ละวัน มันมีเรื่องที่จะทำให้ผมกับลูกได้เล่นตื้อกันน้อยมาก
ถ้าผมจะพยายามสร้างสถานการณ์ให้เกิดการเล่นตื้อกันได้บ่อยมากขึ้นจะได้มั๊ยครับ เช่น เอาของเล่นที่
เค้าชอบเล่นมาวางไว้ในที่มองเห็นได้ชัด แต่หยิบไม่ถึง

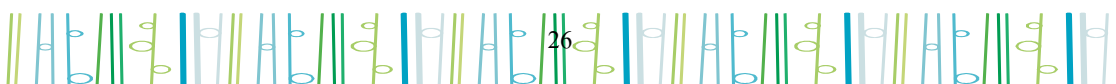
แล้วถ้าเค้ามองเห็น เค้าน่าจะอยากได้หย่อจับขึ้นมา จะได้เล่นตื้อกันได้ ถ้าแบบนี้ พอจะเป็นไปได้มั๊ย
ครับ พรงี้ว่าจะลองเก็บๆของในห้องให้เกลี้ยๆหน่อย เอ้อ ของก็เยอะมากๆ สงสัยต้องเก็บให้เรียบ
เลยละมั้งเนี่ย ^^'

โดย นี้อ.....

ตอบคุณพ่อน้องภูค่ะ เอาของเล่นที่เขาชอบมาล่อก็ได้ค่ะ ใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อ หรือกระเป๋ากางเกงของ
คุณพ่อ แล้วให้เขาไล่คว้า และคุณพ่อคอยหมุนตัวหนี ถ้าของเล่นชิ้นเล็ก กำไว้ในมือ ให้เขามาแกะ มา
แฉะ คุณพ่อก็ยอมปล่อยนิ้วที่ละนิ้ว ประกอบ sound effect อย่างลึงลูกร้องไว้นะคะ การร้อง ก็เป็น
การสื่อสารค่ะ เสียตายจึงคุณพ่อน้องภูยังไม่ได้เข้าอบรม เรามีคลิปวิดีโอแสดงตัวอย่างการตื้อพวกนี้
เยอะเลยคะ แต่เสียตายเราเผยแพร่หนีออกไปไม่ได้ ข้อตกลงที่ทางทีมงานสัญญาไว้กับคุณพ่อคุณ
แม่เจ้าของเทป ก็คือจะใช้ประกอบการบรรยายของทีมงานเท่านั้น

เรื่องไปตลาดตอนเช้า ถ้าเขารู้ว่าจะได้ออกจากบ้าน ตื้อแก๊งงที่หน้าประตู แก๊งงทำเป็นไม่รู้ว่าเขา
อยากจะทำอะไร พอ "ของ" จะขึ้น ประตูก็ค่อย ๆ แฉะ พอเป็นความหวัง ถึงตอนนี้คุณพ่อสามารถพูด
บอกคำว่า "เปิด" ไปด้วยได้ค่ะ

ตอนที่เขาอยากจะทำอะไร ก็ตื้อได้ค่ะ ทำเป็นไม่รู้ว่าเขาอยากจะทำอะไร พอเขาเริ่มโวย ก็ย่อตัวลงนิดหนึ่ง การ
เหวี่ยงตัว การผลัก การโวย ถือเป็นการสื่อสารทั้งนั้นค่ะ

ถ้าเขาจะวิ่งหรือเดินไปหาของที่เขาสงใจ ก็ถือได้อีกค่ะ เคยเล่นทางแขนกันแบบสนุก ๆ ไหมคะ เขาจะหาทางลอด มุด ผลัก เพื่อไปหาจุดหมายให้ได้ค่ะ

ค่อย ๆ หัดค่ะ นี่ถึงพัฒนาการขั้น 4 ตอนต้นแล้วนะคะ ทำขั้น 4 จะช่วยให้ขั้น 1-3 ที่ยังไม่เต็มแนวกว้างดีขึ้นได้ด้วยค่ะ

อีกนิดค่ะ คิดว่าคุณพ่อพูดกับลูกด้วยประโยคที่ยาวไปนะคะ ของเป็นคำหรือวลีได้ไหมคะ แต่ผสมอารมณ์และ action เยอะ ๆ ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ตอนนี้ก็ยังเครียดๆหน่อยๆ ที่เค้ายังไม่ยอมสื่อสารออกมาด้วยคำพูดหรือชี้นิ้วเลย มีแต่ทำเสียงอ้อๆ ปิดสิ่งของ และปลกดันเท่านั้น ^^'

โดย นี้อ.....

เพิ่งทำได้เดือนเดียวเองนะคะ กะจะให้เด็กที่เพิ่ง "ลืมตา" ดูโลกและเพิ่งรู้จักพ่อแม่ พูดได้เลยหรือคะ แค่อยอมสื่อสารด้วยการส่งเสียงอ้ออ้า ผลัก ดัน ก็เก่งมากแล้วค่ะ **ขยันและมุ่งมั่นก็เป็นสิ่งดีค่ะ แต่ความคาดหวังที่สูงเกินไป ก็จัดเป็นอุปสรรคของการทำฟลอร์ไทม์ค่ะ**

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขอบคุณครับ อ.กิ่งแก้ว

ถึงเรื่องบางอย่างเราจะเข้าใจอยู่บ้างแล้ว แต่ลึกๆในความรู้สึกก็ยังกังวลอยู่ดี ใจก็ไม่ได้หวังให้เค้าเร็วหรือปู้ปี้แต่อย่างใดนะครับ แต่ก็อดที่จะเครียดๆอยู่ข้างในไม่ได้สักที เวลาและการพัฒนาการในทางที่ดีขึ้นของเค้า คงจะเป็นตัวช่วยให้ความกังวลลดลงไปเองในอนาคต หวังว่าเช่นนั้นนะคะ ^^'

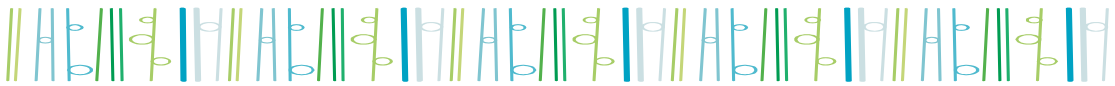
โดย นี้อ.....

มาเล่าอดีตให้ฟัง ต้องทำใจมากเหมือนกันค่ะ
เมื่อญาติๆ รู้ว่าลูกเป็นอะไร เพราะตอนแรกแม่เอมีไม่ได้ปิด
เล่าให้ฟังหมด เพราะตอนนั้นมันทุกข์ใจมาก รู้สึกอยากกระบาย

ญาติๆ บางคนแทนที่จะให้กำลังใจเรา
กลับพูดจาให้เราเสียใจมากยิ่งขึ้นไปอีก และจะคอยจับผิด
คอยสังเกต และเปรียบเทียบกับเอมี กับเด็กคนอื่นให้แม่เอมีฟังอยู่เรื่อย
หัวใจแม่ก็ยิ่งอ่อนแออยู่ เจอเข้าไปบ่อยๆ เครียดมากๆๆ ค่ะ

ตอนหลัง เมื่อลูกเริ่มพูดได้บ้างแล้ว แม่เอมีก็เลยบอกญาติๆ ว่า
เอมีหายเป็นอ้อแล้ว ตอนแรกหมอบอกว่าเป็น แต่ตอนหลังหมอบอกว่า

หายแล้ว เป็นแค่พัฒนาการชานิดเดียวแค่นั้นเอง...
แล้วหมอก็บอกว่าไม่ต้องไปพบหมอแล้ว เพราะไม่มีอะไรน่าห่วง
(อันนี้โกหกค่ะ)

ญาติผู้ใจร้าย ทำเป็นห่วงใยหลาน บอกว่า หมอไม่เก่งหรือเปล่า
หมอมุดเอาใจแม่หรือเปล่า .....ดูเอาเถอะค่ะ จิตใจคน

ยังงี้ก็ขอเป็นกำลังใจให้คุณนิตนะคะ ขอให้ทำใจให้เข้มแข็ง หนักแน่นเข้าไว้... ไม่ต้องสนใจคนอื่น
หอรกค่ะ โฟกัสที่ลูกเรากี่พอ
เมื่อเราช่วยลูกได้ ทุกอย่างจะกลายเป็นอดีต
และเมื่อเรานึกย้อนกลับไป ก็จะไม่เหลือแต่ความภูมิใจ
ทุกอย่างที่เราทุ่มเท แรงกายแรงใจ ในวันนี้ มันไม่หายไปไหนจริงๆ ค่ะ

โดย : แม่เอมี .....

ภาษาเป็นสิ่งที่พ่อแม่ทุกคนคาดหวังจริงๆค่ะ
ดิฉันเองช่วงแรกที่ฝึกลูกก็ใช้ ABA อย่างเช่น จะฝึกคำว่า มานี่ ต้องทำวันละ 100 ครั้ง แบ่งเป็น 10
รอบๆละ 10 ครั้ง ระหว่างฝึกถ้าลูกไม่สนใจจะทำ หรือร้องก็จับทำ ถือว่าทำได้เมื่อทำได้เอง 10/10 ทำ
ได้แล้วก็บันทึกไว้ ฝึกคำใหม่เหมือนเดิม คำเก่าก็ต้องทบทวนทุกวัน ฝึกครั้งละคำ คำจะแบ่งเป็น
คำกริยา กับคำนามก่อน เริ่มจากคำกริยาก่อน คำนามก็ใช้ตัวสัตว์มาให้หยิบใส่กระป๋อง นอกเหนือ
เวลาฝึกก็เอาไปจับทำงานบ้านและเล่นกันให้สนุก ฝึกได้ 1อาทิตย์ ลูกก็เริ่มทำตามสั่งได้ ,1 เดือน ลูก
เริ่มพูดคำแรกได้

ช่วงแรกพอลูกได้หลายคำก็ดีใจค่ะ แต่พอฝึกไป 3เดือน แม่ซักรู้สึกว่าเครียดมาก ลูกก็เครียด กรีด ฉี่
ราด เวลาฝึก และมีคำถามเกิดขึ้นในใจแม่ ภาษาที่เราใช้มีมากมายเป็นแสนเป็นล้านคำ แล้วคำพูดที่
เป็นธรรมชาติ คำพูดที่เป็นนามธรรมเราจะสอนอย่างไร วิธีที่ทำอยู่จะใช้ได้ดีจริงหรือ สงสารลูกมาก
(ทั้งๆที่เวลานอกเหนือจากฝึกลูกก็อารมณ์ดี) เคยอ่านมาว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ต้องสนุกนี่นา
แม่ก็เปลี่ยนที่ฝึก ไปฝึกนั่งโต๊ะ ไม่บังคับมาก อาศัย การเรียนรู้จากภาพ ลูกก็เรียนรู้มาได้จนพูดได้เป็น
ประโยค มีบางอย่างที่มันยังไม่สมบูรณ์ในเรื่องของภาษา แต่แม่ยังไม่รู้ว่ามันคืออะไร

จนเมื่อลูกเข้าโรงเรียน แม่ถึงรู้ว่า คำศัพท์ที่ลูกมีเป็นร้อยๆคำ ความรู้ที่ลูกมีเรื่องสี หรือเรื่องนี่อะไร
เอาไว้ทำอะไร หรืออะไรไม่เข้าพวกกัน อะไรเป็นพวกเดียวกัน มันไม่มีประโยชน์ในการทำให้ลูกอยู่ใน
สังคมของลูกได้

เด็กบางคน ยังไม่พูด แต่รู้จักแสดงท่าทางเพื่อบอกความต้องการ แสดงท่าทางของการเป็นเจ้าของ
เจ้าของ และสนใจจดจ่อกับการเล่น การกระทำของเด็กอื่นๆ ก็อยู่ในกลุ่มเพื่อนได้ ในเด็กเล็กเวลาที่
เล่นกันได้ภาษาที่ใช้เป็นท่าทางเสียส่วนใหญ่ ทั้งน้ำเสียง สีหน้า คำพูดใช้อยู่ไม่กี่คำ

ถึงวันนี้ที่เรา เลือก floortime เพราะ ตอบคำถามที่เราค้างในใจอยู่ได้ ภาษาที่จะได้มาควรจะ เชื่อมโยงกับอารมณ์ ความรู้สึก ความสงบจดจ่อและภาษาท่าทางเป็นสิ่งสำคัญที่ข้ามขึ้นไปไม่ได้ ที่ เขียนมายืดยาว เพราะอยากให้คุณพ่อหนักแน่นในหนทางที่เลือก หลากๆอย่างไม่ได้มาง่ายๆ และไม่ ได้มาเร็ว ใช้เวลาเป็นเดือนเป็นปี ใจเราต้องมั่นคง คิดไว้ค่ะว่า วันหนึ่งลูกเราจะทำได้ เรื่องของผู้คน รอบข้าง การเปรียบเทียบ ทุกคนต้องเจอ (เด็กปกติก็เจอนะคะ) สำคัญที่ใจเราจะค่ะ อย่าเก็บมาคิด เอา เวลามาคิดว่าพรุ่งนี้จะเล่นอะไรกับลูกดี ถ้าลูกทำอย่างนี้แล้วเราจะทำยังไง จะดีกว่านะคะ

โดย arissara .....

วันนี้ผมมีข้อสงสัยมาถาม อ. กิ่งแก้วหน่อยครับ

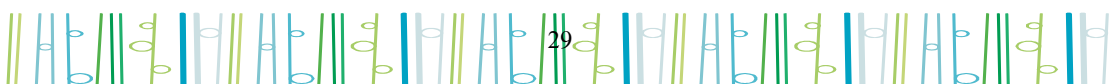
วันนี้ผมกับแฟนพาลูกไปเข้ากลุ่มเป็นครั้งแรก (ABA ครั้งแรก) และครูเค้บบังคับให้ลูกนั่งและให้หยิบ บล็อกไม้สี่เหลี่ยมสามเหลี่ยมและวงกลมใส่กล่อง ตอนเริ่มต้นลูกผมก็เดินไปเดินมา พอผมจับเค้บมานั่ง แล้วเอากล่องบล็อกมาวางตรงหน้าเค้บ เค้บก็นั่งได้ หลังจากนั้น ครูฝึกก็ให้ผมไปนั่งฝั่งตรงข้าม และเริ่ม ฝึก ด้วยการบังคับให้เค้บนั่งนิ่งๆไม่ให้ลุก และพยายามบอกให้ลูกของผมหยิบบล็อกไม้หย่อนลงกล่อง แต่เค้บขัดขืนตั้งแต่เริ่มถูกบังคับ แล้วก็เริ่มต้น พยายามที่จะลุกออกจากตรงนั้น ครูฝึกก็ล็อกตัวเค้บ เอาไว้ และพยายามจับมือเค้บให้หยิบบล็อกไม้ใส่กล่อง ลูกผมก็เริ่มขัดขืนตั้งแต่เบาๆจนแรงขึ้น ตามลำดับ พอลุกไม่ได้ เค้บก็เริ่มร้องไห้ และมองสบตาผมด้วยความรู้สึกวิงวอนให้ช่วย (อันนี้ครั้งแรก ครับ ที่ลูกผมมองด้วยสีหน้าที่บ่งบอกความรู้สึกขนาดนี้) พอผมไม่ช่วยอะไรเค้บ เค้บก็เริ่มมองเพดาน มองผนังห้องไปเรื่อย และร้องดิ้นไปตลอด จนเกือบจะอ้วก

ผมถามว่าต้องพักก่อนมั๊ยครับ ครูฝึกบอกว่าไม่ต้องพัก เด็กทุกคนที่เป็นแบบนี้ ต้องผ่านวิธีการแบบนี้ ทั้งนั้น ครูฝึกบอกว่าพอนานๆไปแล้วจะดีเอง นิ่งเอง ครูฝึกบอกว่าต้องทำให้เค้บนิ่งและทำตามคำสั่งให้ได้ ให้เค้บรู้ว่าต้องหยิบบล็อกไม้ใส่กล่องให้เสร็จก่อน ถึงจะลุกออกจากตรงนี้ได้

ผมจึงอยากถาม อ. กิ่งแก้วว่า จำเป็นมั๊ยครับที่ผมต้องใช้ ABA แบบนี้ควบคู่ไปกับฟลอร์ไทม์ ถ้าผมใช้ ฟลอร์ไทม์เพียงอย่างเดียว ลูกผมจะสามารถเข้าโรงเรียนและสามารถทำตามคำสั่งครูที่โรงเรียนได้มั๊ย (ถ้าทำอย่างถูกต้องและเป็นขั้นตอนทุกอย่าง) และผมได้คุยกับแม่บางคน เค้บบอกว่าเค้บก็ใช้ฟลอร์ไทม์ ไปด้วยเหมือนกัน ผมก็ถามว่าแล้วการที่ลูกโดนบังคับแบบนี้ จะไม่มีปัญหากับการทำฟลอร์ไทม์ที่บ้าน หรือ คุณแม่ท่านนั้นก็บอกว่า ไม่น่าจะมี เพราะมาหาครูฝึก ใช้เวลาไม่นาน

แต่ตอนที่ลูกผมโดนบังคับ แล้วผมนั่งดูเฉยๆ มันเหมือนกับเค้บสงสัย ว่าทำไมผมไม่ช่วยอะไรเค้บเลย ทำไมผมปล่อยให้คนที่เค้บไม่รู้จักมาบังคับเค้บ แล้วพอหลังจากนั้น เค้บก็มีอาการแบบว่า อยู่ตุ๊กก็นับ เลข 4 5 6 7 แบบลอยๆขึ้นมา ทั้งๆที่เค้บไม่ได้นับเลขแบบไม่มีเหตุผลมาหลายสิบวันแล้ว จะเป็น อาการเสียความมั่นใจของเค้บหรือเปล่า จะเป็นการตัดตัวเองเข้าไปในโลกของเค้บเองด้วยหรือเปล่า ผมสับสนมากๆ เพราะครูฝึกบอกว่าจะใช้วิธีไหนก็ต้องใช้วิธีนี้ควบคู่ไปด้วย

เพิ่มอีกนิดครับ พอตีแฟนผมเค้บพูดถึงฟลอร์ไทม์กับครูฝึกด้วย ครูฝึกก็บอกว่ารู้จักเหมือนกัน แต่วิธี ฟลอร์ไทม์ต้องใช้เวลามาก (แต่ไม่ได้พูดว่าครูฝึกเข้าใจฟลอร์ไทม์หรือยัง)

ตอนนี้ลูกของผมอายุ 1 ขวบ 10 เดือน ในใจของผม ผมคิดว่าจากที่ดู อาการของเค้าไม่น่าจะต้อง บังคับ ก็น่าจะสามารถฟังคำสั่งได้ ทำตามคำสั่งได้ โดยที่ไม่ต้องบังคับ และผมกับแฟนก็คิดตรงกันว่า ถ้าลูดยังไม่พร้อมพอ ที่จะเข้าเรียนตามเกณฑ์ ก็จะมีรอได้อีก 1 ปี หรือ อีก 2 ปี ถ้าลูดยังไม่พร้อมจริงๆ

ขนาดผมพูดว่าให้เค้าพักก่อนม๊ย ครูฝึกยังบอกว่าไม่ได้ค่ะ คุณพ่อใจเย็นๆ เด็กทุกคนต้องเจอแบบนี้ และผ่านมาแล้วทั้งนั้น ซึ่งครูฝึกก็ไม่ค่อยแฮปปี้เท่าไรหรอกครับ เพราะผมสังเกตอาการครูฝึกไปด้วย ครูฝึกก็เครียดที่ลูกผมไม่ยอมทำตามคำสั่งแถมดินตลอดและแรงขึ้นๆด้วย ถึงครูฝึกจะพยายามยิ้ม ตลอดเวลา ก็เถอะ

แล้วเมื่อก่อนนี้ ที่ผมเอาลูกไปเข้ากลุ่ม เค้าก็ใช้ครูฝึก 1 คน ต่อเด็ก 2 คน แต่เด็กอีกคนนึงไม่อยู่นิ่งเลย เดินตลอด หยิบของโยนทิ้งตลอดเวลา แล้วอีกโต๊ะข้างๆก็มีเด็กอีก 2 คน(รวมพ่อหรือแม่เข้าไปอีก) ใน ห้องดูวุ่นวายมากๆ ผมดูแล้วก็คิดทันทีว่ามันไม่ใช่แล้วละมั้ง วุ่นวายขนาดนี้ เด็กและคนอื่นเยอะขนาด นี้ ใครจะไปอยู่นิ่ง ใครจะไปสนใจครูฝึกพูด แต่ครูฝึกก็ไม่สนใจ จะพยายามบังคับให้ลูกผมฟังที่ครูฝึก พูด และพยายามจับมือเค้าไปหยิบบล็อกไม้ใส่กล่อง

พอตอนจะกลับ ครูฝึกก็บอกว่าถ้าไม่บังคับเค้าตั้งแต่ตอนนี้ ต่อไปเค้าจะเป็นเด็กเอาแต่ใจ อืม.....

โดย นี้อต.....

ครูฝึกบอกว่าถ้าไม่บังคับตอนนี้ เขาจะเป็นเด็กเอาแต่ใจ.....

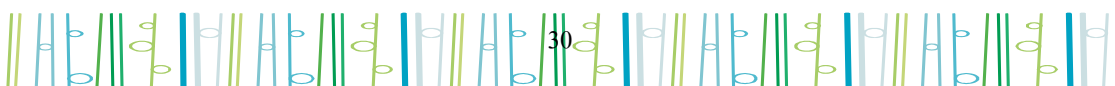
ถามตัวเองดูหน่อยนะคะ ตอนนี้ลูกเป็น "เด็ก" แล้วหรือยัง เป็นเด็กซึ่งลืมนาดูโลก รักใครเกลียดผู้พัน กับพ่อแม่ มีพ่อแม่เป็นที่พึ่งพิงทางใจ สามารถสื่อสารบอกพ่อแม่ได้ เวลาอยากได้อะไร หรือรู้สึก อย่างไร

ยังไม่ได้เป็นเด็ก คิดไปไกลถึงโน่น กลัวว่าเด็กจะดื้อ

ครูฝึกวิธีเก่า เชื่อว่า การประสบความสำเร็จคือการสั่งแล้วเด็กทำตามค่ะ สำหรับดิฉัน ยิ่งดื้อยิ่งดีค่ะ เพราะคำว่าดื้อ แปลว่าสามารถแสดงความต้องการตัวเองอย่างชัดเจน เจตจำนงแน่วแน่

เพราะการฝึกแบบที่คุณเล่ามานั้นแหละ ป่านนี้เด็กออ เลยไม่ได้เป็นคนเต็มคนเสียที แล้วก็หาว่ารักษา ไม่หาย เพราะว่าข้ามขั้นพัฒนาการกัน คือยังไม่เป็นเด็ก แต่ก็จะให้เป็นนักเรียน

ทุกวันนี้ต้องตามแก้เด็ก 8 ขวบ 10 ขวบ ที่ยังไม่ไว้ในโลกมนุษย์ เพราะโลกมนุษย์ไม่ทำให้เขารู้สึก มันคงปลอดภัย เด็กทนรับไม่ไหว "หลบใน" ดีกว่า อย่างที่คุณเห็นกับตา แล้วต้องแก้เรื่องนี้อีกกี่วัน ความไว้วางใจถึงกลับมาอย่างเดิม

วิธีการที่ดีฉันแนะนำคุณมาตลอดคือสร้างความไว้วางใจ เอาความสนุกอบอุ่น มาทำให้เขาผูกพันกับคุณ อยากรจะสื่อสารกับคุณ อยากให้เขาเป็นเด็กเต็มตัวก่อน ที่จะเป็นนักเรียนค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว .....

ขอบคุณครับ อ.กิ่งแก้วหลังจากที่ผมได้เริ่มรู้จักฟลอไรท์และเริ่มใช้มันกับลูกของผม ผมก็ได้รับรู้ถึงสิ่งที่เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีอย่างสัมผัสได้ ตอนที่ครูฝึกบังคับลูกผมจนเค้าใช้สายตามองมาที่ผมด้วยความรู้สึกอยากให้ผมช่วย ตอนนั้นผมก็พูดกับแฟนทันทีว่า 'รู้สึกว่ามันไม่ถูกต้องแล้วนะ' และผมจะลูกไปอุ้มลูก แต่แฟนผมจับมือผมไว้ แล้วบอกว่าอยู่เฉยๆ ซึ่งผมเข้าใจว่าหมายถึงดูให้เห็น ให้จบ ว่าเค้าจะทำยังไงกับลูก

พอครูฝึกบังคับให้เค้าหยิบบล็อกชิ้นสุดท้ายหย่อนลงกล่อง (ทั้งๆที่ลูกผมมองพื้นมองเพดาน) ครูฝึกก็ชมว่าเก่งมาก แล้วบอกว่าคุณพ่อพาลูกไปพักก่อนได้ค่ะ ผมก็อุ้มลูกขึ้นมา ตัวผมก็สั้นๆนิดหน่อย เพราะจากสายตาดูผมได้มองมาที่ผมตอนที่เค้าถูกบังคับ (เป็นครั้งแรกที่เค้าแสดงสีหน้าที่บ่งบอกถึงความต้องการการช่วยเหลือ) ครูฝึกบอกว่าอีกแป๊บนึงให้พาลูกเข้ามาใหม่ แต่ผมบอกแฟนว่าจะไม่เอาลูกเข้าไปอีกแล้ว และผมก็พาลูกออกมาจากห้องทันที

แล้วสิ่งที่ผมกลัวก็เกิดขึ้นจริง คือเค้าแทบไม่สนใจผมเลย ถึงผมจะอุ้มเค้าอยู่ แต่เค้าเหมือนตัดตัวเองออกจากโลกนิตินึง และมันก็ทำให้ผมเสียใจขึ้นมาทันที ที่ไม่หยุดการบังคับของครูฝึก ตั้งแต่ตอนที่เค้ามองสบตาผมด้วยสายตาวางนอน แล้วอยู่ๆเค้าก็นับเลข 4 5 6 7 ขึ้นมาแบบลอยๆ ทั้งๆที่เค้าไม่นับเลขออกมาแบบลอยๆมาตั้งนานแล้ว ซึ่งมันยิ่งทำให้ผมเห็นชัดขึ้น ว่าวิธีแบบ ABA ไม่น่าจะใช้วิธีที่จะเอามาใช้ควบคุมไปกับฟลอไรท์ได้จริงๆผมตัดสินใจว่าจะไม่พาลูกมาทำพฤติกรรมบำบัดอีกแล้ว ตั้งแต่ที่ลูกผมมองสบตาผมด้วยความรู้สึกอยากให้ช่วยเค้า แต่แฟนผมยังอยากฟังความคิดเห็นของคนอื่น ผมจึงมาถาม อ. กิ่งแก้วอีกครั้ง ขอขอบคุณสำหรับความคิดเห็นของ อ. กิ่งแก้วนะครับ มันทำให้แฟนผมเชื่อมั่นเหมือนผมมากขึ้น ช่วยให้มีผมหายเครียดไปเยอะเลยครับ

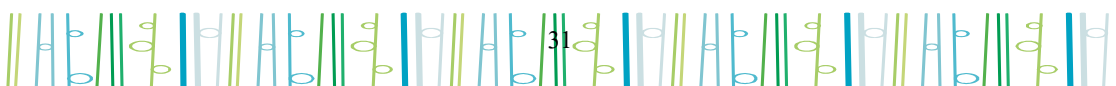
วันนี้ลูกผมก็ไม่แสดงผลข้างเคียงใดๆแล้ว ไม่นับเลขแบบลอยๆอีกแล้ว

หวังว่าจะไม่ทำให้เค้าไม่ไว้วางใจผมมากกว่านี้นะ แฮ่ ^^'

ตอนแรก ก่อนที่ลูกผมจะพบครูฝึก ผมคุยกับแฟนแล้วว่า ถ้าครูฝึกใช้วิธีบังคับแบบไม่มีเหตุผล ผมจะไม่ยอมให้ฝึกต่อ แต่ ตอนนั้นก็ได้เข้าห้ามทันที เพราะเกรงใจครูฝึกผู้หญิง

ผมไม่โทษครูฝึกหรอกที่บังคับลูกผมแบบไม่มีเหตุผลและไม่มีความอ่อนโยนและไม่มีความเห็นใจเลย เพราะครูฝึกเรียนมาแบบนี้ ฝึกมาแบบนี้ เค้าก็ทำได้เพียงเท่านี้ ผมก็คิดว่าการบังคับนั้นผมและแฟนก็สามารถทำกับลูกได้ โดยที่ลูกไม่เสียความมั่นใจ และไม่ตัดตัวเองไปอยู่ในโลกส่วนตัวของเค้า

ตอนนี้ผมตัดสินใจไม่ไปหาหมอและครูฝึกอีกต่อไปแล้ว จะรอวันไปฟังอบรมวันที่ 31 มค ช่วงนี้ก็จะพยายามฟลอไรท์กับลูกเท่าที่จะทำได้ ตอนนี้ลูกของผมก็ดีขึ้นมาก (ในความรู้สึกของผมนะครับ)

หลังจากที่ผมเริ่มใช้ฟลอร์โทมกับลูก ตอนนี้ลูกผมเริ่มพูดออกเสียงตามทันทีที่ผมพูด ซึ่งเมื่อก่อนผมคิดว่าไม่รู้ว่ามีเมื่อไหร่เค้าจะพูดตามเราได้ สามารถหยิบเหรียญบาทเล็ก เหรียญห้าบาทและเหรียญสิบบาท หยอดลงกระปุกออมสินได้ ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้ ผมไม่รู้เลยว่าเมื่อไหร่เค้าจะทำได้

และเดี๋ยวนี้ เค้าก็ไม่แยกตัวไปนั่งคนเดียวแล้ว ไม่ไปนั่งในมุมอีกแล้ว แต่ยังมีอาการเวลาที่พาออกไปเดินเล่น แล้วพอเค้าเดินไปไกลหน่อย แล้วเรียกไม่ค่อยยอมกลับมาหา ต้องแก้งร้องให้ บอกว่าไม่รอปะป้าเลย ไม่รอแม่มาเลย เค้าก็จะหยุดเดินแล้วหันมามอง แล้วเดินกลับมาหา

โดย นีต.....

เท่าที่เล่ามา ดูเหมือนน้องภูเริ่มการสื่อสารด้วยภาษากายระยะไกลได้แล้ว ให้พ่อแม่พยายามใช้มาก ๆ เช่น กวักมือ พยักหน้า จู๋นิ้ว ซี่มือประกอบคำพูด ภาษากายระยะไกล คือทักษะเพิ่มความมั่นใจในตนเอง ซึ่งจะมีประโยชน์มากสำหรับเด็กทุกคน เมื่อเขารับการสื่อสารได้ ช่วยดูว่าเขาเริ่มส่งภาษากายเองด้วยหรือเปล่า

ตอนนี้ยังรู้ใจเขามากเกินไป อย่าบริการเร็วเกินไป ให้พยายามรอคอย และกระตุ้นให้เขาสื่อสารด้วยภาษากายมาก ๆ มีความจริงที่หลายคนไม่รู้ คือคนเราสื่อสารด้วยภาษากาย พวกเขาทาง สีหน้า แววตา และน้ำเสียง โดยใช้ถึง 80-90 % ที่เหลือ 10-20% สื่อด้วยภาษาพูด

สาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กออไม่เหมือนเด็กอื่นคือภาษากายที่บกพร่อง

โดย : กิ่งแก้ว .....

การสื่อสารระยะไกล เท่าที่ผมนึกออก ก็เช่น กวักมือเรียกเค้า เค้าก็มอง แต่ไม่มา ^^' หรือทำท่าตลกๆพร้อมส่งเสียงแปลกๆ เค้าก็หันมาสนใจ แล้วก็หัวเราะ แต่ก็ยังไม่เดินมาหาอยู่ดี ต้องใช้ของที่ที่น่าสนใจ หรือของใหม่ๆแปลกตา เค้าถึงจะเดินมาหาอะครับ ^^'

แฟนผมก็บอกว่าผมรู้ใจลูกมากเกินไป บางครั้งแทนที่จะได้ทำฟลอร์โทมกับเค้า ผมก็ดันให้เค้าชะง่อน บางครั้งผมก็เตือนแฟน บางครั้งแฟนก็เตือนผม ฟลอร์โทมจะว่าง่ายก็ง่าย จะว่ายากก็ยาก

มีเรื่องนึงที่ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไงก็คือ ผมกับแฟนพาลูกไปเที่ยวสวนสัตว์ที่โคราช พยายามชี้ให้เค้าดูสัตว์ต่างๆ เค้าไม่มองตามที่ชี้เลยสักครั้งครับ เครียดมากๆ ยังคิดไม่ออกว่าจะใช้วิธีแบบไหน ที่จะช่วยให้เค้ามองตามที่เราชี้อะครับ เรื่องระยะที่เราชี้ ผมก็ไม่แน่ใจว่าจะมีส่วนด้วยมั๊ย

เพราะขนาดหนังสือนิทานที่เล่าให้เค้าฟังบ่อยๆ เวลาชี้ให้เค้าดูรูป เค้าก็ยังมองตามมั่ง ไม่มองตามมั่ง ^^'

โดย นีต.....

เรื่องสัตว์ยังไม่ต้องรีบเลยคะ ยังไม่หายกลัวคนเลย จะแนะนำให้รู้จักตัวอะไรก็ไม่รู้ อันตรายหรือเปล่านั้นก็ไม่รู้ จ้างให้ก็ดู เมื่อไรลูกบอกว่ากลัวได้ แล้วแสดงอาการกลัวชัด ๆ (ถ้าบอกว่ากลัวเพราะอะไรได้ก็ยิ่งดี) ค่อยพาเผชิญโลกกว้าง ตอนนี้อาเท่าที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตของเขาก่อน

ถ้าสี่ระยะไกลไม่ได้ ก็สี่ระยะใกล้ก่อน ได้แล้ว ค่อย ๆ เพิ่มระยะทางคะ

โดย : กิ่งแก้ว .....

เล่าให้ฟังเรื่องนึงคะ ตอนลูกชายอายุประมาณ 2 ขวบ 4 พร้อมรู้จักสัตว์เยอะแยะไปหมด (รู้มาจากการฝึกแบบนั่งโต๊ะปรับพฤติกรรมแหละคะ ซึ่บัตร์คำ ตอบได้ให้ใส่ลูกปิด 1 ลูก เป็นต้น) ซึ่งตอนนั้นยังไม่รู้จักฟลอโหม้ คำถามประเภท "อะไร" นี่สบายมากคะ แต่คุยไม่เป็นคะ ชอบพูดอะไรลอย ๆ ไม่โต้ตอบถ้าไม่ใช่คำถามประเภทนั้นอะไร ช่วงนั้นแม่พร้อมได้พาไปเที่ยว ซาฟารีเวิลด์ ลูกนั่งนิ่งมาก มองสัตว์นะคะแต่ไม่มีอาการตื่นเต้นเหมือนพี่เค้าอะคะ แต่ถ้าถามว่าพร้อมนั้นตัวอะไรจะตอบได้ถูกต้องหมด แบบไร้อารมณ์ แม่กลับบ้านมาด้วยความห่อเหี่ยวและเหนื่อยล้าเหมือนกันคะ แต่หลังจากนั้นเริ่มรู้จักฟลอโหม้จากหนังสืออ.กิ่งแก้วแม่พร้อมเล่นกับลูก ไม่ปล่อยให้เค้าอยู่คนเดียว พูดไปเรื่อย ๆ เวลานั่งรถไปกับเค้าเดินเล่นกับเค้าเป็นการพูดเหมือนเป็นการคุยให้ฟังอะคะ สิ่งที่ได้ผลเร็วที่สุดคือการไม่มีโลกส่วนตัวแม่พร้อมเรียกว่าหลุดออกมาจากเปลือก หลังจากนั้นทุกอย่างดีขึ้นเร็วมาก แม่พร้อมคิดว่าเมื่อเด็กหลุดออกจากโลกของตัวเอง มีความสนใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เด็กก็พร้อมจะเรียนรู้ทุกอย่างจึงเรียนรู้ได้เร็ว

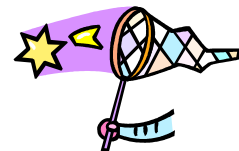
หลังจากนั้นประมาณ 2 ขวบ 8 ไปอีกที โอ้โฮ เหมือนกระต๊อได้น้ำเลยคะ กะต๊อกะต๊อ ขวนเราดู ดูนั่นซึ่ ยีราฟ โอ้โฮ นกเต็มเลย ไปดูฝั่งนั้นที่ฝั่งนี้ที (ในรถ) สมใจแม่จริงลูกเอ๋ยสมกับที่เหนื่อยยากจริง ๆ

หลังจากนั้น 3 ขวบกว่า ๆ คำถามประเภท "ทำไม" ก็สบายมากเช่นกัน (ก็เค้าอยากรู้จนทนไม่ไหวนี้คะ)

คุณพ่อตั้งใจทำตอนนะคะ แม่พร้อมเองทั้งทำกับลูกตัวเองได้ผลที่ดีมาก ๆ รวมทั้งมีกลุ่มแม่ ๆ ด้วยกันที่ตั้งใจทำฟลอโหม้ บางคนก็ทำเก่งมาก บางคนก็ทำไม่ค่อยเป็นแต่ไม่ยอมแพ้ ลูกดีขึ้นมาก ๆ ทั้งนั้นคะ ยิ่งลูกมีปัญหาเรื่องระบบ SI ไม่มาก ยิ่งดีขึ้นเร็วจริง ๆ คะ

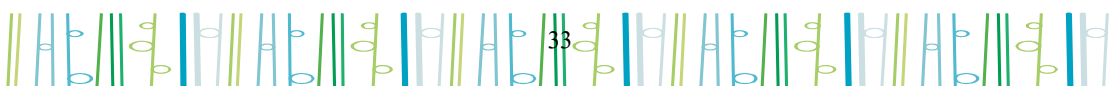
สำคัญก็คือคุณพ่อใจเย็นลงหน่อยคะ เพราะดูจากที่คุณพ่อเล่ามา อัจฉริยะคะเนี่ย เรียกหันแล้วอะ อายุแค่นี้เอง (แหมทำไมเราไม่รู้จัก ฟลอโหม้เร็วกว่านี้นะ) ตอนพร้อมอายุเท่ากันเธอ อย่าได้ปล่อยให้ทำแต่พื้น He วิ่งกระจาย ไม่ต้องเรียกซะให้ยาก เตรียมรองเท้าผ้าใบไว้ได้เลยวิ่งตามโลด

เป็นกำลังใจให้คะ

โดย : แม่พร้อม .....

ขอบคุณแม่พร้อมมากเลยนะครับ พอผมได้อ่านที่แม่พร้อมเล่าให้ฟัง แล้วผมมานั่งนึกย้อนกลับไปเมื่อ 2 เดือนก่อนนี้ ผมก็เห็นว่าเค้าออกมาจากโลกส่วนตัว 80-90% แล้วครับ ยังมีบ้างเวลาถ้าเผลอปล่อยให้

เค้าให้อยู่คนเดียว แต่เวลาที่ผมปล่อยเค้าอยู่คนเดียวแปะนึง แบบว่าเดินไปเช็คบิลลูกค้า แล้วพอมผมกลับมา เค้าก็ยั้งนั่งที่เดิม ทำสีหน้าเหมือนกับว่า รอดูว่าเราจะเข้ามาหาเค้าหรือเปล่า ส่วนหนึ่งก็น่าจะมาจาก การที่ผมไม่ค่อยห่างเค้าเลยหลังจากที่รู้จักฟลอร์ใหม่อะครับ แล้วก็จริงๆ แล้วเวลาเรียก เค้าก็ยังไม่หันเท่าไรนะครับ แค่ว่าบางครั้ง น่าจะ 50-50 อะครับ และบางครั้งถ้าเค้าเล่นอะไรอยู่ หรือสนใจอะไรอยู่ เรียกไม่หันเหมือนกันครับ ^^'

ตอนนี้น้องอายุ 1 ขวบ 10 เดือน ผมก็หวังว่าเค้าจะดีขึ้นเรื่อยๆ ๆ ๆ บางวันก็ท้อและท้อเหี่ยว เพราะเห็นการตอบสนองที่ไม่ได้ตั้งใจ บางวันก็ดีใจตื่นเต้น ที่เห็นเค้าดีขึ้นในบางเรื่อง ^^

ผมรู้สึกว่ หลังจากที่ผมพาลูกไปโดนบังคับมาแค่ครั้งเดียว มันส่งผลกับความสัมพันธ์ของผมกับลูกนิดนึง (แต่มากมาย)

อย่างเช่นการอาบน้ำ การล้างก้น การแต่งตัว เหมือนเค้าไม่ค่อยยอมให้แต่งตัวดี ๆ ไม่ยอมให้เช็ดตัวดี ๆ เหมือนที่ผ่านมา หรืออาจจะเป็ผลมาจากการที่เราพาเค้าไปโดนบังคับต่อหน้าเรา โดยที่เราไม่ช่วยอะไรเค้าเลย และเมื่อผมใช้น้ำเสียงที่ดุ เค้าก็มีสีหน้าคล้ายวันที่เค้าโดนครูฝึกบังคับเลยครับ หรือนี่คือสัญญาณที่บอกว่าเราใช้วิธีที่ผิด

ตอนนี้ผมกับแฟนมีความเข้าใจตรงกันแล้ว แต่ยังเหลือแม่แฟนอีกคน เพราะท่านยังคิดว่าการใช้หลายๆวิธีเข้าช่วย น่าจะได้ผลเร็วและดีกว่า ผมกับแฟนกำลังหาวิธีอธิบายให้ท่านเข้าใจว่าจะไม่ใช่วิธีที่ทำให้ลายความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับเราอีกเด็ดขาด แฮ่อ . . .

โดย นี้อต.....

เทคนิคฟลอร์ใหม่ ให้ดูได้นะคะ ถ้าทำผิดก็ดูได้ แต่พ่อแม่ต้องดูด้วยสติ ค่อย ๆ เร่งเสียง หน้าค่อย ๆ ดิ่งขึ้น เพราะเขาจะต้องหัดอ่านสีหน้าและน้ำเสียงของพ่อแม่เหมือนกัน

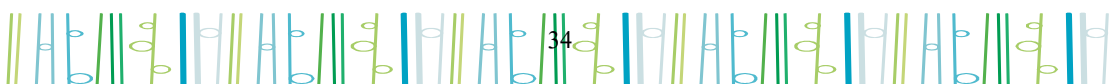
แต่ถ้าดูเต็มสปีดจาก 0-10 เขาจะ "หลบใน" เลยอดเรียนรู้

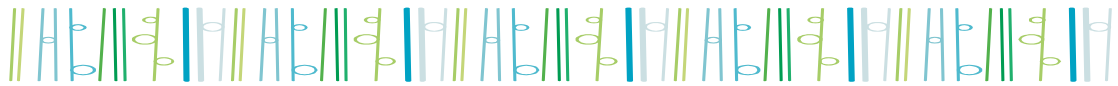
พ่อแม่หลายคน พอเห็นลูกหน้าจ๋อย แอบดีใจ ลูกทำหน้าที่จ๋อยเป็นแล้ว

โดย : กิ่งแก้ว .....

55555 ผมก็แอบดีใจเหมือนกันครับ แต่สีหน้าแบบนี้ ผมสงสัยเค้ามากกว่า ^^' ก็คุยกับแฟนว่า สีหน้าแสดงอารมณ์แบบนี้ก็ตึนะ รู้สึกได้ว่าเค้าแสดงอารมณ์ แต่ไม่ยอมให้ทำเป็นแต่อารมณ์เสียใจ

อากาศช่วงนี้ เย็นมาก เวลาอาบน้ำล้างตัวล้างก้น เค้าจะไม่ค่อยนิ่งไม่ค่อยสงบให้ทำงานเสร็จเท่าไร แบบว่าต้องปล้ำกันทุกทีเลยครับ เค้าจะดิ้นสู้แรงมาก ถ้าเราบังคับมากๆ (เพราะอากาศเย็น ต้องรีบแต่งตัวให้เค้าอะครับ) เค้าจะแสดงสีหน้าแบบที่โดนครูฝึกบังคับเลยครับ (ใจเสียเลยเวลาเห็นสีหน้า

แบบนี้) ต้องปล่อยก่อนทุกที แล้วค่อยๆพยายามไล่แต่งตัวให้เค้า ริงทั่วห้องเลยครั้บ กว่าจะแต่งตัวเสร็จแต่ละที ^^'

โดย นี้อด.....

ไม่เป็นไรหรอกคะ กิจกรรมใด ทำแล้ว ไม่หลงใญ่ ก็ทำไปเถอะคะ ทำหน้าแบบไหนก็ได้ ยกเว้น "หน้าแบน" ไร้อารมณ์ แววตาว่างเปล่า แบบนั้น ไม่โอเค ทำทุกกิจกรรม เพื่อสัมพันธ์ภาพ การสื่อสาร และ การคิดคะ

แค่ทำเป็นริงตักหน้า ดักหลัง ให้เขาหาทางหนี ก็เป็นการคิดคะ คิดว่าจะหนีทางไหน ด้วยเจตจำนง จะไม่ให้ล้างกัน 55555

โดย : กิ่งแก้ว.....

หลังจากที่ผมพาถูกไปโดนครูฝึกบังคับวันศุกร์ที่ผ่านมา ตอนนึ่งี้ผ่านมา 5 วันแล้ว เวลาที่ผมจะถอดเสื้อผ้าอาบน้ำหรือล้างกันลูก อาการที่เค้าแสดงออก ตอนแรกผมคิดว่าเพราะเค้าหงุดหงิดบางครั้ง

แต่ตอนนี้ ผ่านมา 5 วันแล้ว อาการมันไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลยครั้บ เค้ามีอาการเหมือนกลัวว่าเราจะไปทำอะไรเค้า ทั้งๆที่ผมไม่เคยตีเค้าหรือทำอะไรให้เค้ากลัวเลยนะครั้บ ผมคิดว่ามันเป็นผลที่เกิดมาจากการที่เค้าโดนครูฝึกบังคับต่อหน้าผมกับแฟน

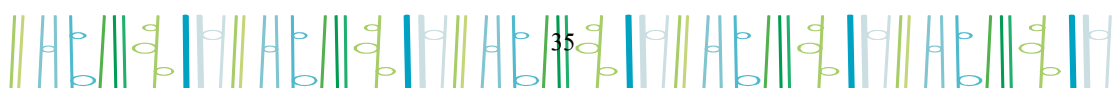
เพราะก่อนหน้านี้ เค้าไม่เคยเป็นแบบนี้เลยครั้บ คือถ้าครั้งไหนเค้างอแง หรือไม่ค่อยยอมให้ถอดไม่ยอมให้ล้าง ผมก็หลอกล่อ เล่นกะเค้าจนทำได้สะดวก

แต่ 5 วันที่ผ่านมา นึ่งี้มันน่าจะปกติเท่าไรเลยอะครั้บ ยิ่งช่วงนี้ ดันต้องหยุดหูก้าก่อนไปตรวจที่กหม วันที่ 22 นึ่งี้ด้วย เค้ายังแสดงอาการเหมือนกับกลัวเราจะทำอะไรเค้ายังงั้นแหละครั้บ อธิบายไม่ถูก เพราะเค้าไม่เคยเป็นแบบนี้

ถ้าเป็นเพราะที่ผมพาเค้าไปโดนบังคับมาละก็ ผมจะยิ่งเสียใจมากขึ้นไปอีก เพราะเค้าแสดงอาการและสีหน้าแบบวันนึ่งี้เลย เครียดมากๆครั้บ ไม่น่าพาเค้าไปโดนบังคับเลย ขนาดทำตลก ทำท่าทางที่เค้าเห็นเมื่อไร ต้องหายหงุดหงิด เค้าก็ไม่หาย ผมกับแฟนเครียดสุดๆเลย ถึงจะรู้ว่าสักวันเค้าต้องกลับมาไวใจเราเหมือนเดิมแน่นอน แต่ตอนนี้ เวลา นึ่งี้ กับสีหน้าและท่าทางที่เค้าแสดงออก ผมแทบจะหมดกำลังใจไปเลยครั้บ

โดย นี้อด.....

คะ ก็ต้องอดทนทำกันไป ปลอดภัยกันไป หลอกล่อกันไป หวังว่าเด็กเขาจะลืมในไม่ช้า แต่ก็ต้องทำใจนะคะ เผลอเด็กก็อึดทนอดทนส่วนใหญ่จำแม่นคะ

อ้อ อีกอันหนึ่ง ความกังวลใจของพ่อแม่ที่จะต้องพาลูกไปตรวจที่กรุงเทพพร้อมกับความรู้สึกผิด ส่งผลถึงคุณภาพการทำฟลอร์ใหม่ด้วยหรือเปล่า ถ้าคิดว่ามี ปรับแก้ที่ตัวเองก่อนค่ะ

คาถาคือ ทำงานตรงหน้าให้ดีที่สุด ไม่คร่ำครวญกับอดีตที่ผ่านมาไปแล้ว ไม่กังวลกับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง พระท่านว่า "อยู่กับปัจจุบัน" ค่ะ อยู่กับปัจจุบัน

โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อวาน ขับรถไป กำลังคิดหาวิธีแก้ปัญหา ลูก คิดถึงเรื่องเล่นกับลูก คิดกังวลกับอนาคตของลูก..... ได้ยินเสียงเพลงท่อนหนึ่ง .....อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน ตามความคิด สติเราให้ทัน อยู่กับสิ่งที่มี ไม่ใช่สิ่งที่ฝัน และทำวันนั้นให้ดีที่สุด.....

สติมาเลยคะ ความกังวลกระเด็นไปเลย เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่มีประโยชน์กับชีวิตเราตอนนี้

เรากำลังวิ่งมาราธอนกันอยู่คะ หากยังไม่ถึงเส้นชัย เราคงยังไม่ยอมแพ้ เหนื่อยนักเราก็กหยุดพัก หยุดคิดได้คะ มีทั้งคนที่อยู่ข้างหน้าเรา และอยู่ข้างหลังเรา เก็บความสุขจากกระยะทางที่ได้จากการก้าวเดินนะคะ

เป็นกำลังใจให้เพื่อนร่วมทางคะ

โดย : [arissara](#) .....

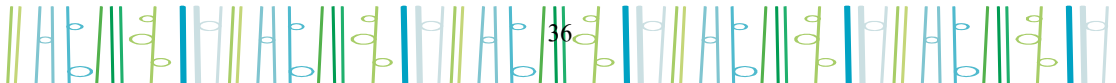
ท้อและเสียใจ แต่ก็ไม่ถอยเช่นกันครับ อย่างน้อยก็มีที่นี้ให้ได้บอกเล่าถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงของลูก และได้ระบายความอัดอั้นที่เกิดขึ้นในบางครั้ง

ลูกที่เป็นเด็กพิเศษ ทำให้ชีวิตเปลี่ยนไปมาก แต่รู้สึกว่ามันเปลี่ยนไปในทางที่ดี ที่เหลือก็คือต้องพยายามทำให้ดีที่สุด อย่างน้อยก็มีคนนำทางที่ดี และมีคำแนะนำจากผู้ที่ผ่านมาความรู้สึกต่างๆนี้มาแล้วขอบคุณทุกคนจริงๆครับ 😊

วันนี้เป็นครั้งแรก ที่ผมบอกให้ลูกหอม ก่อนให้ชวดนม เค้หอมแก้มแบบอารมณ์ดี ผมดีใจมากๆเลยครับ เป็นครั้งแรกที่บอกให้หอมแก้มแล้วเค้หอม แต่ก่อนหน้านี้ ก็จะหอมได้อยู่แล้ว แต่พอพาไปโดนบังคับมา เปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลย

ก็เลยต้องเล่นกับเค้แบบเกือบทั้งวัน แล้ววันนี้ก็สามารถถอดเสื้อผ้าอาบน้ำล้างกันเค้ได้แบบที่เค้ไม่ไว้วายแล้ว รู้สึกดีมากเลยครับ ต่อไป คงต้องเล่นให้มากแบบนี้ทุกวัน เพราะเราจะไปสอนอะไรเค้ก็ยังไม่ได้ เพราะเค้ยังไม่สื่อสารกับเรามากนัก หวังว่าการเล่นให้เค้ชอบใจ จะเป็นตัวดึงให้เค้เริ่มสื่อสารมากขึ้น วันนี้คงหลับฝันดีแน่ๆ เพราะลูกหอมแก้มแบบรู้เรื่อง ครั้งแรกในชีวิต ^^ 😊

โดย นี๊ด.....

วันนี้ ผมเอารถของเล่นคันใหญ่ที่เค้าเล่นประจำ ไปเก็บไว้บนตู้เสื้อผ้า
เค้ามองเห็น แล้วอยากได้ เค้าก็ทำเสียงอ้อๆ แล้วก็บอกว่า อ้อๆ

ผมก็อ้อมเค้าขึ้นมา แล้วถามว่า

พ่อ - จะไปไหนเหรอ

น้องภู - อ้อๆ

พ่อ - ไปเที่ยวเหรอ

น้องภู - อ้อๆ

พ่อ - (เดินจะออกประตูห้อง)

น้องภู - ดัน และร้องอ้อๆ

พ่อ - เอ้า ไม่ไปเที่ยว แล้วจะให้อ้อมไปไหน

น้องภู - อ้อๆ (เอียงตัวกลับเข้าไปในห้อง)

พ่อ - จะฟังนิทานเหรอ แล้วหยิบนิทานเรื่องนึงให้

น้องภู - อ้อๆ หยิบนิทานแล้วปล่อยทิ้ง (ดิ้นๆเตะเท้า)

พ่อ - ไม่ฟังนิทาน อ้อ จะเอาลูกบอลเหรอ หยิบบอลให้

น้องภู - อ้อๆ แล้วปิดบอลทิ้ง แล้วเอียงตัวไปทางตู้เสื้อผ้า

พ่อ - อ้อ เอาไม้แขวนเสื้อเหรอ หยิบไม้แขวนให้

น้องภู - ปิด ไม่เอา แล้วมองรถของเล่นบนตู้

พ่อ - อ้อ จะเอารถไข่ม้อย

น้องภู - รถ

พ่อ - เอารถไข่ม้อย

น้องภู - อ้อๆ มองรถ แล้วดิ้นๆพร้อมเตะขา

พ่อ - ซี่ไปที่รถแบบจิ้มรถเลย เอารถไข่ม้อย

น้องภู - มอง และทำเสียงอ้อๆ

พ่อ - เอาม้อยๆ

น้องภู - เอาๆ

พ่อ - พอน้องภูพูดเอาๆปุ๊ป ก็หยิบให้เลย

พ่อ - ทีหลังบอกว่าเอารถนะ เอารถ ๆ แล้วก็เดินออกห่างตู้

น้องภู - อ้อๆ ดิ้นอีก เตะขาแล้วมองไปหลังตู้อีก(จะเอาอีกคันด้วย) ^^'

พ่อ - จะเอาอะไรอีก เอาอีกคันเหรอ (ซี่ไปที่รถอีกคันที่อยู่บนตู้)

น้องภู - ก็มอง แต่นิ่งๆ ไม่ร้องอ้อๆ

พ่อ - อ้อ ไม่เอาแล้ว ปะๆ จั๊นไปเล่นกัน (ทำท่าจะเดินออกห่างตู้)

น้องภู - ร้องอ้อๆ มองที่รถบนตู้

พ่อ - จะเอารถอีกเหรอ (เดินเอานิ้วไปจิ้มที่รถอีก)

น้องภู - เอาๆ

พ่อ - อ้อ เอาอีกคัน (แล้วหยิบให้เค้า)

น้องภู - ยิ้ม ^^'

แล้วก็อุ้มเค้าพาเดินไปเล่นที่เตียง เค้าก็วางรถลง และเริ่มเล่นทันที ไม่มีที่ท่าหงุดหงิดต่อเนื่องจากการ ยื้อเลย ผมรู้สึกว่าเค้าเริ่มทนได้กับการถือ การได้สิ่งที่เค้าต้องการแบบช้านิดนึง โดยไม่มีอาการตัด ตัวเอง บางครั้งเค้าเริ่มซึ้นแล้ว แต่ยังไม่มองตามที่เราชี้ให้ดู เริ่มพูดตามทันทีที่ได้ยินเราพูด (เดี๋ยวนี้ แทบจะพูดได้ทุกคำที่เราพูดให้ฟัง แต่ไม่ชัด)

จากประสบการณ์ที่ผ่านมาทั้งหมดกับลูกตัวเอง ผมคิดว่าเด็กที่เข้าข่ายออทิสติกหรือเป็นออทิสติก แต่ อายุยังน้อย เช่นไม่ถึง 2 ขวบ แล้วยังไม่พูดไม่สื่อสาร การเล่นให้เค้าสนุก ให้เค้าหัวเราะ เป็นประตูที่ จะดึงเค้าเข้ามาสู่โลกของเราอย่างมีประสิทธิภาพที่สุดเลยครับ ^^

โดย นีต.....

ดีค่ะดี นับดูน่าจะถึง 20 วงรอบนะคะ การโต้ตอบไปมาด้วยน้ำเสียง สีหน้า ท่าทางได้วงรอบมาก ๆ 40-50 วงรอบ จะป้องกันเรื่องการพูดตาม และจะช่วยการควบคุมอารมณ์ค่ะ เพราะว่าลูกจะ "ทน" ต่อความหงุดหงิดคับข้องใจเวลาที่ยังไม่ได้ตามที่ต้องการค่ะ ผู้ที่ทำ "พื้นฐาน" ไม่แน่น พ่อแม่จะต้อง ตามแก้ปัญหาพฤติกรรมกันแบบไม่รู้จักรักจกสิ้นเลยคะ ใจเย็น ๆ ตื้อไปเรื่อย ๆ ค่ะ ใช้น้ำเสียง สีหน้า ท่าทางเยอะ ๆ ดีแล้วค่ะ น่าจะถึงกลางระดับ 4 แล้วค่ะ

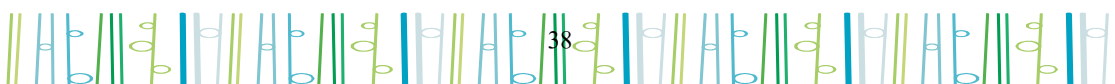
ไม่ว่าอายุน้อยหรืออายุมาก ถ้าพัฒนาการอยู่ระดับเดียวกัน ก็ต้องทำแบบเดียวกันค่ะ เพียงแต่พ่อแม่ ของเด็กโตมักจะทำใจลำบากที่จะต้องเล่นกันให้สนุก โดยไม่ต้องสอนไม่ต้องสั่ง ขนาดคุณนีตเอง ขนาดเริ่มตอนลูกยังเล็ก ช่วงแรกคุณนีต ก็ยังอยากจะสอน อยากจะหัดให้ลูกทำโน่นทำนี่ ก็เข้าใจนะ ค่ะ ทุกคนก็อยากให้ลูกทำเป็น ทำได้เหมือนเด็กวัยเดียวกัน

แต่พัฒนาการมันยังไม่ถึง ก็ยังไม่ได้ แล้วมันก็อธิบายยากจริง ๆ ว่าเมื่อเด็กมีสัมพันธภาพกับคนแล้ว เขาจะค่อย ๆ เรียนรู้จากคนได้จริง ๆ ก็มีพ่อแม่หลายคน ที่ทำใจไม่ได้ เลิกทำพลอร์ใหม่ไป เพราะว่า ไปบอกเขาว่าอย่าเพิ่งสอนพูด เพราะลูกยังอยู่แต่ในโลกของตัวเอง เขาเลยไม่ยอมทำ ทั้ง ๆ ที่สอนพูด มาเกือบ 3 ปีแล้ว ยังไม่ได้ เพราะข้ามขั้นตั้งหลายขั้น ถึงพูดได้ เขาก็ไม่พูดกับคนหรือคะ พูดไปเรื่อย เปื่อย เอื้อ.....

โดย : กิ่งแก้ว.....

4-5วันที่ผ่านมา นีตเริ่มมีการเดินมาจูงมือผมหรือแฟน (ตอนกินอิมและอารมณ์ดี) เพื่อให้ทำตามที เค้าต้องการ คือเค้าเดินมาจูงมือให้ผมไปนั่งรถของเล่น แล้วเค้าก็นั่งรถของเล่นอีกคัน

ตอนที่เค้าเดินมาจูงมือผม ผมก็ถามว่า ไปไหนหรือครับ เค้าก็ทำเสียงในลำคอว่า อ้อๆ แล้วก็ดึงผมไป ผมก็ค่อยๆเดินตามไป ปากก็ถามว่าไปไหนครับๆ พอเดินมาถึงรถของเล่น เค้าก็ดันผมให้เข้าไปหารถ ผมก็ถามว่า ให้ป้านั่งหรือ ถามอยู่หลายครั้ง จนเค้าพูดว่า นั่ง ผมจึงนั่ง แล้วเค้าก็เดินไปนั่งรถอีกคันนึง แล้วก็ค่อยๆเข็นรถเข็นไปข้างหน้า พร้อมกับมองมาที่ผม แล้วส่งเสียงอ้อๆ ผมก็ถามว่าแข่งกันหรือ แข่งกันใช่ไหม แข่งกันๆ เค้าก็พูดออกมาว่า แข่งกัน

แล้วผมก็ค่อยๆเข็นรถไปข้างหน้า เค้าก็ยิ้ม แล้วเข็นรถของเค้ตาม ผมก็ทำเสียงสนุกๆ ป้าแซงแล้วๆ นื่องภูตามมาเร็วๆ เค้าก็ชอบใจใหญ่ เอาเขาเข็นรถใหญ่เลย

แต่หลังจากเล่นได้สักพัก ที่ร้านก็เริ่มยุ่ง ผมก็เลยหยุดเล่น เค้าก็ทำเสียงอ้อๆ เหมือนจะให้เราเล่นกับ เค้ต่อ ผมเลยให้แฟนไปนั่งรถแทน เค้ก็เล่นกับแฟนต่อได้ แต่ถ้าเป็นเมื่อก่อนถ้าไม่ได้ตั้งใจปั๊บ เค้จะหยุดทุกอย่าง แล้วเดินหนีไปเลย

ช่วงนี้ ผมรู้สึกว่าการมรดกหัดไม่ได้ตั้งใจแบบร้ายๆของน้องภู ลดลงไปมากๆ คือไม่ต่อต้านจนสุดฤทธิ์เหมือนเมื่อก่อน ขนาดตอนล้างกัน ผมบังคับถอดเสื้อผ้า ทั้งๆที่เค้ไม่ยอม แต่พอเข้าห้องน้ำแล้ว ผมก็ทำเสียงสนุก และเอารถของเล่นเข้าไปด้วย เค้ก็สงบลงได้ไม่ยาก หวังว่าอะไรๆจะดีขึ้นไปเรื่อยๆ ตามลำดับ

โดย นี้อ.....

วันหลังเติมมุข "เสี้ยวผิตทาง" และ "ลื้อติด" เพื่อเพิ่มการสื่อสารและการแก้ปัญหาหะคะ เวลาจอดรถ ลองหยางท้อง ลื้อซี้ฟ้า ดูก็ได้ ให้เข้าแก้ปัญหาเอง (ระดับ 4 ขั้นต้น) ถ้าแก้ไม่ได้ เขาจะต้องมาตามให้ พ่อแม่ไปแก้ไข ถ้าเขาอยากเล่น (ระดับ 4 ขั้นกลางจนถึงปลาย ถ้าแก้ได้หลายรอบ)

ถึงทำขั้นกลางและปลายได้แล้ว ต้องเน้นขั้นต้น คือแก้ปัญหาเองได้ด้วย เพื่อพัฒนาระบบวางแผนสั่งการกล่อมเนื่อ

เด็กออทิสติกมักจะก้าวไปข้างหน้า โดยพื้นฐานไม่เต็ม เพราะฉะนั้น พ่อแม่จึงต้องจัดกิจกรรมให้หลากหลาย เพื่อ "เก็บรายละเอียด" ให้หมด โดยดูตามตัวอย่างในคู่มือคะ

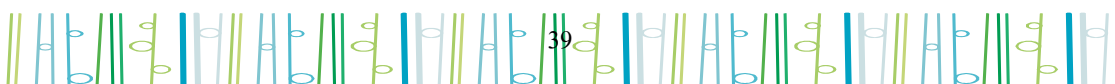
เวลาอ่านหนังสือ ต้องค่อย ๆ คิด โดยเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของลูก กับตัวอย่างในหนังสือว่าจะเทียบเคียงได้กับตัวอย่างไหน จะได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เป็นพัฒนาการระดับไหน และที่เราตอบสนองลูกไป ถูกหรือเปล่า ควรจะทำอะไรเพิ่มเติม

โดย : กิ่งแก้ว.....

ใครที่เคยอ่านหนังสือมาแล้วคงจะเข้าใจ ว่าทำไมต้องอ่านหลายรอบ ทำไมต้องทำไปอ่านไป เพราะมันไม่ใช่สูตรคูณ ที่ใครๆก็ใช้เหมือนกันหมด เพียงแค่หลักการเท่าที่เหมือนกัน เด็กแต่ละคนก็ต้องใช้สถานการณ์ต่างๆกันออกไป พ่อแม่จะเข้าใจที่สุด ^^

เท่าที่ผมอ่านๆมา พ่อแม่ที่ใช้ฟลอร์ไทม์กับลูกแล้ว อ่านหนังสือด้วยแล้ว ก็ยังมีคำถามมากมายเกิดขึ้น ก็เพราะในหนังสือ ไม่ได้มีเหตุการณ์ที่เหมือนกับที่พ่อแม่ได้เจอกับลูกของตัวเอง เลยไม่แน่ใจว่าจะทำแบบไหนถึงจะถูกต้องที่สุด แต่ทำไปเรื่อยๆ ก็น่าจะเข้าใจไปที่ละนิดๆได้เอง

ที่แน่ๆ การใช้ฟลอร์ไทม์ ช่วยทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับพ่อแม่ใกล้ชิดกันมากขึ้นเยอะเลยครั้บ

อ้อ มีเรื่องเล่านี้หนึ่งครับ เมื่อวานนี้ผมพาลูกไปเดินบิกซี แล้วพอตอนเช็คบิลผมอุ้มเค้าอยู่ แล้วเค้า
 อยากจะลง แต่ผมเข้าแถวรออยู่ตรงกลาง เลยไม่ยอมให้เค้าลง เพราะคิวต่อไปก็ถึงเราแล้ว เค้าก็ดิ้น
 แรงมาก จะลงให้ได้ ผมก็บอกว่าพูดดีๆก่อน บอกว่า 'ลงหน่อย' ก่อน ผมพูดซ้ำอยู่หลายที

เค้าก็ดิ้นไม่ยอมหยุด พอดีนไปเดินมาสักแปบ เค้าก็พูดออกมาแบบเหมือนกับเค้าพูดออกมาจากปาก
 ว่า 'ลงหน่อย' พอเค้าพูดออกมา ผมเลยต้องให้เค้าลง เพราะกลัวเค้าจะตัดตัวเองจากผม เพราะเค้า
 พูดออกมาแล้วว่า 'ลงหน่อย' ผมเลยให้เค้าลง เค้าก็เดินไปทันที ผมเลยต้องเดินตามเค้าไป เลยต้องพา
 กันเดินเล่น หยอกกันอีกหนึ่งยก กว่าจะได้ไปเช็คบิลอีกครั้ง เหนื่อยมากๆ

โดย นี้อ.....

หากมีโอกาส อยากให้คุณนี้อลอง "ยื้อ" ให้เต็มพิกัดดูสักที จะได้ว่า "พิกัด" ของลูกอยู่แคไหนกันแน่
 เราจะได้ใช้เป็นบันทัดฐาน ว่าควรจะยื้อแคไหน การที่ลูกแยกตัวออก บางทีก็บอกยาก ว่าแท้จริงแล้ว
 "หลุด" ไปหรือยัง ต้องดูที่สีหน้า แววตาด้วย ถ้าสีหน้าว่างเปล่า แววตาลอย แปลว่าหลุดจริง ๆ

หากเรากลัวลูกจะหลุด โดยยอมเขาเร็วเกินไป เราจะเสียโอกาสที่จะให้เขาแสดงตัวตน แสดงเจตจำนง
 (จะลงให้ได้)

ไม่ต้องกลัวลูกหงุดหงิด ไม่ต้องกลัวลูกจะซีโมโห การกระตุ้นและตื้อ ด้วยท่าที่สนุก ๆ อบอุ่น ปลอดภัย
 จะช่วยให้ลูกค่อย ๆ ซิน และ "ทน" ที่จะอยู่ในอารมณ์นี้ได้นาน พอที่จะ "คิดแก้ปัญหา และคิดถึง
 ความรู้สึกของตัวเอง" ได้ในเวลาต่อไป

อย่างที่บอกนะคะ สัมพันธภาพกับคนจะเพิ่มขึ้น ก็ต้องมีกันทุกอารมณ์ จะอยู่กับคนเฉพาะตอนสนุก
 ไม่ได้ การสื่อสารก็เช่นกัน ต้องสื่อสารได้ทุกอารมณ์เช่นกัน นี่คือ "หัวใจ" ของพลอร์โหมะคะ

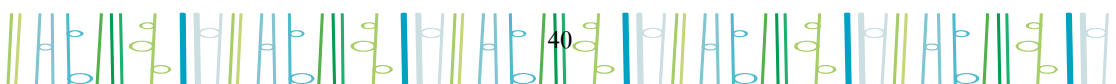
โดย : กิ่งแก้ว.....

จริงๆผมก็ยังไม่เคยยื้อหรือตื้ออะไรจนเค้าหลุดนะครับ
 บางครั้งก็ไม่แน่ใจว่าหลุดหรือเปล่า เดี๋ยวจะลองดูครับ แล้วจะมาเล่าให้ฟังนะครับ ^^

โดย นี้อ.....

ความพอดีในการกระตุ้น คือมากที่สุด โดยที่ยังไม่หลุดคะ เปรียบเหมือนการออกกำลังกาย เพื่อให้
 ร่างกายแข็งแรง ถ้าออกกำลังกายมากไป ก็เมื่อยล้า เจ็บขา เจ็บเข่า ต้องหยุดพักนาน ถ้าออกกำลังกายน้อยไป
 ร่างกายก็ไม่ปรับตัวให้แข็งแรงขึ้น หรือแข็งแรงช้าไปคะ

นี่คือ "ความพอดี" ที่ดิฉันพูดถึง คือความแรงที่ใช้ ค่อนข้างไม่มากเกินไป และไม่น้อยเกินไป นะคะ และ

ต้องเลือกการออกกำลังกายที่เหมาะสม คือกระตุ้นตรงตามระดับพัฒนาการ ส่วนความถี่นั้น ทำบ่อยที่สุด เท่าที่จะทำได้ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อก่อนเค้าจะหลุดบ่อยมากถ้าโดนขัดใจ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตามครับ แต่ปัจจุบันนี้ เท่าที่เห็น เค้าจะหลุดแบบตัดตัวเองเฉพาะเรื่องกินครับ คือถ้าเค้าหิว แล้วผมยื้อกับเค้าเรื่องนม เช่น ทำท่าขวดนมบินผ่านตัวเค้าหรือบินรอบตัวเค้า เค้าจะไม่ร่วมด้วยอะครับ เรื่องกินผมเลยไม่ค่อยเอามาถือหรือยื้อกับเค้าเท่าไรหรอกแล้วเค้าจะตีตัวออกห่างไปอีก แต่เรื่องอื่นเค้าถือและยื้อได้นานมาก ไม่ค่อยมีหลุดเลยครับ มีแต่ว่านานกินไป จนเค้าเลิกสนใจ แล้วไปสนใจอย่างอื่นซะเลย ^^'

โดย นี้อต.....

ถือเรื่องกิน จะทำได้เฉพาะเด็กที่ช่างกินจริง ๆ โดยมากจะตัวใหญ่ ๆ อ้วน ๆ ค่ะ เด็กบางคน ถือได้เฉพาะของเล่น บางคนถือได้เฉพาะเวลาจะออกนอกบ้าน

โดย : กิ่งแก้ว.....

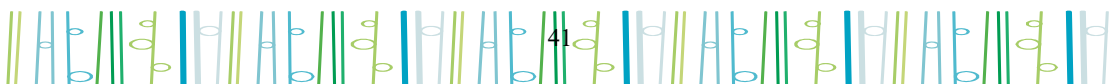
ถาม อ.กิ่งแก้วและคุณนี้อต ว่าด้วยเรื่องถือค่ะ ตอนที่อ่านหนังสือจะมีกล่าวถึงคำว่า "วงแตก"

แรกๆ แม่ขวัญตีความคำว่า "วงแตก" ว่าร้องไห้จ้า เสียงดัง หลังๆ แม่ขวัญมานั่งตีความใหม่ที่ว่าแปลว่าเค้าไม่สนใจของที่อยากได้อีกต่อไป ไม่ทราบว่าเป็นจริงแล้ว "วงแตก" คืออะไรกันแน่

ดิฉันอ่านทวนไปมาหลายรอบจะมีบอกว่ายื้อด้วยความสนุก อีกตอนหนึ่งบอกว่าอย่ากลัวลูกร้องไห้อ้วว แสดงว่าไม่ว่าลูกเราจะไ้อ้ววตีโพยตีพายอย่างไร ก็ให้เราทำหน้าที่ ทำน้ำเสียง และทำการยื้อแย่งนั้นให้เป็นเรื่องสนุกใช้หรือเปล่า อย่างวันนี้ ดิฉันเล่นต่อบล็อกกับน้องวิน แกทำเองได้สักพักก็วินแตก เหมือนโมโหตัวเองว่าทำไมตัวเองทำแล้วมันเบี้ยวๆ เยๆ ก็ส่งบล็อกให้แม่ขวัญแล้วบอกว่า "ตั้งตรงนี้นะ" แม่ขวัญทำเป็นง ตั้งผิตที่ข้าง ตั้งให้เบี้ยวบ้าง ตั้งบนพื้นบ้าง น้องวินชมอารมณ์ได้ซึกพักประมาณ 10 รอบ ก็ร้องไห้ไ้อ้ววใหญ่ น้ำตาไหลพราก ระหว่างนั้นก็ชี้นิ้วกำกับว่าให้คุณแม่วางบล็อกที่ไหน เค้าลงไปนอนเอาหัวโขกพื้น (เบาๆ) หนึ่งครั้ง (1) แม่ขวัญก็เข้าไปโอบ บอกว่าอย่าทำนะเดี๋ยวเจ็บ เค้าก็มาจับมือแม่ขวัญปิดไปทางบล็อก (2) แม่ขวัญก็ทำเป็นไม่รู้เรื่องอยู่ดี คราวนี้น้ำมูกไหลแล้ว แต่แกก็ยังยืนยันด้วยท่าทางการชี้ และพูดบอกอย่างมีอารมณ์หงุดหงิดว่า "ตั้งตรงนี้นะ" ยื้อไปมาพยายามโขกหัวบ้างเมื่อโมโหมากๆ ประมาณ 20 นาที เค้าก็กลืนก้อนสะอื้น แล้วพูดด้วยน้ำเสียงข่มอารมณ์ว่า "แม่ทำให้ ตั้งตรงนี้นะ" (3) แม่ขวัญจึงยอมตั้งให้ ตั้งเสร็จน้องวินก็ไม่ร้องไ้อ้ววอีก แต่สะอื้นเจี๊ยบๆแล้วกอดแม่ หลังจากนั้นก็ไม่เล่นบล็อกต่อ ให้แม่อุ้มโอบ พร้อมเหลือบมองผลงาน

ถามอีกแล้วค่ะ คำถามยอดฮิตเลย

ถามว่าแม่ขวัญควรหยุดยื้อเมื่อไหร่ อย่างที่นำไปเนี่ยจะหยุดตรงที่ (3) อยากทราบว่า จริงๆแล้วควรจะหยุดที่ไหน (1) หรือ (2) หรือ (3) หรือควรยื้อต่ออีกคะ ควรยื้อให้เค้ากลับมาเล่นบล็อกอีกหรือเปล่า

เคยดูในวีซีดี อ.กิ่งแก้วบอกว่า ให้ระวังอย่าให้ของเร็วไปเวลาเค้าร้องให้ไววาย เพราะเค้าจะเข้าใจว่า ร้องให้แล้วได้ของ แล้วในกรณีที่ดิฉันเล่นกับน้องวินวันนี้จะเป็นการ misleading ลูกมัยคะ

ต้องขออภัยที่ถามเยาะนะคะ เป็นคำถามคาใจตั้งแต่เริ่มทำฟลอร์โถมส์ปาด้าแรกๆ เลยคะ

โดย : แม่ขวัญ.....

วงแตก ผมเข้าใจว่าเกิดจากการที่เราเื้อจนเกินขีด ทำให้เค้าตัดตัวเองออกไป และยุติการสื่อสารกับเรา ไปในทันที แล้วต้องมาเริ่มกันใหม่อีกในครั้งต่อไป

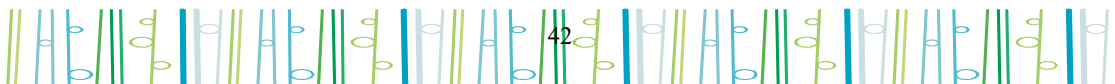
ส่วนเรื่องเื้อด้วยความสนุก กับอยากลั่วลูกร้องไววาย ผมว่าไม่ใช่การทำให้สนุกทั้งๆที่ลูกกำลังไววายนะครับ คือถ้าลูกถึงขั้นไววายในขณะที่เรากำลังเล่นของเล่นด้วยกันอยู่ ผมว่าเราต้องหยุดทำในสิ่งที่ทำให้เค้าตีโพยตีพายหรือไววายก่อนนะครับ คือถ้าไววายแบบมีสาเหตุ เช่น เราเอาบล๊อควางไม่ถูกที่ แล้วเค้าไววาย แล้วเราก็ก่เปลี่ยนที่วางทันที พร้อมกับพูดว่า อ้อไม่ใช่ตรงนี้หรอ อั้นตรงนี้ใช่มัย (ถ้าสังเกตอาการเค้าว่าจะหงุดหงิด เราต้องเปลี่ยนแปลงหลอกล่อแบบรวดเร็ว อย่ารอให้เค้าไม่พอใจมากๆแล้วค่อยเปลี่ยนที่วาง เพราะไม่จั้นเค้าจะหงุดหงิดและโมโห จนอาจตัดตัวเองไปจากการเล่นตรงนั้นได้อะครับ)

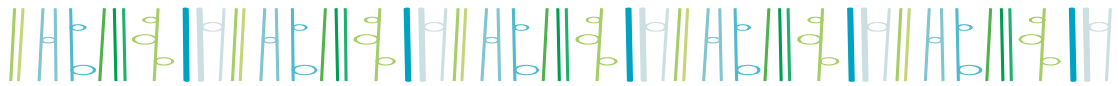
คืออย่างน้องภูเนีย ถ้าผมเล่นของเล่นกับเค้า แล้วผมหยิบหรือขยับอะไรที่ทำให้เค้าไม่พอใจ ผมจะรีบเปลี่ยนรับขยับทันที จะไม่รอให้อารมณ์ของเค้าแรงเกินกว่าที่จะหมดอารมณ์เล่นต่ออะครับ ไววายได้ แต่เราต้องคุมให้อยู่ ถ้าคุมไม่อยู่ ผมจะหยุด และทำตามใจแค้านิดนึง ให้เค้าสงบลง แล้วเริ่มเล่นกับเค้าต่อ ^^

เรื่องเล่นสนุกเนี่ย ผมเข้าใจว่า เราพยายามทำให้สนุก แต่ถ้าลูกไม่สนุกด้วย เราต้องรีบปรับเปลี่ยนวิธีพูด วิธีเล่น วิธีอื่นๆ อะไรก็ได้ ที่จะดึงให้เค้ารู้สึกสนุก ผมยกตัวอย่างน้องภูนะครับ คือเค้าเล่นรถโมเดลขนาดพอตีมืออยู่ 2 คัน แล้วคันนึงมันตกเตียงลงไป เค้าไววายลงไปนอนดิ้น ผมก็บอกว่าไม่เป็นไรนี่ครับ มันหล่นอยู่ตรงนี้เอง น้องภูก็ไปเก็บเองสิครับ

เค้าก็ไววาย ดิ้นไปดิ้นมา ผมก็โดดลงไปนอนหมอบเอาหน้าจ่อติดกับรถ แล้วพูดว่าอยู่นี่เิงครับ มะๆ มาเอาเลยครับ มาเอาเลย เค้าก็มอง แต่ไม่ลุกมาเอา ยังไววายต่อ แถมอาการหนักขึ้น ผมไม่รอช้า หยิบรถขึ้นมา แล้วส่งเสียงดังมากๆ พูดว่า โอ้ว รถมันบินขึ้นมาเองแล้ว ไม่มีใครสนใจมัน มันเลยบินขึ้นมาเองแล้ว (เสียงดังมาก) แล้วก็ถือรถขึ้นเหนือหัว แล้ววิ่งวนไปรอบห้องพร้อมส่งเสียงดังมากกว่าบรีนนๆๆๆๆๆ ไปแล้วๆๆๆๆ พอวังเข้าใกล้น้องภู ผมก็พูดว่า มาแล้วๆๆๆๆ แล้วเอารถบินไปเฉี่ยวหัวน้องภู เค้าก็หัวเราะ แล้วผมก็วิ่งวนไปอีกรอบ ทำเหมือนเดิม แล้วก็เอารถมาวางไว้ที่หน้าน้องภู อาการหงุดหงิดแบบลงไปดิ้น หายไปในทันที แล้วเค้าก็หยิบรถมาเล่นต่อทันที ผมก็ไปหยิบรถคันอื่นมาเล่นกับเค้าต่อได้ทันทีอะครับ

ที่แม่ขวัญถามว่าควรหยุดเมื่อไหร่ ถ้าพูดถึงตัวอย่างที่แม่ขวัญยกมา ผมคิดว่าก็หยุดที่ (3) นั้นแหละครับ หรือไม่หยุดแค่นั้น อาจจะไปที่อีก 4-5-6 ไปเรื่อยๆอะครับ แต่ว่าในช่วงที่เริ่มเล่นจนก่อนถึงช่วง

(3) เนี่ย เพราะถ้าอ่านจากที่แม่ขวัญเล่ามา ตั้งแต่ช่วงที่ 1-3 เหมือนเราจะเข้าใจเค้าตลอด โดยที่ไม่ให้ความหวังกับเค้าไว้บ้างเลย เค้าเลยอาจจะหงุดหงิด ที่ไม่ได้ตั้งใจหลายๆครั้งและต่อเนื่องกันอะครับ

เช่น ถ้าเราวางบล็อกผิดที่ แล้วเค้าสายหน้าหรือส่งเสียงว่า ไม่ เราก็ก่อนที่วางทันที พร้อมกับพูดไปด้วยว่า อ้อ ไม่ใช่ตรงนี้เหรอ งั้นตรงนี้ใช่ไหม ถ้าเค้าดันๆ โวยวาย เราก็ก่อน ตรงนี้ใช่ไหม คือต้องพากย์ตลอด ปล่อยให้เค้าคิดเอาเอง ว่าเราวางผิดที่ทำไม หรือทำไมเราไม่ทำตามที่เค้าต้องการ แต่ถ้าเค้าหงุดหงิดมาก หรือลงป่ด้นกับพื้น เราก็ก่อนพยายามหยุดพฤติกรรมนั้นทันที เช่น ทำตามที่เค้าต้องการทันที เค้าอยากให้อ่านตรงไหน ก้วางตรงนั้น ถ้าไม่หาย ก้ต้องรีบทำท่าทางอะไรก็ได้ หรือส่งเสียงอะไรก็ได้ ที่จะดึงดูดความสนใจของเค้าให้หยุดลงป่ด้นกับพื้นอะครับ

อีกนิตนะครับ ผมว่าที่แม่ขวัญถามเรื่องพวกนี้แบบละเอียดๆเจาะจงเป็นเรื่องๆไปก็ดีนะครับ เพราะบางที การที่ทำฟลอร์ใหม่กับลูกที่บ้าน แล้วไม่เข้าใจว่ามันถูกต้องหรือเปล่า มากไปม๊ย น้อยไปม๊ย แล้วถ้าไม่กล้าเอามาเล่าให้คนอื่นฟัง เพราะอายหรือกลัวคนอื่นว่าเราทำผิด มันจะยิ่งเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ถ้าเราทำไม่ถูกจริงๆอะครับ

ถ้าผมไม่มั่นใจตรงไหนเรื่องไหน ผมก็จะเอามาถามมาเล่าให้ฟังที่นี้แหละครับ เดี่ยวรอ อ. กิ่งแก้วมาตอบแบบกระจำๆนะครับ บางที ผมก็ยังไม่ครบทำไม่ถูกและไม่มั่นใจแบบแม่ขวัญนี้แหละครับ ^^

โดย นี้อ.....

แย่งจริง นี่ก็เป็นผลเสียของการบัญญัติศัพท์ "ตามใจฉัน" อีกแล้ว วงแตก มาจากภาษาอังกฤษ "melt down" คือโวยวายจนพูดไม่รู้เรื่องค่ะ

ส่วนการตัดตัวที่คุณนี้อพูดถึง ดิฉันใช้คำว่า "หลุด" คือหลุดการเชื่อมต่อระหว่างกัน ซึ่งเป็นลักษณะของการถดถอย ถือถอยถึงระดับ 1 (คือขาดระดับ 2 สัมพันธภาพ)

ผู้ปกครองบางท่าน เพิ่มคำว่า หลุดหลบใน (ลอย เหม่อ) กับหลุดแจ้ง ๆ คือวุ่นวาย ไม่สนใจใคร การถดถอยมีหลายแบบค่ะ จากระดับเหตุผลหลายหลาย ไปขาว-ดำ ก็มี (7 ไป 6) การคุยโต้ตอบ แล้วถอยเข้าจินตนาการ (6 ไป 5 ก็มี) ถดถอยในระดับเดียวกัน (4 ปลาย เป็น 4 ต้นก็มี)

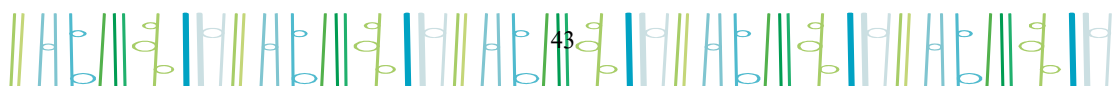
ถ้าสังเกตเก่ง ๆ จะจับได้หมดแหละค่ะ

ตอบแม่ขวัญ ดูเหมือนว่าลูกยังทนความคับข้องใจได้ไม่ตี กิจกรรมการต่อบล็อกที่เล่าให้ฟัง มีจุดที่น่าจะปรับปรุงได้คือ ความแรงในการยื้อ-ควรลดลง เพราะว่าเด็กยังไม่ชิน ต้องค่อย ๆ เพิ่มความแรงและความนาน

ข้อสอง คุณแม่ต้องแน่ใจว่าท่าทีของตัวเองผ่อนคลาย ไม่กลัว และไม่กังวล

ข้อสาม เมื่อลูก "เริ่มทำท่า" วงจะแตก ให้ใช้การรับรู้อารมณ์ เช่น อ้าว ไม่ถูกเหรอ โอโหโกรธจริง ๆ

เลย ไม่ใช่ให้อธิบายเหตุผลค่ะ

ต่อการ์ตูน ให้หาจังหวะผ่อนหนักผ่อนเบา เหมือนเล่นว่าวค่ะ ไม่มีคำตอบสำเร็จรูป ถ้าเราตั้งใจจะหยุดที่ 2 แต่ดูเราพอไปต่อได้ ก็ไปต่อ แต่ถ้าแรงไป ก็ถอยตั้งหลักค่ะ

คำว่า "พอดี" คำเดียวนี้ ยากเหมือนกันนะค่ะ มัชฌิมาปฏิปทา ไม่ได้แปลว่าตรงกลาง แต่หมายถึงพอดี พอสมควร ให้ผลดีที่สุดค่ะ ค่อย ๆ หาไป อย่าใจร้อนค่ะ

ตอบคุณนို့တ ของคุณนို့တ เรียกการ "เบี่ยงเบน" ค่ะ ที่เอาของเล่นมาล่อให้เขาหายโกรธ เวลาลูกตื่น ที่คุณนို့တตอบว่า "ไม่เป็นไร หล่นอยู่ตรงนี้ ไปเก็บเองสิ" อันนี้ไม่ถูกค่ะ เพราะว่าจริง ๆ แล้วมัน "เป็นไร" ที่คุณนို့တบอกเป็นการ "เล็คเซอร์" บอกให้รู้ว่าไม่ควรโกรธ ไม่เป็นไร แก้ไขอย่างไร

ที่ถูกต้องรับรู้อารมณ์ "โอ..หล่นเลย" (ทำเสียง รับรู้ความผิดหวัง) หรือ แยะแล้ว มันหล่น โมโหเลย (พ่อใส่อารมณ์ด้วย) ถ้าสยบอารมณ์ลูกได้ เขาจะมองหน้า เราจึงค่อยถามว่า "ทำไงดี" เพื่อกระตุ้นการคิด ค่ะ

ส่วนเรื่องความแรงของการยื้อของคุณนို့တ ดิฉันอ่านแล้วไม่ค่อยแน่ใจ เพราะคราวที่แล้ว เรื่องรถหลังตู้ ก็ดูว่าโอเค แต่ครั้งนี้ อ่านดูเหมือนน้อยนิด

โดย : กิ่งแก้ว.....

อ่านที่ อ. กิ่งแก้วอธิบายมาแล้วพอจะเข้าใจว่าต้องพยายามสื่อสารให้เค้ารับรู้อารมณ์ไปด้วย

เลยมีคำถามอีกข้อหนึ่งครับ คือช่วงนี้ ผมกับแฟนพยายามที่จะยื้อให้เค้ารู้สึกอยากที่จะสื่อสารด้วยคำพูด หรือท่าทาง และสายตา เลยยังไม่ได้พยายามให้เค้ารับรู้อารมณ์อื่นๆของเค้าเองอะครับ เพราะเค้ายังไม่ยอมพูดบอกความต้องการ เวลาที่ต้องการอะไร จะทำเสียงอ้อๆซะส่วนใหญ่ เรื่องอารมณ์ก็เลยยังไม่ได้เน้นเท่าไร เพียงแต่ถ้าเมื่อไหร่เค้าร้องไห้เพราะโดนแม่ผมดุ หรือไว้วายลงไปตื่นเพราะอยากได้ของ แต่เราไม่รู้ว่าเค้าอยากได้อะไร ผมก็จะพยายามตื้อที่จะให้เค้าสื่อสารออกมาซะมากกว่า

แต่ช่วงนี้ เค้าเริ่มพูดออกเสียงได้เยอะขึ้น และสามารถพูดตามที่เราพูดได้ทันที (แต่ไม่ชัด) ถ้าจะพยายามให้เค้ารับรู้อารมณ์ไปด้วยตอนนี้ เค้าจะเข้าใจหรือเปล่าว่าที่เค้าแสดงออกมาเป็นอารมณ์โกรธ หรือโมโห หรือเสียใจ หรือว่าควรจะรอให้เค้าสื่อสารได้มากขึ้นกว่านี้ก่อน แล้วค่อยเล่นสมมุติเพื่อให้เค้าเข้าใจอารมณ์ต่างๆอะครับ

โดย นို့တ.....

ช่วงนี้ เน้นปฏิสัมพันธ์ให้หลากหลายอารมณ์ และการสื่อสารที่ "เริ่ม" จากตัวลูกเอง การแก้ปัญหาด้วยตัวเอง (4 ต้น) และการโต้ตอบด้วยน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง อย่างต่อเนื่อง (4 กลาง) ค่ะ

ที่บอกเรื่องเรื่องรับรู้อารมณ์ ไม่ได้หมายความว่าจะให้เขาบอกได้ในตอนนี้ เพราะชั้นอยู่สูงถึง 5 ตอน
ปลาย (แต่ของแม่ขวัญอาจจะเริ่มบอกได้บางอารมณ์) แต่สิ่งที่ลูกจะเข้าใจ ว่าพ่อแม่รู้และเข้าใจ
ความรู้สึกของเขา คือน้ำเสียง สีหน้า และท่าทางของพ่อแม่ค่ะ

ก็อย่างที่พยายามเตือนคุณนို့ตมาโดยตลอดนะคะ ว่าอย่าเพิ่งใช้คำพูดที่ยืดยาว เน้นน้ำเสียง สีหน้า
และท่าทางให้ชัด ๆ และต่อเนื่องนาน ๆ ก่อนค่ะ และอย่าเพิ่งเล่นสมมุติค่ะ คอยอีกนิด ไม่นานหรอก
ค่ะ ใจเย็น ๆ

ที่ดิฉันพยายามตอบคุณนို့ตอย่างละเอียด เพราะว่าเห็นว่าอยู่ไกล และหวังจะให้ผู้ปกครองผู้เริ่มต้น
ใหม่มาศึกษาไปด้วยกันค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อวานนี้ น้องภูทำกระจกสองหน้าหล่นพื้น แต่ไม่แตก แล้วแม่ของผมนุดตะคอกใส่เค้า เค้ายืนนิ่งทำ
หน้าเหมือนจะร้องไห้ ทำหน้าเศร้าๆ แดงๆ และมีน้ำตาคลอเข้าด้วย แม่ผมพูดว่า เอ๊ะ ไม่เคยเห็นเค้า
แสดงสีหน้าแบบนี้มาก่อนเลย

ผมก็บอกว่า เค้าเริ่มแสดงสีหน้าแบบนี้มาหลายวันแล้ว คือเวลาที่เค้าโดนขัดใจ หรือโดนดุเวลาจะเอา
มือไปจับปลั๊กไฟ เค้าจะหยุดและนิ่ง และทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ ทำปากแแบๆตาแดงๆ เหมือนเด็ก
กำลังจะร้องไห้ทั่วไป แต่อาการนี้เค้าแสดงออกมาได้ไม่เต็มที่ เป็นการแสดงอารมณ์เสียใจแบบอยาก
ร้องไห้ แต่กลัวๆเอาไว้ คือหน้าแดง น้ำตาคลอเข้าปากแแบๆ แต่ไม่ร้องออกมาเต็มรูปแบบ

ผมยังคิดไม่ออกว่า ถ้าเค้าโดนตมามากๆแบบต่อเนื่อง หรือโดนขัดใจแบบแรงๆ เค้าจะร้องไห้โหออกมา
หรือเปล่า เพราะเท่าที่เห็นแต่ละครั้ง เค้าจะแสดงอารมณ์เสียใจออกมาแบบกลัวๆ ไม่รู้ว่าจะมีปัญหา
หรือเปล่า

เฮ้อ เมื่อไหร่จะพูดกันรู้เรื่องนို့ จะได้เล่นสมมุติกันเสียที ^^'

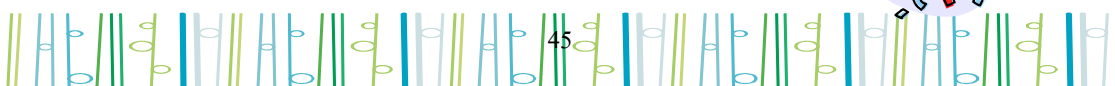
โดย นို့ต.....

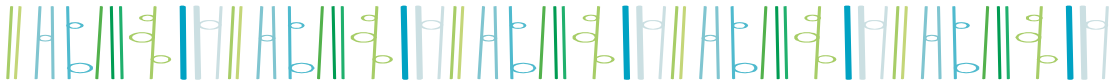
ยินดีด้วยค่ะคุณนို့ต ยิ่งเขาแสดงสีหน้าได้หลากหลายอารมณ์ยิ่งดี ดูแววตาด้วยนะคะ และเมื่อลูก
แสดงสีหน้าแบบนี้ พ่อรีบเข้าไปบอกให้เขารับรู้อารมณ์ได้เลย ด้วยน้ำเสียง สีหน้าที่ตรงกับความรู้สึก
ของเขา "โอ้ น้องภูเสียใจ อยากจะร้องไห้แล้ว"

แม่พลอร์ใหม่บางคนทำแบบนี้ไม่ได้ คือะปกปิดความดีใจ (ที่ลูกเสียใจเป็น) ของตัวเองไม่มีดี

แต่ต้องขอเตือนนะคะ ว่าพอลูกเสียใจเป็น คราวนี้จะเสียใจเวอร์ไปเลย เรียกว่าเป็นดาราเจ้าน้ำตา
อะอะก็ร้อง ร้องเป็นวั๊กเป็นเวอร์ นานประมาณ 1-2 เดือนค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

อ. กิ่งแก้วครับ เวลาที่เค้าโดนดู หรือโดนขัดใจ แล้วเค้าแสดงสีหน้าแบบเสียใจ น้ำตาจะไหล หน้าแดงๆ ปากแบะๆ แล้วผมเข้าไปประคอง แล้วพูดว่า โอ้ น้องภูเสียใจ เสียใจที่โดนมาว่าไข่ม้อยครับ โอ้ๆ บางครั้งที่ผมเข้าไปหาเค้าในช่วงอารมณ์นี้ ผมรู้สึกได้ว่าเค้าต้องการผม หรือแฟน เพราะอาการคือยืนนิ่งๆ แสดงสีหน้าเสียใจมาก น้ำตาจะไหล ทำปากแบะ แต่ไม่อาปากร้อง ไม่ส่งเสียงอะไรเลย พอผมบอกเค้าว่า โอ้ เสียใจๆ โดนมาว่า น้องภูเลยเสียใจไข่ม้อยครับ โอ้ มาหาป๊ะปามา โอ้ๆ ผมควรให้เค้ารับรู้แค่ว่านี่คือการเสียใจ แค่นั้นก่อนไข่ม้อยครับ เพราะเค้ายังไม่รู้ว่าเสียใจมากเป็นยังไง น้อยเป็นยังไง ไข่ม้อยครับ ผมเลยคิดว่า ให้เค้าพอรับรู้ก่อน ว่าอาการที่เค้าเป็นอยู่ในขณะนั้น คือการเสียใจ การอยากร้องให้ ไข่ม้อยครับ

และบางครั้งเค้าแสดงความเสียใจ แล้วผมหรือแฟนเข้าไปใกล้เค้าไม่ได้เลย เค้าจะลงปดันท่าเดียว อันนี้น่าจะมาจากการโดนขัดใจจากผมหรือแฟน ผมก็จะเข้าไปประคองไม่ให้เค้าตื่นจนหัวโดนพื้น

คล้ายๆว่าเค้ารับรู้ที่ผมกลัวหัวเค้าจะโดนพื้น แต่เค้าก็พยายามแสดงอาการไม่พอใจผม ด้วยการดื่นต่อขัดขึ้นเล็กน้อย ผมต้องอยู่กับเค้าในท่ายืนสั๊กพัก ถ้าอ้อมเค้าขึ้นมาทันที เค้าจะยิ่งงอแงและตื่นมากกว่าเดิม ต้องพูด ต้องถาม ต้องพยายามพูดประโยคบอกเล่าไปเรื่อยๆ จนกว่าจะมีประโยคอะไรที่ทำให้เค้าหยุดอารมณ์หงิดหงิดลงได้ ถึงจะอ้อมเค้าขึ้นมาจากตรงนั้นได้

ตอนนี้ก็ให้เค้าพยายามที่จะอยากสื่อสารกับผมและแฟนให้มากที่สุดไปเรื่อยๆ แล้วเมื่อเค้ารู้เรื่องมากจนคิดว่าน่าจะเล่นสมมุติได้แล้ว คงจะดีขึ้นกว่านี้

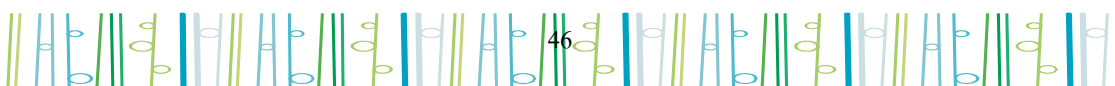
เล่าต่ออีกนิดครับ ช่วงนี้ น้องภูจากที่ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยส่งเสียง เดี่ยวนี้ พูดออกเสียงบ่อยมากๆ พูดตามทันทีและหลายพยางค์ติดกันได้ แต่ไม่ขัดเลย เช่น ขอบคุณครับ ก็พูดว่า ขอบครั้วกับ

และอีกข้อที่อยากถามครับ เนื่องจากผมกับแฟนอ่านนิทานให้เค้าฟังบ่อยมากๆ บางครั้งที่เค้ายืนอยู่คนเดียว เค้าจะพูดบางช่วงบางตอนของนิทานที่เค้าจำได้ออกมา บางที ก็ผสมกันมั่วไปเลย เช่น พูดเรื่องนี้หนึ่งประโยค แล้วต่อด้วยอีกเรื่องหนึ่งประโยค แล้วต่อด้วยเรื่องอื่นอีก บางทีก็ฟังไม่รู้เรื่อง แต่พอจะรู้ว่า เป็นนิทานที่เค้าเคยฟังมาทั้งนั้น ไม่ทราบว่าจะมีปัญหอะไรมั๊ยครับ เวลาที่เค้าพูดบางประโยคของนิทานออกมา ถ้าผมฟังออกว่าเรื่องอะไร ผมก็จะพูดต่อจากที่เค้าพูด เค้าก็จะยิ้ม และพูดตามได้ทุกคำเลยครับ (แต่ไม่ขัด)

โดย นี๊ด.....

เรื่องเสียใจ ทำถูกแล้วค่ะ แต่เรื่องถูกขัดใจ ลงปดันท่าเดียว ก็ต้องช่วยรับรู้อารมณ์โกรธหรือหงุดหงิด โดยผู้ใหญ่ทำเสียงหงุดหงิดด้วย เช่น หงุดหงิดจริง ๆ เลย ไม่ได้ของเล่น คนมันหงุดหงิด เป็นต้น

ลูกจะหยุดได้เร็วกว่าการปลอบธรรมดา เพราะลูกเองก็ไม่เข้าใจ สับสนว่าในตัวเขาเองเกิดอะไรขึ้น การรู้ว่าไม่เป็นไร พอรู้จัก พอเข้าใจว่าลูกกำลังโกรธ จะช่วยลูกได้ค่ะ สำหรับขนาดมาน้อย ยังไม่ต้อง

ถามค่ะ

ส่วนเรื่องนิทาน เป็นการกรอกข้อมูลทางเดียว ไม่ค่อยแนะนำค่ะ เพราะเขาจะพูดสิ่งที่จำได้ และใช้ผิดที่ผิดทาง หากจะอ่านจริง ๆ ต้องทำให้การอ่านเป็นปฏิสัมพันธ์ให้ได้ เช่น จะอ่านเล่นไหน ให้เขาชี้เลือก อ่านหน้าใหม่ หน้าไหนใหม่ ทุกอย่างใช้คำสั้น ๆ ประกอบท่าทาง

หากเขาท่องออกมาเป็นบทนิทาน แกล้งท่องตามบ้าง แกล้งท่องผิดให้เขาทักบ้าง

โดย : กิ่งแก้ว.....

วันนี้น้องร้องไห้แบบใหม่ครับ คือปกติเวลาที่เค้าโดนขัดใจ หรือโดนดุ เค้าจะทำหน้าเศร้าๆ แล้วเหมือนจะร้องไห้ มีน้ำตาคลอเบาๆ แต่วันนี้พอเค้าโดนขัดใจ เค้านิ่งแปะนิ่งแล้วร้องไห้ออกมาเลยครับ ร้องแบบเหมือนเสียใจมากๆ ไม่ได้ดึ้นนะครับ แคร้องไห้แบบเสียใจมากๆอะครับ ผมต้องอุ้มขึ้นมาโอบ ตอนแรกคิดว่าเค้านั่งทับเส้นขาตัวเองแล้วเจ็บเลยร้อง แต่พอออกมานอกห้องนอน แล้วหลานมาหยิบของเล่นที่เค้ากำลังเล่นไป เค้าก็ร้องออกมาแบบเดียวกันเลย

ผมเลยคิดว่าน่าจะเป็นเพราะโดนขัดใจแน่นอน แต่การร้องไห้แบบนี้ มันมากกว่าแค่โดนแย่งของอะครับ แล้วก็ไม่แน่ใจว่าอาการที่เค้าแสดงออกมา เป็นสัญญาณที่ดีหรือเปล่า ^^'

ยิ่งเค้ายังพูดสื่อสารกับเราไม่ได้ซะด้วย เลยไม่รู้ว่าจะบอกให้เค้าเข้าใจอารมณ์ของเค้าตอนนี้ได้ยังไงอะครับ ^^'

โดย นี๊ด.....

ตอนนี้เขาเสียใจเป็นแล้ว จะร้องไห้ง่ายมากกก... และร้องนานมากกก...

ไปลอปไปเรื่อย ๆ ค่ะ แต่ละอารมณ์ที่เพิ่งมาใหม่ จะเวอร์แบบนี้ประมาณ 1 เดือนค่ะ (ยกเว้นอารมณ์โกรธ กว่าที่จะขึ้นได้เต็มที่ กว่าที่จะเนียน ใช้เวลาเป็นปี) ก็แค่รับรู้อารมณ์เขา และบอกให้เขารู้ว่าอารมณ์แบบนี้คือเสียใจ "โอ้ เสียใจ เสียใจมาก ๆ เลยนะ" พยายามแยกให้ออกด้วยนะค่ะ ว่าลูกร้องไห้เพราะว่าเสียใจ หรือเพราะโกรธ แล้วรับรู้ไปตามนั้น ไม่ต้องเปียงเบนค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

มีเรื่องมาเล่าให้ฟังครับ

วันนี้ตอนบ่าย ผมแทนมรสจิตมานั่งกิน แล้วน้องภูเค้าเดินมามอง แล้วทำเป็นกลืนน้ำลาย ผมเลยลองเอาแก้วยื่นไปให้เค้ากิน เค้าก็กินครับ คือปกติน้องภูยังไม่กินอะไรจากแก้ว นอกจากน้ำเปล่า และผมก็ไม่ได้ให้เค้ากินนมวัวมานานแล้ว อาจจะมีบางครั้งให้กินไอศกรีมบ้าง แต่ก็ไม่มาก แล้วเค้าก็นอนหลับไป แต่ตอนนอน เหงื่อเค้าออกเยอะ ทั้งที่ผมก็แต่งตัวให้เค้าแค่กางเกงขาสั้นกับเสื้อแขนสั้นธรรมดา แลมนอากาศก็เย็นสบายๆด้วย แล้วพอเค้าตื่นมาตอนเย็น อาการเปลี่ยนไปมากมายเลยครับ

1. พุดมากจนผิดปกติ พุดแทบไม่หยุดเลย พุดไปเรื่อย พุดตามเกือบทุกคำที่ผมและแฟนพุด
2. ซนมาก วิ่งไม่หยุด อาการเหมือนเด็กสมาธิสั้นที่ไม่นิ่งมากๆ
3. เวลาที่ผมอ้อมแล้วเค้ายังไม่ยอมให้อ้อม เค้าจะตื่นแรงมากๆ เหมือนเมื่อตอนที่ผมเริ่มรู้ว่าเค้าเป็นออทิสติกใหม่ๆตอน 1 ขวบครึ่งเลยครับ

ผมเชื่อว่ามันเกิดจากนมวัวแน่นอน เพราะอาการเหล่านี้ มันหมดไปตั้งแต่ผมเลิกให้ลูกกินนมวัว แล้วซื้อนมชงยี่ห้อ ไอโซมิล มาให้เค้ากินแทน ตอนนี้อยู่คุยกับแฟนว่า จะต้องพยายามไม่ให้เค้ากินอะไรที่ไม่มีส่วนผสมของนมวัวเด็ดขาด เพราะดูแล้วมันมีผลกับเค้ามาก และอาจจะทำให้เค้าไม่พัฒนาไปในทางที่ดี ผมคิดเอาเองว่า ทำไมนมวัว มันมีผลมากขนาดนี้กับลูกของผม และผมเชื่อว่า นมวัว มีส่วนกับการที่ลูกจะเป็นสมาธิสั้นมากๆ แค้มาเล่าให้ฟังเฉยๆครับ

ก่อนหน้านี้ ตอนที่ผมให้ลูกเลิกนมวัว ผมก็เชื่อไม่ 100% แต่วันนี้ ลองให้เค้ากินดู เพราะรู้สึกว่เค้าเริ่มมีความผูกพันกับผมมากแล้ว ไม่น่าจะมีอาการแบบนี้อีก แต่ผมคิดผิด ต่อไป ผมจะพยายามไม่ให้เค้ากินนมวัว หรืออะไรที่มีส่วนผสมของนมวัวอีก จนกว่าเค้าจะโตจนรู้เรื่องมากๆแล้ว เฮ้อ เซงมาก

โดย นี้อ.....

ถ้าไม่มีคำอธิบายอื่น ๆ ก็น่าจะงดนมวัวไปก่อนนะคะ รวมทั้งผลิตภัณฑ์ของนม เช่น ไอศกรีม คุกกี้ เอาไว้จะไร ๆ อยู่ตัวแล้ว อาจจะลองน้ำเต้าหู้กล่อง เพื่อให้ไปไหนมาไหนได้สะดวกขึ้น แต่ต้องดูข้างกล่องให้ดี บางยี่ห้อ ผสมนมชนิดน้อยด้วย เวลาจะลองอาหารแต่ละอย่าง ต้องเลือกช่วงเหมาะ ๆ ที่ไม่มีปัจจัยมาเกี่ยวข้องคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ถ้าเลิกนมวัวแล้วอาการหายไป ก็สันนิษฐานไว้ก่อนว่าแพ้นมวัว ควรจะระวังทุกอย่างที่มีส่วนประกอบของนมวัวด้วยคะ เบเกอรี่ โยเกิร์ต เนย ชีส เป็นต้น

นมถั่วเหลืองยี่ห้อที่เป็นนม 100% คือ วีซอย ถ้าเป็นนมจืด 100% เต็ม ถ้าเป็น low suger ผสมน้ำตาลชนิดน้อย แต่ใส่แคลเซียมเยอะที่สุดในบรรดานมในตลาด ยี่ห้ออื่น ผสมนมผงบ้าง หรือ ผสมไขมันพืชด้วย

โดย : ..แม่ก้อย .....

วันนี้เป็นวันรวมญาติเนื่องในวันตรุษจีนครับ ญาติๆผมมารวมกันที่บ้านอามา เป็นปีที่มีลูกหลานมากันเยอะมาก แต่มีลูกผมคนเดียว ที่ไม่เข้ากลุ่มกับเค้าเลย เดินไปทั่ว ไม่อยู่กับที่เลย ไม่สามารถถ่ายรูปกับใครได้เลย เพราะเค้าไม่อยู่นิ่งเลยแม้แต่ินิด ^^

และทำให้แฟนผมแอบไปร้องไห้อยู่ชั้นบนกับลูก เพราะลูกผมไม่สนใจใครเลย จะเดินขึ้นไปบนบ้านที่ไม่มีคนอยู่เลยซะงั้น ผมก็เดินตามหาว่าแฟนกับลูกหายไปไหน พอเจอก็เห็นเค้าร้องไห้อยู่ ก็นึกว่าลูก

ดูจนเค้าไม่ไหว แต่ที่ไหนได้ เค้าคิดน้อยใจ ที่ลูกไม่เหมือนลูกคนอื่นจริงๆผมกับแพนก็คุยกันเข้าใจมานานมากแล้วครับเรื่องนี้

เพียงแต่มันอาจจะเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในบางครั้งและบางอารมณ์ เพราะเด็กคนอื่นที่อายุน้อยกว่าลูกผม และอายุไล่เลี่ยกัน เค้าสนใจเวลาที่มีคนมาหยอกด้วย ยกเว้นลูกผม (เพราะคนเยอะ เด็กเยอะมันเลยทำให้สายตาของบางคน มองลูกแปลกๆ ทำให้แพนผมคิดขึ้นมามั้ง) แต่ในใจผมก็คิดว่าดิฉันที่แพนผมได้ปลดปล่อยอารมณ์บ้าง ร้องไห้มันก็เป็นเรื่องธรรมดาละ ญาติๆก็เข้าใจกันทุกคน ว่าลูกผมแตกต่างจากลูกคนอื่นยังไง

อนาคตยังไม่รู้ว่าเค้าจะเป็นยังไง จะดีขึ้นได้มากน้อยแค่ไหน กว่าที่จะถึงวันนั้น ลูกผมคงจะดีขึ้นมาก และจิตใจของแพนผม ก็คงจะเข้มแข็งขึ้นกว่านี้อีกมาก 😊

โดย นี้อ.....

สิ่งที่เกิดขึ้นกับน้องภู มี 2 เรื่อง เรื่องแรก **sensory overload** การมีคนมามาก ๆ และแสดงความสนใจเขา จ้องเขา เขาทนไม่ไหว เลยต้องใช้กลยุทธ์ "ปลีกวิเวก" เพื่อดูแลระบบรับรู้ของตัวเอง เราเองไม่รู้รู้สึก จึงอาจจะพยายามให้เขาทำโน่น ทำนี่ สวัสดิ์คนนั้นคนนี้ ลูกทนไม่ไหว แต่เขาจะยังไม่บอกว่าคุณทนไม่ไหว ยกเว้นเวลาสิ่งเร้าเข้ามาครั้งละน้อยกว่านี้ เขาอาจจะพอแสดงออกได้ โดยยังไม่ตัดตอนไปจากคนอื่น แต่ถ้าโหมมาที่แล้วมาก ๆ รับไม่ไหว ก็ยังคงต้องใช้วิธีการเดิมที่คุ้นเคยมานาน คือปิดการรับรู้

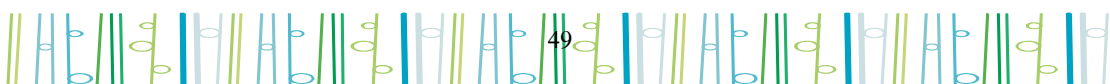
เรื่องที่ 2 คือ**อาการวิตกกังวลต่อคนแปลกหน้า** หากมีมากทันที ลูกจะใช้วิธีตัดตัวหรือหันไปสนใจสิ่งของ

สำหรับพ่อแม่ก็ปลอบกันไป บางครั้งก็ยอมรับได้ แต่บางครั้งก็หวังไม่ได้ ว่าลูกน่าจะทำได้ (ทนได้) ดีกว่านี้ สำหรับลูก ก็จะได้รู้ว่าพิภพของลูกอยู่ตรงไหนแล้ว มีงานจะต้องทำกันต่อไป

เมื่อทำฟลอร์ไทม์พื้นฐานคล่องแล้ว แนะนำให้คุณนี้อทำความเข้าใจกับเรื่อง sensory load ของลูกได้แล้วค่ะ โดยเริ่มสังเกตสภาพแวดล้อม และปัจจัยต่าง ๆ ที่เข้ามาหาลูก ว่าในแต่ละช่วงเวลา ลูกทนได้แค่ไหน และจะค่อย ๆ ฝึกให้ลูกเคยชินอย่างไร โดยเลือกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของลูกก่อน

ให้ดูว่าลูกทนแสง สี เสียง สัมผัส กลิ่น รสได้แค่ไหน ในแต่ละช่วงเวลา ในแต่ละสภาพร่างกาย เพื่อจะได้ "จัดหา" สิ่งเร้าที่ลูกยังทนไม่ได้ ให้เขาทีละน้อย ๆ เช่น เรื่องที่มีคนมาสนใจเขา ให้ดูว่าเขาทนได้ในระยะห่างเท่าไร ก็คน ผู้ชายหรือผู้หญิง การแต่งกาย ทรงผม เสียงพูด อายุ ของคน ๆ นั้นมีผลไหม แล้วค่อย ๆ "เก็บรายละเอียด" ค่ะ

อยากให้เปลี่ยนประโยคนี้อค่ะ พ่อแม่เสียใจเพราะ "ลูกผมไม่สนใจใครเลย จะเดินขึ้นไปบนบ้านที่ไม่มีคนอยู่เลยซะงั้น" เป็น "ลูกผม ยังทนที่จะสนใจคนแปลกหน้าครั้งละหลาย ๆ คน ไม่ได้ จึงต้องหนีไปอยู่บน

บ้าน" เพื่อว่าจะได้เข้าใจลูกมากขึ้น มองเห็นความเป็นไปตามจริง ไม่น้อยใจลูก และมองเห็นทางที่จะช่วยเหลือลูก

อีกนิดค่ะ ด้วยการทำงานอย่างมีสติของพ่อแม่ รู้จักความพอดี ไม่มากไม่น้อย รู้ว่าอะไรต้องทำก่อน อะไรทำทีหลัง จะช่วยให้พ่อแม่หลายหลายท่านสามารถช่วยให้ลูก (อายุ 5-6 ปี) สามารถเข้าร่วมกองเชียร์ ที่มีทั้งเสียงกึกก้อง ภาพเคลื่อนไหว กลิ่นสารพัด สัมผัสมากมาย และบรรยากาศที่ตื่นเต้น

และช่วยให้เด็กบางคน (7 ขวบ) ตัดสินใจสมัครเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาด้วยตัวเอง โดยเข้าร่วมฝึกซ้อม และแข่งขันท่ามกลางเสียงกองเชียร์ และสายตานับร้อยคู่ รวมทั้งสภาพจิตใจที่ตื่นเต้น โดยสามารถกำกับตัวเองให้สงบและจดจ่อกับเกมการแข่งขันได้เหมือนกับเพื่อนค่ะ

สมองเด็กนั้น มีความสามารถในการปรับตัวได้อย่างมหัศจรรย์นะคะ ค่อย ๆ เรียนรู้ไปค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขอบคุณมากครับ. กิ่งแก้วครับ ตอนนี่คิดอะไรไม่ค่อยออก รู้แต่ว่าต้องพยายามกันไป อย่างน้อยก็โชคดีที่มีคนคอยนำทาง และประโยคบางประโยค ช่วยให้สมองที่สับสนของผม มันมองเห็นทางไปขึ้นมาอีกครั้งครับ ....

อีกครั้งเดือนน้องภูจะครบ 2 ขวบ แต่ตอนนี้ เริ่มรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง เช่นช่วงนี้ ถ้าเค้าโดนขัดใจ เค้าเริ่มจะมีการลงไม้ลงมือ (ตีผมหรือแฟน) ต้องคอยจับมือเค้าไว้ และคอยบอกว่าไม่ตีนะ ปะป้าเจ็บ

แล้ว 2 วันมานี้ ผมให้เค้ากินนมแลคตาซอยเจ แต่ผมรู้สึกเหมือนเค้าคึกๆแปลกๆ คือแบบว่าทำให้สงสัยว่านมแลคตาซอยจะมีส่วนผสมของนมวัวหรือเปล่า สงสัยนมอย่างอื่นจะให้กินได้แค่วีซอยอย่างเดียว เพราะรู้สึกไม่ค่อยเชื่อใจนมยี่ห้ออื่นซะแล้วสิ ^^'

โดย นี้อต.....

เรื่องอาการโกรธ แล้วตี พ่อแม่ นั้น จัดเป็นการแสดงความโกรธระดับพฤติกรรม ซึ่งตีว่าโกรธแล้วออกอาการกรีดหรือวางแตกเฉย ๆ หรือโกรธแล้ววุ่น ไม่นิ่ง หรือหันเหจากเรื่องที่โกรธ

แต่ถึงแม้ว่า จะตีว่า เราจะไม่ยอมรับให้ค้างอยู่ระดับนี้ ต้องหยุดลูกด้วยความหนักแน่นแต่นุ่มนวล และใช้สัญญาณกาย คือน้ำเสียง สีหน้า ท่าทางของพ่อแม่สื่อให้ลูกรู้ว่า ทำไม่ได้ ไม่ใช่การอธิบายเหตุผล พ่อแม่ที่กำลังพัฒนาอารมณ์โกรธให้ลูก ต้องเข้าใจ และหนักแน่นในเรื่องนี้ เพื่อจะได้ใช้สติและปัญญาของตัวเองให้เต็มที่ ในการนำพาลูกก้าวไปข้างหน้า

พ่อแม่หลายคนกลัว เลยรีบทำให้ลูกหายโกรธ บางคนชอบบราดน้ำมันใส่กองเพลิง บางคนเบียงเบน บางคนโต้ตอบลูกด้วยพฤติกรรม เรื่องนี้เป็นเรื่องยากสำหรับหลายคนคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

คุณนို့ตเคยลองให้นို့งใช้ช้อนตักอาหารกินเองบ้างไหมคะ เวลากินข้าวด้วยกัน มานို့งกินพร้อมกัน มีชามของลูก 1 ใบ เขาจะตักเล่น ตักให้พ่อแม่กิน หรือจะเขี่ยอย่างไรก็ตามใจ หรืออาจจะมีตุ๊กตาที่เขาชอบ มานို့งข้างๆ ให้เขาตักป้อนเล่นๆ หรือเราทำเป็นเล่นป้อนเขาบ้าง ป้อนตุ๊กตาบ้าง ป้อนแม่บ้าง ลองมันทุกวัน ทุกมို့

ตั้งเป้าอยู่ที่ ให้เค้ารู้จักใช้ช้อน รู้จักว่าถึงเวลากินอาหารต้องกินบนโต๊ะร่วมกัน ไม่ใช่ต้องเดินตามป้อน ส่วนเรื่องจะกินหรือไม่ ถือเป็นเรื่องแถมไปก่อน

โดยช่วงแรกต้องมีการหลอกล่อ ด้วยของเล่นบ้างคะ ดินน้ำมันใช้แก้วใส่น้ำ บางครั้งก็ขามเล็กขามน้อย ให้เขาตักไปตักมา ตักเข้าปากเราบ้าง บางครั้งถ้ามีพวกผักสด ก็ให้เขาเด็ดป้อนเราบ้าง และใช้แก้วอี้สำหรับป้อนอาหารเด็ก ที่ค่อนข้างจะลงยาก มีที่ลို့ค อาหารที่จะลองก็เป็นอาหารขั่นๆ เช่น ข้าวตุ๋น มันบด ฟักทองบด ถ้ากลัวแพ้ ทางหมอภูมิแพ้ จะแนะนำให้ลองครั้งละ 1ชนิด โดยใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ ถ้าไม่มีอาการอะไรผิดปกติ ก็ถือว่ากินได้คะ

ทางแพทย์จะถือว่า การลองอาหาร เป็นวิธีมาตรฐานที่สุดในการจะบอกว่าแพ้อาหารคะ ถ้ากินแล้วมีอาการ หุดแล้วหายไป ลองใหม่แล้วเป็นอีก ก็แพ้ชัวร์คะ ลูกคุณนို့ตยังไม่ได้กินอาหารอื่นน่าจะทำได้ไม่ยากนัก

อาหารที่จะเริ่มควรเป็นอาหารที่มีความเสี่ยงที่จะแพ้นို့ คือ ข้าวเจ้า ไข่ (ถึงมีการทำนมเนื้อไข่ไก่คะ) ฟักทอง และพวกผักชนิดต่างๆ ไข่ อาหารทะเล จะลองทีหลังเลยคะ ลองดูนะคะ

โดย : [arissara](#) .....

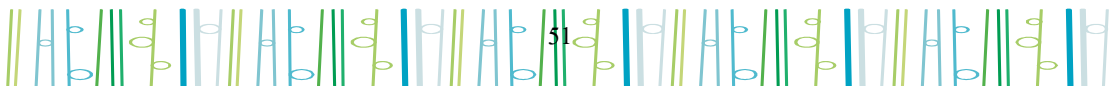

ดีใจด้วยคะ นို့งภุพุดเพื่อการสื่อสารแล้ว สมใจ "กองเชียร์" จริง ๆ ว่าแต่ว่าคุณนို့ตกล้าอี้้อ ตอนเขาอยากให้อุ้มมาก ๆ หรือตอนอยากจะลงมาก ๆ หรือเปล่าละคะ ให้อุ้มหรือ...ให้อุ้มจริงเปล่า...ให้อุ้มจริงงะ.....

โดย : กิ่งแก้ว.....

ตอบคุณ arissara นะครับ ช่วงประมาณ 5-6 วันมานี้เพิ่งให้เค้าลองจับช้อนครับ ผมกับแฟนก็ทำท่าป้อนกันและกันให้เค้าดูเวลากินข้าวอะครับ เค้าก็เลียนแบบครับ หยิบช้อนยาวขึ้นมา แล้วก็ยื่นมาป้อนผมกับแฟนสลับกัน ผมกับแฟนก็พยายามทำให้สนุกและสบายๆเวลากินครับ

ส่วนเรื่องอาหารที่แพ้ คิดว่าเค้าคงไม่แพ้อะไรเท่าไร (นอกจากนมวัว) ^^ เพราะเคยให้ลองกินมาแล้วบ้างครับ แต่กินได้นို့มมากๆ

ขอบคุณสำหรับคำแนะนำนะครับ เดี่ยวจะลองทำเมนูใหม่ๆแบบดและจะพยายามทำให้รสชาติออกมาให้อร่อย แล้วจะลองให้เค้าทานดูครับ อ้อ ผมว่าเค้าเริ่มไวใจผมกับแฟนมากขึ้นทุกวัน เค้าเลยเริ่มเลียนแบบผมกับแฟนมากขึ้น และกล้าที่จะลองจับลองหยิบลองเอาอะไรเข้าปากมากขึ้น บางที สิ่งที่เคยคิดว่ายาก มันกำลังจะเป็นไปได้ขึ้นมาเรื่อยๆอะครับ ถึงจะช้ากว่าเด็กธรรมดาตามาก แต่ถ้าเค้าทำได้ จับได้ กินได้ ก็สุดยอดเลยละครับ

อ้อ ผมไม่ได้ให้เค้านั่งโต๊ะแบบลอคได้นะครับ ให้เค้ามานั่งกินที่โต๊ะสำหรับเด็กเลยครับ ตอนแรกซื้อมาว่าจะให้เค้าหัดนั่ง เลยเอามาเป็นโต๊ะสำหรับนั่งกินข้าวร่วมกันเลยครับ มันกระต๊อดี และเค้าก็ร่วมมือดีนะครับ ไม่วิ่งหนีไปไหน แต่ถ้าเค้าอึดหรือไม่อยากกิน เค้าจะลุกไปเล่นนู่นเล่นนี่อะครับ

ตอบ อ. กิ่งแก้วนะครับ ตอนที่เค้าจะให้อุ้ม ก็พยายามถือเค้านะครับ เช่น

ป้า - ให้อุ้มเธอ

น้องภู - อุ้มหน่อย

ป้า - อุ้มเธอ

น้องภู - อุ้มอุ้ม

ป้า - จะให้อุ้มไปไหนอะ

น้องภู - อ้อๆ อุ้มอุ้ม

ป้า - บอกปะป้าดีๆก่อนว่า ปะป้าครับ

น้องภู - ปะป้าครับ

ป้า - อุ้มน้องภูหน่อยครับ

น้องภู - อุ้ม#%&หน่อยครับ

ป้า - อุ้มน้องภูหน่อยครับ

น้องภู - อุ้มน้องภูหน่อยกับ

แล้วก็ต่อด้วยการตื้อว่าน้องภูต้องการไปทางไหน โดยผมพูดถาม และชี้มือไปด้วย ถามว่าไปทางนี้หรือ (คือเค้ายังไม่ชี้นิ้วบอกทิศทางหรือบอกสิ่งที่ต้องการ) ถ้าเค้าเริ่มจะหงุดหงิดมาก ผมก็จะเลือกเดินไปทางนี้ แล้วคอยถามตลอดว่า ไปทางนี้ใช่ไหม ส่วนเวลาที่เค้าจะลงก็เหมือนกันครับ ก็ตื้อกันสักพัก บางครั้งที่ออกไปข้างนอก แล้วไปเจอคนอื่น เค้าเห็นว่าน้องภูบอกให้อุ้มได้ บอกขอลงได้ เค้าบอกว่ารู้เรื่องแล้วนี่นา ไม่เห็นเป็นอะไรเลย

ผมก็บอกว่าเค้ากำลังดีขึ้นเรื่อยๆ แต่ช้าหน่อย คนอื่นก็บอกว่าเค้าไม่ได้เป็นอะไรหรอก ผมก็เฉยๆ บอกว่าใช่ สงสัยเค้าไม่ได้เป็นอะไรหรอก ผมคิดมากไปเอง แต่จริงๆแล้ว เค้าบอกได้เฉพาะที่เห็นนี่แหละ เรื่องอื่นต้องใช้เวลาและความพยายามกันไป บางที ก็ไม่จำเป็นต้องไปอธิบายให้คนอื่นเชื่อเราเยอะ เพราะยิ่งอธิบาย เหมือนยิ่งทำให้คนอื่นคิดว่าเราบ้า 555 ช่างเค้าเถอะ ^^'

โดย นี้อ.....

ยังไม่ต้องแก้ไขอาการนะคะ เน้นให้คำพูดออกมาจาก "ข้างใน" ของเขาเอง และแสดงน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง ที่ถูกกับเรื่อง ใช้คำสลับที่บ้าง ก็ไม่เป็นไร ยังไม่ต้องแก้ค่ะ เดี่ยวอารมณ์สะกด

โดย : กิ่งแก้ว.....

ที่เล่าเรื่องวิธีการลองอาหารอื่นๆ ก็เพราะในเด็กที่แพ้นมวัว จะมีโอกาสเสี่ยงที่จะแพ้อาหารอื่นๆ ด้วย ค่ะ

เห็นลูกคุณนို့ตยังกินแต่นม และเห็นสนใจการตรวจหาภาวะแพ้อาหารแฝง จึงคิดว่าน่าจะลองวิธีที่เป็นมาตรฐานที่ใช้ในเด็กที่แพ้นมวัวดูก่อนนะค่ะ

ที่ดิฉันทราบก็เพราะลูกแพ้นมวัวค่ะ จึงพอทราบวิธีการ ช่วงขวบปีแรก ต้องปรึกษาคุณหมอทุก 2 สัปดาห์เลยค่ะ ลูกดิฉันได้รับการวินิจฉัยว่าแพ้นมวัวตั้งแต่อายุ 4 เดือนค่ะ

เรียนถาม อ. กิ่งแก้วค่ะ เมื่อไรที่เราควรจะสอนให้ลูกพูดให้ถูกไวยากรณ์หรือ พูดให้ถูกลำดับค่ะ แล้ววิธีการจะให้การให้พูดตามแบบคุณนို့ต หรือมีวิธีอื่นที่ดีกว่าค่ะ

โดย : [arissara](#) .....

แก้ไปบ้างครับ อ.กิ่งแก้วคือถ้าเค้าดูจะไม่เล่นด้วย ผมก็จะเปลี่ยนไปตามเค้า เช่นเวลาที่ผมถามว่า เอานี้มี้ แล้วเค้าบอกว่า ไม่ใช่ ผมก็จะบอกว่าอ้อ ไม่ใช่เนาะ ไม่เอาเนาะ เค้าก็จะเปลี่ยนมาพูดตามว่า ไม่เอา แต่บางที ถ้าเค้าไม่เล่นด้วย หรือมีอาการหงุดหงิด ผมจะไม่เปลี่ยนให้ถูก จะปล่อยให้เค้าไปครับ ^^ ว่าแล้วก็เตรียมตัวเตรียมของไปนอนโคราชก่อน เพราะพรุ่งนี้ต้องไปฟังอบรม เอน้องภูไปฝากแม่แพน ช่วยดูให้ 1 วัน ^^

จริงๆผมยังไม่รู้ทางไปเลยครับ จิ้ม GPS ไว้แล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะถูกที่หรือเปล่า แต่คาดว่ายังไงก็คงมั่วไปถึงละครับ 555 (ไม่รู้ทางใน กทม เลย แต่จะขับรถไปเองครับ) ^^

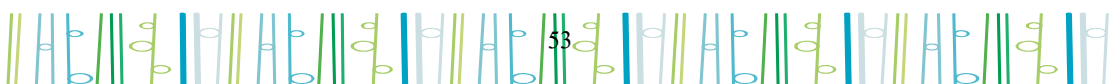
โดย นို့ต.....

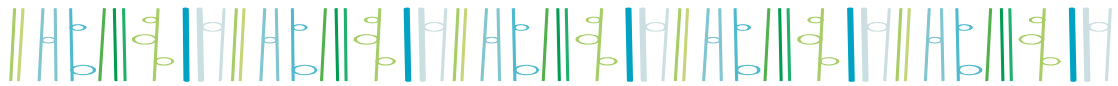
มาต่ออีกหน่อยครับ

หลังจากที่ได้ไปนั่งฟัง อ. กิ่งแก้วพูดถึงฟลอร์ไทม์ และได้ดูคลิปของคุณพ่อคุณแม่ที่ใช้ฟลอร์ไทม์กับลูก และคลิปที่ อ. กิ่งแก้วเล่นกับเด็ก ก็ได้อะไรดีๆเพิ่มขึ้น

และก็เป็นครั้งแรกที่ได้เห็น อ. กิ่งแก้วตัวจริง ^^ และหลังจากที่ผมได้นั่งฟังตั้งแต่เริ่มจนจบ ผมเชื่อว่า คนที่ไม่เคยอ่านหนังสือและไม่เคยลงมือทำเกี่ยวกับฟลอร์ไทม์ คงจะเข้าใจฟลอร์ไทม์ได้ยากมาก เพราะขนาดผมที่ทั้งอ่านทั้งลงมือทำ ก็ยังไม่แจ่มแจ้งอย่างที่ตัวเองคิดเลย

โดย นို့ต.....

เรื่องความเข้าใจฟลอร์โธม ดิฉันคิดว่าตรงข้ามนะคะ คนที่ไม่เคยทำฟลอร์โธม เมื่ออ่านหนังสือแล้วหลายคนคิดว่าตัวเองเข้าใจคะ บางคนอธิบายได้เป็นตุเป็นตะ แถมสรุปให้เราเสร็จ จะรู้ว่าตัวเองไม่เข้าใจ ก็ต่อเมื่อลงมือทำแล้ว มันไม่ได้อย่างที่คิดนะคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อก่อนตอนที่ผมเริ่มใช้ฟลอร์โธมกับลูก รู้สึกว่ามันแปลกๆ ที่ต้องมาเล่นกับลูกทุกที่ทุกเวลา รู้สึกอายๆคนอื่นเหมือนกัน แต่ปัจจุบันนี้ ผ่านมาจะ 4 เดือนแล้ว เริ่มเข้าใจว่ามันไม่น่าอายแต่อย่างใด บางคนที่เคยมองเรา เคยอาจจะคิดในใจก็ได้ว่า เอ้อ เราเล่นกับลูกเก่งนะ เล่นได้แม้กระทั่งในห้าง กล้าเล่นท่าแปลกๆได้ด้วย

เทียบกับปัจจุบันนี้ การทำฟลอร์โธมที่บ้าน กับเป็นปัญหาใหญ่ มากกว่าการทำฟลอร์โธมในที่สาธารณะซะอีก คือว่าผู้ใหญ่ที่อยู่ในบ้านเดียวกันกับเราท่านไม่เข้าใจ ว่าเรากำลังทำอะไรกับลูก เลยทำให้ความคิดที่ขัดแย้งเกิดขึ้นอยู่เกือบตลอดเวลา และเราก็ไม่สามารถหนีให้พ้นสายตาของคนในบ้านได้ตลอดเวลา

และเมื่อความพยายามอธิบายให้คนในบ้านเข้าใจฟลอร์โธม กับเป็นการทำให้เค้าเข้าใจว่าเราบ้าไปแล้ว.....??? ทั้งๆที่เราคิดว่าเราอธิบายได้ละเอียด น่าจะเข้าใจและน่าจะรู้จักฟลอร์โธมขึ้นมาบ้าง กลับกลายเป็นว่ายิ่งโดนท้าวว่าบ้าเข้าไปใหญ่ ปัญหาภายใน กลับกลายเป็นปัญหาใหญ่สำหรับการพัฒนาลูกขึ้นมาซะงั้น

ผมลองย้อนกลับไปอ่านคำถามเก่าๆของผมและคำแนะนำต่างๆของอ.กิ่งแก้วรู้เลยว่าเมื่อสัก 30 วันก่อนหน้านี้นี้ ผมยังทำฟลอร์โธมกับลูกได้ไม่ตีพอลเลยครึ่ง ตอนนั้นก็เข้าใจวิธีการและความเหมาะสมมากขึ้น ก็หวังว่าจะช่วยให้น้องภูพัฒนาการดีขึ้นเร็วอีกนิดนึง และพอผมย้อนกลับไปอ่าน ก็เห็นว่าเมื่อต้นเดือนมกราคม น้องภูเพิ่งจะหลุดคำพูดที่บอกความต้องการออกมาเป็นครั้งแรก ผ่านมา 30 วัน ตอนนี้เค้าพูดได้เยอะมากๆ แต่ยังมีพูดลอยๆอยู่เยอะเหมือนกัน(อย่างที่อาจารย์แก้วตาบอก ภาษามาเร็วมาก แต่ภาษากายผมละเลยมันไปซะงั้น) ^^

หลังจากกลับมาจากที่ไปฟังอบรมวันเสาร์ที่ผ่านมา ผมกับแฟนก็ได้คุยกัน ว่าฟลอร์โธมที่ผมกับแฟนเคยทำกับน้องภูมา ยังมีอะไรที่ควรปรับปรุง และอะไรที่ควรเพิ่มเติม ช่วงนี้ ผมเลยหยุดไปออกกำลังกายอีกครั้ง เพราะผมรู้สึกว่าผมทั้งเวลาอันมีค่าไปเดือนละหลายชั่วโมงเลย และเมื่อตอนบ่ายนี้ ตอนที่แฟนผมกำลังเล่นกับเค้า แขนของเค้าได้ไปชูดกับกล่องกระดาษ เค้าคงรู้สึกเจ็บนิดๆ แล้วเค้าเดินเอาแขนมายื่นให้แฟนผมดู แล้วทำเสียงอ้อๆ ผมกับแฟนมองหน้ากัน และรู้ว่าเค้าค่อยๆเข้าใจผมกับแฟนมากขึ้นทุกวันๆ ^^

โดย นี้อด.....

อย่าลืมว่า เวลาลูกเจ็บสสิ่งหนึ่ง พ่อแม่แสดงการรับรู้ไปเลยหนึ่งบาท เป่ากันหลาย ๆ รอบ ลูกจะไป แล้ว ก็ยังดึงกลับมาเป่ามาโอ้กันให้นาน ๆ ถ้าอ่านย้อนหลัง ก็เห็นสึคะ ว่าหลายเรื่องแนะนำซ้ำแล้วซ้ำอีก 5555

โดย : กิ่งแก้ว.....

บางคนก็คิดว่าลูกไม่สามารถดีขึ้นไปได้กว่านี้ หรือพยายามไปก็คงดีขึ้นไม่มาก เลยไม่คิดที่จะพยายาม ทำให้ลูกดีขึ้นกว่าเดิม หรือไม่ก็เพราะเวลาที่มีอยู่น้อยนิด คิดแล้วสำคัญว่าจะเอาเวลามาพัฒนาการ ให้ลูกที่เป็นออทิสติก คนเราต่างครอบครัวก็ต่างปัญหากัน แต่เด็กที่เป็นออ มีปัญหาเดียว แต่ขาดคนสนใจ คนเป็นพ่อแม่ ก็เลยคิดงายๆโดยการตัดปัญหา เอาสิ่งมีชีวิตที่ยังไม่รับรู้โลก ไปปล่อยในเขตพื้นที่กว้างขวางที่เรียกว่าโรงเรียน

ในเมื่อปัจจุบันมีทางเลือกใหม่ๆที่น่าสนใจในการช่วยให้เด็กออพัฒนาการดีขึ้นได้ แต่หลายคนกลับมองข้ามไป หรือเป็นเพราะการโฆษณาประชาสัมพันธ์มันมีน้อยเกินไป หรือเพราะว่าพ่อแม่ไม่คิดที่จะค้นหาค้นคว้าอะไรเอง หรือเพราะเห็นแก่งาน เห็นแก่เงิน เห็นแก่เวลาส่วนตัวที่จะต้องเสียไป เกิดเป็นคนแสนลำบากจริงๆ

โดย นี้อ.....

555 คุณนี้อ "ของขึ้น" เรื่องพวกนี้ ดิฉันเคยคิดมาก่อนแล้ว เลยไม่ชอบคุยเรื่องนี้ มันเข้าใจยาก .....

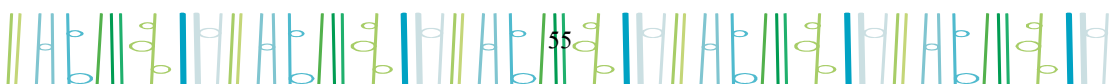
เคยถูกนักวิชาการทางการศึกษา "ชมเชย" ไล่หลัง มาแล้ว ไม่ใช่กลัวนะคะ แต่บางครั้งประเมินแล้ว ว่าน่าจะเกินกำลัง ก็ไม่อยากเหมือนกันคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

จริงๆผมก็เพิ่งเข้าใจเหมือนกันครับ ถ้าลูกของผมไม่ได้เป็นออ ผมคงไม่ได้เห็น และไม่ได้มานั่งรับรู้ความรู้สึกแบบนี้ ผมนึกแล้วก็ยังเห็นใจกลุ่มคนกลุ่มหนึ่ง ที่กำลังพยายามจะเผยแพร่สิ่งที่มีประโยชน์ให้กับสังคม เพราะผมลองนึกดูว่าถ้าเป็นผม แล้วพยายามจะเอาสิ่งดีๆ ที่มันค้านกับความรู้สึกเก่าๆของคน มาทำให้คนทั่วไปเชื่อและศรัทธา มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลยครับ ขอเป็นกำลังใจให้ อ. กิ่งแก้วและคณะทุกๆคนเลยนะครับ ส่วนผม ก็ขอใช้สิ่งที่คิดว่าดีที่สุดกับลูกของผมต่อไป ต้องมีคนเห็น ต้องมีคนเข้าใจสักวันละน่า ^^

แฟนผมอ่านแล้วบอกว่า เรื่องเข้าโรงเรียนของลูก ไม่มีทางที่จะเอาลูกไปทิ้งที่โรงเรียนอย่างแน่นอน ถ้าเค้ายังไม่สื่อสารได้ดีพอ เพราะทั้งแฟนและผม ได้อ่านเรื่องราวของพ่อและแม่ที่เอาลูกที่เป็นออที่ยังไม่พร้อมไปเข้าโรงเรียน ไม่ทราบว่าได้อ่านเรื่องราวของพ่อแม่ที่มีลูกเป็นออที่ยังไม่พร้อมแล้วเอาเค้าไปเข้าโรงเรียนมั๊ยครับ อันไหนมันคุ้มกว่ากันละครับ

ปัจจุบันเพื่อนผมที่จบปริญญาตรีมาหลายคน ยังไม่มีงานทำเลย บางคนต้องมาช่วยพ่อแม่ขายของ

เหมือนเดิม บางคน ไปสมัครทำงานที่ไม่ได้เกี่ยวกับที่เรียนมาเลย ทำไมจะต้องไปยึดติดกับโรงเรียนด้วยละครับ

ผมลองย้อนกลับไปอ่านตั้งแต่ที่ผมเริ่มตั้งกระทู้จนจบทั้ง 4 หน้า รู้สึกว่าอ. กิ่งแก้วเป็นคนที่มีความอดทนมากๆ (อดทนที่จะพยายามอธิบายซ้ำๆในเรื่องเดียว) อีกอย่างทีอ. กิ่งแก้วบอก ว่าเด็กจำแม่นคือเมื่อเข้านั่งภูเดินผ่านหนังสือนิทานเล่มหนึ่ง ซึ่งผมไม่ได้เอามาอ่านให้เค้าฟังนานแล้ว พอเดินๆออกมาจากห้องแปบเดียว เค้าก็พูดเนื้อเรื่องของนิทานเล่มนั้นขึ้นมา ผมเลยอดหัวเราะไม่ได้ ว่าเค้าจำเก่งจริงๆ แค่เห็นหน้าปก ก็นึกคำบางคำจากนิทานเรื่องนั้นได้ แต่ก็ต้องปล่อยมันไป ตอนนั้นก็พยายามสื่อด้วยภาษากายกับเค้าให้มากขึ้น(พยายามตลอดเวลา) และพยายามให้เค้าได้อยู่ใกล้ชิดคน (ผมกับแพน)ตลอดเวลา

เมื่อเช้านี้ เค้าตื่นขึ้นมา ไม้งอแงอารมณ์ดี อยู่ดีๆเค้าก็ลุกขึ้นมามองหน้าผม แล้วคลานขึ้นมาอยู่บนตัวผม แล้วพูดว่าจู้ๆ แล้วเค้าก็เอาปากมาจู้ผม ผมก็เลยเล่นกับเค้าซะสนุกไปหนึ่งยก อะไรกำลังดีขึ้นเร็วหรือช้าไม่รู้ รู้แต่ว่าผ่านไปแต่ละวัน มันเหมือนมีการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เรามีกำลังใจเพิ่มขึ้นทุกวันๆ

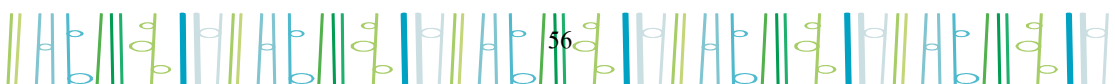
เช่นตอนแรกที่ผมโพสต์ไปว่าลูกของน้องสาวมาเล่นที่บ้าน แล้วทำให้ผมต้องเจอคำถามว่าเมื่อไหร่ลูกผมจะบ้ายบายได้ถูกทำ เมื่อไหร่ลูกผมจะพูดได้เหมือนลูกคนอื่น แล้วอ. กิ่งแก้วบอกว่า เค้าเพิ่งจะเริ่มเป็นเด็กเอง จะให้เค้าพูดได้เลยคงจะไม่ง่าย แต่เพียง 1 เดือนหลังจากวันนั้น เค้าพูดได้เยอะและหลายพยางค์ต่อกันมากๆ ภาษาเค้ามาเร็วกว่าที่คิด แต่การสื่อภาษากายยังไม่ดีเลย ต้องพยายามกันต่อไปครับ ^^

โดย นี้อต.....

สวัสดีค่ะ คุณนี้อต และ อ. กิ่งแก้ว

หลังจากกลับมาจากศาลายา (31 ม.ค. 2552) ก็เพิ่งมีโอกาสได้ท่องเที่ยวเน็ตก็วันนี้ละค่ะ (วันนั้นไม่ได้คุยอะไรกับคุณนี้อตและภรรยาเท่าไรเลย เพราะดูท่าทางกำลังปรึกษาหารือกันอย่างออกรส อี้) เหตุที่ไม่ได้เข้ามาตามอ่านก็เพราะว่าหลังจากที่ได้ดูวิดีโอและฟังคำบรรยายของอ. กิ่งแก้วแล้ว คิดได้ว่าตัวเองขาดการสื่อสารด้วยภาษากายกับลูกไปมากทีเดียว (ท่าทางจะเหมือนบ้านคุณนี้อตนะเนี่ย 555) เลยกลับมา นั่งคิดนอนคิดว่าจะยื้อกับลูกยังไงดีนี่อ เพราะน้องวินพูดได้เยอะขึ้น จนพอถามแล้วลูกตอบได้แม่ขวัญก็ไปไม่ถูก เต็มจะพยายามไปตามอ่านจากเว็บบอร์ดของมหิตลย์อันหลังไปหลายๆกระทู้หน่อย

เอาละค่ะ มาโพสต์ทั้งทีก็ควรจะมีคำถาม (แฮ่ๆ) คำถามคราวนี้ว่าด้วยเรื่อง "ลูกเจ็บสลิ้ง คุณแม่เจ็บหนึ่งบาท" คือว่าได้ทำตามคำแนะนำนี้มาประมาณ 2 เดือนแล้วค่ะ (ได้ดูวิดีโอการบรรยายของอ. กิ่งแก้วมาก่อน) น้องวินจะเป็นเด็กที่เฉื่อยในยามเดินและวิ่ง เธอค่อนข้างจะระมัดระวังเกินกว่าที่ควรจะเป็น แต่ก็มีพลาดบ่อยๆ ปัจจุบันน้องวินมักจะเจ็บ "หนึ่งบาทกว่าๆ" เช่นเวลาที่เค้าเดินไปชนกับอะไรก็แล้วแต่ (ระดับความแรงไม่มาก ขอยืนยันค่ะ) เค้าจะร้องไห้แล้วยกกำปั้นขึ้นมาทุบร่างกายของตนเองตรงที่ชนกับสิ่งของ ทูบอยู่หลายครั้งเชียวค่ะ มีเสียงเอฟเฟกต์ เอ๊ว เอ๊ว เอ๊ว ด้วย ดูเผินๆ หากไม่รู้ที่มา

ที่ไปจะนึกว่าเค้าทำร้ายตัวเอง ประมาณโมโหแล้วตอกชกตัว ดิฉันกลุ่มใจมาก เวลาลูกเดินไปชนกับอะไรก็จะรีบเข้าไปประชิดตัว เข้าไปกอด เอามือปิดตรงที่ลูกเจ็บ แล้วก็พูดว่า "โอ๊ย เจ็บ" เค้าก็มียอมบ้าง ไม่ยอมบ้างค่ะ

อีกอย่างถ้าไม่รีบเข้าไปห้าม แม่ขวัญก็หวังว่า ที่"เจ็บสลับ"เพราะเดินชนโน่นนี่ มันจะกลายเป็น"เจ็บหนึ่งบาทกว่าๆ" เพราะกำปั้นของตัวเอง จึงใคร่ขอคำแนะนำจากอ. กิ่งแก้วค่ะว่าที่ทำไปนั้นถูกต้องหรือเปล่า

อีกนิตค่ะ บางครั้งเหมือนน้องวินจะหันมามองก่อนว่าดิฉันเห็นหรือไม่ว่าเค้าเดินชนโน่นชนนี่ ถ้าดิฉันเห็น เค้าก็จะอาการเวอร์มากๆ แต่ถ้าไม่เห็นเค้าก็จะพูดลอยๆ ว่า "โอ๊ย เจ็บ" ลูบๆ ตรงที่เจ็บแสบเดียว แล้วก็กลับไปเล่นต่อ ดิฉันถามเท่าไรก็ไม่สนใจจะบอกว่าเจ็บที่ไหนยังไง บางทีก็เวอร์บางทีก็เฉย ทำเอาดิฉันงงค่ะ ดึกมากแล้ว อยากจะถามเรื่องอารมณ์น้อยใจต่อเพราะเพิ่งจะแก้งลูกมา แต่ไม่ไหวแล้วค่ะ ขอไปพักผ่อนเอาแรงก่อน

ขอบคุณอ. กิ่งแก้วและคุณน้อมมากๆ ค่ะ เป็นกำลังใจให้ทุกคนครบด้วย อีกครั้ง ขอจบด้วยคำว่า "สู้ๆ" ค่ะ

โดย : แม่ขวัญ .....

ไม่ต้องกลัวว่า การแสดงการรับรู้อารมณ์หนึ่งบาทของเรา จะเป็นสาเหตุที่ทำให้ลูกแสดง "เวอร์" นะคะ นี่คือ "ตัวจริง" ของลูกค่ะ แท้จริงแล้ว เด็กไวความรู้สึกมากค่ะ ไวจนปิดตัวเองไปแล้ว เลยกกลายเป็นเฉื่อยค่ะ

อย่างที่บอกนะคะ ตอนที่ม่มีอาการมาก เหมือนไม่กลัวอะไรเลย พอเราเปิดโลกให้ ก็พบว่าลูกกลัวมาก .....กลัวเป็นร้อย ๆ อย่าง และที่สำคัญคือกลัวเจ็บ.....จากนี้ เราก็ค่อย ๆ ลดการแสดงออกของเราลง เวลาลูกแสดงอาการเจ็บ เราใช้การปลอบโยนไปเรื่อย ๆ ... ระยะเวลาที่ใช้ ขึ้นอยู่กับเด็กติดขัดที่พัฒนาการเรื่องนี้หรือไม่ บางคนกลัวการบาดเจ็บเป็นปี บางคนติดที่การแยกจาก บางคนติดที่การกลัวอารมณ์ด้านลบ อันนี้ไม่เหมือนกันค่ะ ถ้าติดมาก ๆ ใช้เวลา 1-2 ปีค่ะ แต่ถ้าน้อย 1-2 เดือนก็หาย

เข้าใจยากนะคะ ตอนไม่แสดง ก็ให้ไปกระตุ้นให้แสดงให้ชัด พอแสดงมากไป ก็ค่อย ๆ ทะล่อมลง คือต้องช่วยเขาทั้งขาขึ้น และขาลง

คือพออารมณ์ขึ้นได้แล้ว ก็ให้ช่วยปรับ curve ให้กราฟอารมณ์ของลูกขึ้นช้า ๆ คงอยู่ได้นานพอที่จะทำความเข้าใจกับมัน และค่อย ๆ ลงสู่สมดุล ในการบรรยาย เวลาไม่พออธิบายเรื่องนี้ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เรื่องทีวีหรือการ์ตูนน้องภูก็เป็นบ่อยครับ ถ้าเดินผ่านที่ไหนที่เค้าเปิดเอาไว้ น้องภูจะสนใจทันที แต่ผมก็ค่อยๆเข้าไปอุ้มเค้าออกมาครับ ค่อยๆโอบกอดเค้า แล้วก็พูดเบาๆที่ข้างหูว่า เตียวเราไปเดินเล่นตรงอื่นกันดีกว่านะ การ์ตูนเดี๋ยวค่อยดูนะครับ แล้วผมก็อุ้มเค้าขึ้นช้าๆ แล้วก็ค่อยๆเดินออกห่างทีวีครับ เค้าก็ยังมองที่ทีวีอยู่ ผมก็ค่อยๆเดินห่างออกมาเรื่อยๆ จนมองไม่เห็นทีวี เค้าก็ไม่ร้องไม่ดิ้นไวยวายเหมือนเมื่อก่อนครับ แต่ถ้าปล่อยให้ดู เค้าจะยืนดูอยู่อย่างนั้นได้นานมากเลยละครับ

เดี๋ยวนี้ไปเดินห้างสรรพสินค้า เค้าเลิกสนใจป้ายราคาหรือขอบโตะแล้วครับ แต่ยังสนใจพวกราวเหล็กสแตนเลสอยู่ ชอบเดินเข้าไปลูบๆคลำๆ ต้องค่อยๆพาออกห่างหรือไม่พยายามให้เข้าไปใกล้

เมื่อที่ผมมานั่งคิดๆย้อนกลับไป ถึงช่วงแรกๆที่รู้ว่าน้องภูเป็นออ ช่วงนั้นจำได้ว่ารู้สึกทุกข์ใจอย่างหนักมาก และไม่อยากจะคิดถึงอนาคตข้างหน้าเลย ว่าน้องภูโตขึ้นมาจะเป็นยังไง เพราะภาพในหัวที่ผมเคยรู้จักเด็กออทิสติก มันไม่ใช่สิ่งที่ผมหวังว่าจะเกิดขึ้นกับลูกของผม แต่ดูตอนนี้สิ ผมกลับหัวเราะได้ กลับมีอารมณ์ร่วมได้กับทุกๆเรื่องเหมือนเมื่อก่อน ก่อนที่จะรู้ว่าน้องภูเป็นออ

ผมคิดว่าน่าจะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของน้องภู ที่ดีขึ้นอย่างช้าๆ แต่เห็นได้ชัดๆ เลยทำให้สุขภาพจิตใจของผมดีขึ้นจนลืมความรู้สึกช่วงแรกๆที่รู้ว่าเค้าเป็นออไปเลยละครับ ^^

โดย นีต.....

คุณนีตใช้เวลาปรับตัวปรับใจเฉลี่ย 4 เดือน อย่างที่บอกไว้เลยนะคะ อาชีพสำรองตอนเกษียณอายุของดิฉัน สงสัยว่าต้องไปเป็นหมอดู ทำจะรุ่ง

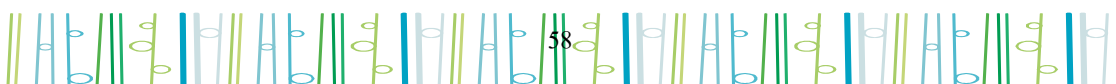
โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อที่ผมนั่งดูคลิปที่ผมอัด ผมก็เพิ่งนึกได้ว่า เมื่อก่อนผมยังมีความเครียดอยู่ข้างในเยอะ พอมานั่งคิดดูตอนนี้ ผมกับแฟนคลายความเครียดกังวลไปมาก และเมื่อไหร่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ผมคิดว่ามันน่าจะเกิดจากการที่เห็นลูกมีความผูกพันกับผมและแฟนมากขึ้นมั้ง เลยทำให้ความเครียดความกังวลที่เคยมีอยู่ มันทุเลาลงไปเองโดยไม่รู้ตัว ^^แต่ถามว่าพอใจมั๊ย อันนี้ผมตอบตัวเองยังไม่ได้เลยครับ ว่าน่าพอใจมั๊ย เพราะไม่เคยเลี้ยงเด็กที่เป็นออทิสติกมาก่อน

บางวันที่เค้าพูดอะไรบางอย่างออกมาเอง หรือบางครั้งที่เค้าเดินมากอดเรา แล้วเอาหน้าขบที่ไหล่ของผม แล้วพูดว่ารักกันๆ หรือพูดว่า คิดถึงๆ มันรู้สึกเหมือนตัวเองหายใจไม่ค่อยออก มันทั้งดีใจ และเสียใจปนๆกันไป อธิบายไม่ถูกจริงๆครับ 😞

โดย นีต.....

ถึงแม้ร่องรอยจะอยู่หนึ่งได้แล้ว ก็อย่าปล่อยให้เล่นนิ่ง ๆ อยู่คนเดียววนะคะ ในโลกแห่ง self-absorbed playing ของเขา ควรจะมีคุณพ่อหรือคุณแม่อยู่ด้วย ช่วยหยิบโน้นนหยิบนี้ให้เขา เกาหลังเกาไหล่ให้เขา เวลาเขาเข้ามาทอด อย่าตื่นตันใจจนลืมดึงให้ความรู้สึกกรักใกล้ชิดระหว่างพ่อลูกสักซึ้งและยาวนานขึ้นด้วย

โดย : กิ่งแก้ว.....

อ. กิ่งแก้วครับ ช่วงนี้ร่องมูกมองหน้ามากขึ้นครับ เวลาที่ใครเดินมาข้างหลัง บางครั้งเค้าก็หันไปดูครับ และที่รู้สึกดีมาก ๆ ช่วงนี้ก็คือ เค้าเริ่มมองตามที่ผมชี้บ้างแล้วครับ ดูเหมือนสมาธิของเค้าดีขึ้นมาก เรื่องพูดก็พูดได้ชัดขึ้นอีกระดับหนึ่งครับ และพูดตามคำพูดเราได้มาก พูดบอกความต้องการเองได้บ้าง เช่น เห็นขวดน้ำเย็นตั้งอยู่ ก็พูดขึ้นมาว่า 'กินน้ำๆ'

และเดี๋ยวนี้ เวลาที่โดนขัดใจ นิดๆหน่อยๆ เค้าจะมีการตีผมด้วย บางครั้งเค้าตีแรง แล้วผมรู้สึกเจ็บ เหมือนเค้าจะรู้ว่าด้วยว่าผมเจ็บจริง เค้าจะโผล่เข้ามาทอด (อันนี้ผมก็ไม่ว่าเค้าเข้าใจหรือเปล่าว่่าอาการแกล้งเจ็บ กับเจ็บจริงที่ผมแสดงออกมา มันต่างกันมัยสำหรับเค้า)

อะไรๆก็ดีขึ้นทีละนิดๆ แต่เค้าก็ยังไมยอมกินข้าวอยู่ดีครับ เค้าชอบรสชาติหมูหยอง แต่ก็ยอมกินหมูหยองซิด แต่ไม่ยอมกินเส้น ผมสังเกตว่าเค้าไม่ยอมกินเคี้ยวด้วยซ้ำครับ ไม่นั่นใจว่าจริงๆแล้วเค้ามีปัญหาเรื่องเคี้ยวด้วยหรือเปล่าว่่า เพราะผมสังเกตมาเรื่อยๆ เหมือนเค้าไม่ได้เคี้ยวอะไรเลย แม้จะเอาเข้าปาก และขยับปากมูบมิบ แต่ผมว่าเค้าเหมือนไม่ได้เคี้ยวเลยสักครั้งอะครับ แฮ้อ (ไม่รู้ว่ามีเมื่อไหร่เค้าจะกินอย่างอื่นนอกจากนมได้สักที) ^^'

โดย นี้อด.....

ลองกิจกรรมที่คุณแม่ร้องมาร์ค post ไว้ให้หรือยังคะ

อ้อ...ถ้าลูกแสดงความโกรธ ด้วยการทำร้ายร่างกายทำลายข้าวของ พ่อแม่ต้องเปลี่ยนท่าที เพื่อแสดงน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง ให้ลูกรู้ว่าทำไม่ได้ด้วยนะคะ เป็นการสร้างวินัย และการกำกับตัวเองให้ลูก

ใช้ท่าทีหนักแน่น แต่ไม่คุกคามคะ ไม่ใช่อ่อน ให้ลูกโธ่ นะคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เวลาที่เค้าโกรธหรือหงุดหงิด ผมคุมสถานการณ์และอารมณ์ตัวเองได้ดีครับ และตอนที่เค้าโดนขัดใจแล้วทุบตีผม ผมใช้วิธีตามที่ อ. กิ่งแก้วแนะนำครับ และเชื่อว่าได้ผลดี และเค้าไม่ได้ร้ายต่อเนื่องเหมือนเมื่อก่อน และบางครั้ง ที่เค้าไม่ได้โดนขัดใจ แต่ทำผมเจ็บ (เจ็บจริงนะครับ) เช่นเวลาที่เค้าถือไม้แบดอยู่ แล้วแกว่งมาโดนหัวผมดังโป๊ก ผมก็ร้องไห้อ้อ แล้วเอามือกุมหัว(ทำท่าเจ็บจริงนะครับ) เค้าจะเข้ามาทอด เหมือนมาปลอบอะครับ คือปกติ ถ้าไม่เจ็บจริง ผมจะพูดคุยหรือเล่นกับเค้าต่อเนื่องไม่ค่อยหยุด ไม่ค่อยเจ็บ แต่ถ้าผมมีที่ทำเจ็บและเจ็บไป เค้าจะเข้ามาทอดทุกทีเลย ^^

ส่วนเรื่องการเคี้ยวของเค้า ผมมีความเชื่อว่าสักวันเค้าต้องเคี้ยวและกินทุกอย่างได้แน่ๆ แต่ไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่ ^^'

ส่วนวิธีที่คุณแม่น้องมาร์คโพสไว้ ผมอ่านแล้ว และใช้กับน้องอยู่หลายอย่าง เช่น การนวดปาก การทำให้เค้าเลียปาก แต่ผมรู้สึกว่เค้าไม่ได้มีปัญหาขนาดนั้น แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมเค้าไม่ยอมเคี้ยวอาหารหรืออาจจะเพราะเค้ายังไม่ชินกับการเคี้ยวอาหาร หรือว่าเค้ายังไม่รู้ว่าต้องเคี้ยวอาหารหรือเปล่านั้น ^^'

โดย นี้อ.....

นั่นนะซี ฟังเสียงพูด ก็ดูชัดดีใช้ได้ ไม่น่ามีปัญหาในการควบคุมปาก คอ และลิ้น เลย จำได้น้องภูเริ่มเลียนแบบและสนใจตอนที่คุณน็อตกับภรรยากินอาหารแล้ว ลองทำเป็นเคี้ยวเส้นก๋วยเตี๋ยวกันแบบเวอร์ ๆ และไม่สนใจเขา ดูซิคะว่าเขาจะเข้ามา join ด้วยไหม

โดย : กิ่งแก้ว.....

เอ่อ อันนี้ก็เคยทำแะ แต่ไม่ค่อยบ่อย สงสัยต้องกินเคี้ยวแบบเว่อๆดูสักตั้ง ต้องลองให้หมดๆ ขอขอบคุณครับผม ^^

โดย นี้อ.....

ผมเห็นแม่ๆที่กระหู่บอร์ดมหิตล ที่เข้ามาถามเรื่องวิธีการรักษาลูกของตัวเอง เมื่อผมรู้จักฟลอร์ใหม่แล้ว ผมก็ยังเข้าใจว่า การพาลูกที่เป็นออทิสติกไปรักษาแบบเก่าๆ มันไม่ได้ผลอย่างที่พ่อแม่ต้องการเลยสักนิด แต่ผมก็ยังมองเห็นว่า พ่อแม่หลายท่าน ยังไม่รู้จักฟลอร์ใหม่ และยังไม่รู้ว่าฟลอร์ใหม่คือการต้องให้เวลากับลูกๆ เพื่อสอนเพื่อกระตุ้นเค้า เห็นแล้วท้อแทนอ. กิ่งแก้วมากๆๆ เลยครับ

อยากเป็นเจ้าของรายการที่เราตั้งใจสักรายการหนึ่ง จะเอาเรื่องฟลอร์ใหม่มาออกทุกวันจนคนรู้จักกันทั่วประเทศจริงๆเลยครับ แฮ่ 😊

โดย นี้อ.....

ดิฉันก็ใช้คาถาเดียวกับที่บอกผู้ปกครองท่านอื่นคะ อยู่กับปัจจุบัน ทำงานตรงหน้าที่ดีที่สุด ไม่วิตกกังวลถึงอนาคต ไม่คร่ำครวญถึงอดีต พระท่านบอกว่า "สิ่งใดที่เราทำด้วยเจตนาดี และได้ใช้สติปัญญาความรู้ความสามารถเท่าที่เราทำได้แล้ว ได้แค่ไหน ก็ได้แค่นั้น"

เมตตา กรุณา เป็นเรื่องของอารมณ์ อุเบกขาเป็นเรื่องของปัญญา เราต้องฝึกทั้งสองอย่างคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

โอ้ย ย้อนกลับไปไล่อ่านตั้งแต่ที่ผมเริ่มตั้งกระหู่ อ่านผ่านแบบจรวด ล่อชะปวดหัวเลยครับ พอตีรู้สึกว่ช่วงนี้ผมกับแฟนเนี่ยๆกับการพัฒนาลูก พอตีวาง เลยลองย้อนกลับไปไล่อ่านตั้งแต่ต้นเลย

เชื่อกันครับ ผมเริ่มใช้ฟลอร์โทมกับลูกมา 8 เดือน แต่ผมจำช่วงแรกๆไม่ค่อยได้เลย ว่าตอนแรกอาการของน้องภูมากมายและน่าเป็นห่วงขนาดไหน แต่พอได้ย้อนกลับไปอ่าน ก็นึกถึงตอนนี่ๆขึ้นมาได้หมดเลยครับ และรู้อันนี้แหละ ผลของการแก้มัน การยื้อ

แต่ผมรู้สึกได้ว่า พอลูกเริ่มดีขึ้นระดับหนึ่ง เช่นพูดได้ชัดมากขึ้น พูดบอกความต้องการได้ระดับหนึ่ง มันทำให้ผมใช้ฟลอร์โทมน้อยลง ความเข้มข้นหายไปเยอะ ตอนนี้ต้องกระตุ้นตัวเองอีกครั้งนึงแล้วครับ
^^

โดย นี้อ.....

ดิฉันก็กำลังพบกับปัญหานี้ในหลายครอบครัว หลังจากผ่านการตีและแก้มันในชั้น 4 แล้ว เด็กของเราจะนิ่ง รู้เรื่อง สื่อสารได้ด้วยน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ปกครองดูแลเขายิ่งขึ้นมาก เรียกก็มาหา ใช้ให้ไปทำอะไรก็ได้ ห้ามก็ฟัง เรียกว่า "รู้ภาษา" พ่อแม่จึงรู้สึกว่ายากมากขึ้น หลายครอบครัวก็เริ่มจะ "เนือย ๆ"

ดิฉันก็มาวิเคราะห์ดูว่า ถ้าปล่อยต่อไปอย่างนี้ เด็กกลุ่มนี้จะก้าวหน้าต่อไปได้เองโดยการเลี้ยงดูตามธรรมชาติหรือเปล่า ในเมื่อเขา "ติดคน" แล้ว เขาก็น่าจะเรียนรู้จากคนได้เรื่อย ๆ ไม่เสียโอกาสเหมือนตอนยังไม่ติดคน ข้อสรุปก็คือ "ไม่ได้" ค่ะ ด้วย "ความขัดข้อง" ของระบบ มันไม่รองรับการกระตุ้น พัฒนาการแบบ "ธรรมชาติ" ต้องใช้เทคนิคการกระตุ้น การตี การจิกตอก

เหมือนเกิดมาเป็น "เต่า" ก็ต้องขยันเดิน เพราะพวกกระต่ายเขาวิ่งไป นอนพักไป ก็ได้ แต่พวกเต่าต้องขยันเดิน คุณหมอกรินสเปนบอกว่าต้องลุยจนกว่าจะถึงระดับ 6 จึงจะมั่นใจได้ค่ะ ดิฉันก็เชื่อเช่นนั้นค่ะ

สำหรับการบ้านข้อถัดไปสำหรับน้องภูและครอบครัว คือ การเล่นเกมทบทวนสมมุติ ซึ่งเป็น "การเล่น" กับความคิดของตัวเอง ในเรื่องความคตินั้น ให้ถามตัวเองเลยล่ะว่า ถ้า "คิดเล่น ๆ" ยังไม่ได้ "คิดจริง ๆ" จะทำได้อย่างไรกัน และถ้าคิดไม่ได้ ก็ต้องอาศัย "จำคำตอบสำเร็จรูป" กันนั่นแหละค่ะ

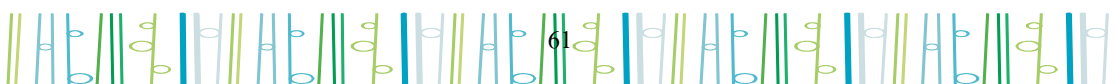
โดย : กิ่งแก้ว .....

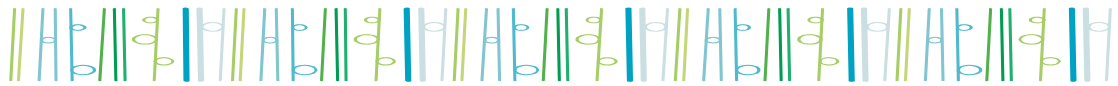
จากที่อาจารย์บอก ทำให้ผมรู้สึกว่าเราจะประมาทไม่ได้ เวลามันเดินไปไม่ยอมหยุดรอ ลูกก็อายุมากขึ้นทุกวันๆ ขนาดผ่านมา 8 เดือน ผมยังรู้สึกเหมือนมันเพิ่งผ่านมาได้ไม่นานเลย

ถ้าไม่มีคนคอยกระตุ้น อาจจะทำตัวสบายๆจนเวลาล่วงเลยไปเป็นปีก็ได้ ^^' 🤨

โดย นี้อ.....

กัดฟันอีกสักพักนะคะ แล้วจะสบาย ในถึงวันที่เขา "หายศรีษะ" ไปเล่นกับเพื่อนทั้งวัน เวลากลับมาเอาของกิน จะแอบย่อง เพราะกลัวพ่อแม่เรียกกลับบ้าน !

โดย : กิ่งแก้ว.....

555 ข้าที่อาจารย์พูดข้างบนอะครับ เมื่อไหร่จะถึงวันนั้น ^^ เมื่อกี้ผมพาน้องภูไปเดินที่บึงซี แล้วพอพาเค้าเดินเล่นไปสักพัก ก็อยากลองดูว่าถ้าพาเค้าไปนั่งกินข้าวที่แผนกอาหาร เค้าจะนั่งกินข้าวและสนใจผมมากขนาดไหน ผมก็สั่งข้าวขาหมูมากิน เพราะคิดว่าเค้าน่าจะกินได้ เค้าก็นั่งโต๊ะให้ผมป้อนนึ่งๆดี แต่พอสักพัก เค้าก็จะลุกจากเก้าอี้ ผมเลยพูดตักไปก่อนว่า อย่าเพิ่งลุกไปไหนๆ กินกับปะป๊าให้เสร็จก่อนนะ แต่เค้าก็เดินไป

ผมก็อยากลอง ว่าถ้าไม่เดินตามเค้าไป เค้าจะเดินกลับมาหาผมมั้ย แล้วพอเค้าเดินไปไกลสัก 8 โตะ ผมก็ส่งเสียงเรียกว่า น้องภู ภู มาหม่าๆ

เค้าก็หันมา แล้วก็ยิ้มๆแล้วก็วิ่งกลับมา ผมก็ป้อนไปอีก 2-3 คำเล็กๆ คนรอบข้างคงไม่มีทางดูออกเลย ว่าลูกผมผิดปกติตรงไหน มีแต่เราผู้คนเดียว

อ้อลืมบอกไปครับ หลังจากที่นั่งภูอยู่ดีๆก็เริ่มกินข้าวผัดคำเล็กๆคำแรกเมื่อ 8 วันที่แล้ว ตอนนั้นเวลาเอาอะไรป้อน เค้าก็จะยอมเอาเข้าปากเกือบทุกครั้งเลยครับ ถ้าเป็นข้าวเหนียว กินทุกครั้งเลย แต่ยังกินได้น้อยมากๆ มีอละประมาณ 1 ช้อนเต็มของผู้ใหญ่อะครับ เปรียบเทียบกับเมื่อก่อน ที่ไม่รู้เลยว่าเค้าจะเริ่มยอมกินอาหารอย่างอื่นนอกจากนมเมื่อไหร่ ^^

โดย นี้อ.....

หากบอกคุณนี้อตั้งแต่แรกว่า **หลังเล่นกับลูกมาก ๆ ลูกจะกินอาหารได้หลากหลายขึ้น** ก็คงเชื่อยากนะคะ ถึงตรงนี้ก็อยากบอกเรื่องที่ชอบอีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่องท้องผูก อันนี้เป็นดัชนีบอกความก้าวหน้าได้ดีเลยคะ ว่าเมื่อไรที่เด็กของเราอยู่ในโลกใบนี้ได้อย่างมีความสุข ไม่มีความวิตกกังวล เขาจะหายจากอาการท้องผูกคะ

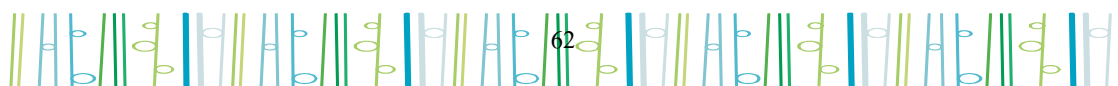
และถ้าจะกินให้หลากหลายมากขึ้นอีก ต้องลง "ทะเบียน" กลิ่น หัดให้เขายอมรับกลิ่นที่หลากหลาย และให้รู้จักว่าการที่อยู่ ๆ รู้สึกแปลก ๆ บางอย่างเป็นเพราะจมูก "ได้กลิ่น" อย่าลืมนึกถึงกลิ่นนั้นมองไม่เห็น ไม่เหมือนสัมผัส เวลาถูกสัมผัส ก็มองเห็นและรู้จักว่ามันคืออะไร ได้เวลาเก็บงาน SI แล้วคะ ถ้าไม่ได้ประเมิน ก็ไล่ตามหนังสือไปเลยคะ

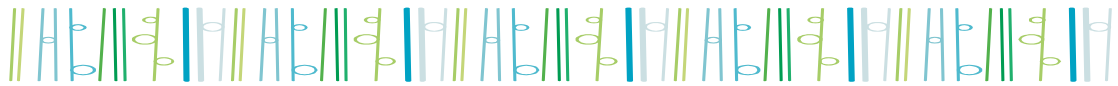
โดย : กิ่งแก้ว.....

คงต้องไล่ตามหนังสือละครับอาจารย์กิ่งแก้ว ^^

ส่วนเรื่องการที่เค้ายอมกินข้าว หรืออย่างอื่นที่นอกจากข้าวได้เนี่ย ผมเองก็ยุ่งๆอยู่เลยครับ เพราะคิดว่ามันคงจะเป็นเรื่องที่ยากมากๆ ที่เค้าจะยอมกินอย่างอื่นที่ไม่ใช่นม

เมื่อก่อนผมกับแพนพยายามหาอาหารใหม่ๆ หน้าตาน่ากินๆ รสชาติแตกต่างมากมาย คิดว่าถ้าพยายามป้อน พยายามหาให้เค้ากิน มันจะช่วยให้เค้ายอมกิน แต่ไม่เลย ยิ่งพยายามเท่าไร ยิ่งท้อใจ

มากเท่านั้น

หลังจากใช้ฟลอร์โทรม ผมก็เลิกที่จะสนใจเรื่องการกินของเค้า คือไม่ยอมกินข้าว ก็กินนมไป คงไม่ตายหรอก แล้วอยู่มาวันหนึ่ง ผมนั่งกินข้าวอยู่ เค้าเดินมามอง แล้วชี้ที่จานข้าวผม แล้วพูดว่า หม่า ผมก็เลยสงสัยว่า หรือว่าเค้าอยากกินจริงๆ มือต่อมา ผมเลยสั่งข้าวผัดไข่มวกกิน แฟนผมยังถามเลยว่า เค้าจะกินหรือ ข้าวต้มหรือของอะไรที่เหลวๆ เค้ายังไม่ยอมกินเลย แล้วจะให้เค้าลองกินข้าวผัดเนี่ยละ ^^'

แต่เหลือเชื่อ พอผมนั่งกินปุ๊ป เค้าก็เดินมาชี้ที่จานข้าว แล้วก็พูดว่าหม่าๆ ผมก็เลยพูดว่า อ้อ น้องภูจะหม่าไข่มวกครับ แล้วผมก็ตักข้าว 4-5 เม็ด แล้วยื่นไปจ่อไว้ที่ปาก เค้าก็อ้าปาก ผมก็ป้อนเข้าไปเลย

เหลือเชื่อครับ เค้าอมๆ เคี้ยวๆ ไม่คายซะงั้น ผมกับแฟนมองหน้ากันอย่างอึ้งไปเลย 555 ถึงจะเคี้ยว นาน กลืนน้อยๆ ก็ดีใจมากๆ เลยละครับ ^^ เรื่องที่เค้ายอมกินข้าวเนี่ย เพิ่งเกิดขึ้นมาได้ 9 วันที่ผ่านมา นี้เองนะครับ แล้วตอนนี้ เค้าก็กินข้าวได้แล้วครับ กินทุกวัน วันละ 2-3 มื้อ แต่มี้อละประมาณ 1 ช้อน ผู้ใหญ่เท่านั้นครับ แต่ก็รู้สึกว่าจะกินมากขึ้นทุกวันๆ ครับ

คนที่ลูกไม่มีปัญหาเรื่องการกิน ได้มาอ่านเรื่องของผม คงจะคิดว่ามันยากขนาดนั้นเลยหรือ 555

โดย นี้อด.....

วันนี้ผมถามน้องภูก่อนกินนมว่า จะกินนมหรือกินน้ำ เป็นครั้งแรกที่น้องภูตอบว่ากินนม ^^'
ถามทุกครั้ง ถามทุกวัน เพิ่งมีวันนี้ที่เค้าตอบว่ากินนม
แล้วเมื่อเค้าจะกินนม ผมเลยถามอีก เค้าก็หยุดคิดแป๊บนึง แล้วตอบว่าจะกินนมมา ^^'

สิ่งดีๆ กำลังมาอีกแล้วครับ ^^

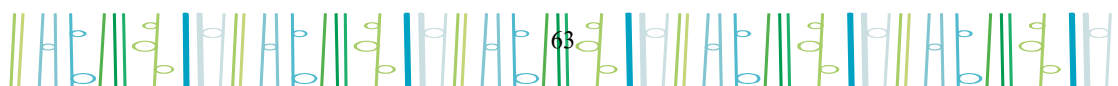

โดย นี้อด.....

5555..... ได้คืบ ก็จะไม่เอาศอก ไล่แก้ว หรือไล่ขวด
ให้ใครหยิบ ให้ป่าหยิบ หรือให้ม้าม้าหยิบ
ให้ใครกิน น้องภูกิน หรือป่าป่ากิน
เอาหลอดด้วยไหม หลอดสั้น หรือหลอดยาว
นมอุ่น หรือนมเย็น
ถ้าเป็นกล่อง ก็กล่องเล็ก หรือกล่องใหญ่ ให้ใครเจาะให้ ฯลฯ
ก็เป็นเทคนิคแก้งงทำงานเหมือนกัน แต่คราวนี้เอาภาษาพูดค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

แปลกดีนะครับ อยู่ดีๆ ก็เหมือนกับว่าเค้าจะพูดจาหรือฟังรู้เรื่องขึ้นมาซะงั้น ผมลองพูด ลองถาม ลองสนมูติ เหมือนกับเค้ากำลังคิด เหมือนอยากจะทำอะไร เหมือนรู้คำตอบ แต่ยังไม่พูดออกมา เหมือนกำลังคิด

หาคำที่จะพูด ^^' ผมรู้สึกว่ามันใกล้จะได้เล่นสมมุติกับเค้าในไม่ช้านี้ แต่ผมไม่รีบหรอกครับ ตอนนี้เค้าตอบว่ากินนมได้แล้ว ต่อไปจะลองกับทุกเรื่อง กินข้าวหรือกินน้ำ จะขึ้นหรือจะลง ให้ป้าอุ้มหรือมาอุ้ม จะเก็บหรือจะทิ้ง ฯลฯ

พลอร์โหม่ พลอร์โหม่ พลอร์โหม่ 55555 เหลือเชื่อ ^^

ปล. ช่วงนี้น้องภูไม่ต่อต้านแม่ของผมทุกครั้งเหมือนเมื่อก่อนครับ มีบางครั้งเห็นแม่ผมเดินเข้ามา เค้าก็มอง บางครั้งก็พูดว่า มาหมายมา ไม่ตีมาหรือก เดียวนี้เวลาที่เค้าพูด ก็ตรงสถานการณ์เยอะเลยครับ แต่ยังใช้คำพูดได้ไม่ตรงทั้งหมด

เช่น ผมบอกเค้าว่า อย่าป็น เดี่ยวตกลงมาเจ็บๆ เค้าก็จะพูดว่า เดี่ยวตกเจ็บลงมานะ เดี่ยวไปหาไม่ทันหมอ อะไรประมาณนี้อะครับ บางทีก็พูดได้ตรง ฟังๆดูก็อดขำไม่ได้เลยครับ ^^'

โดย นี้อต.....

เด็กของเราจะเป็นประเภทคิดนาน คือฟัง ได้ยิน แล้วต้องค่อย ๆ ทำความเข้าใจ ต้องคอยเขาหน่อย หากเป็นสถานการณ์ที่อยากได้ จะคิดเร็วขึ้น เพราะความต้องการช่วยผลักดันคำพูดออกมา คอยดูแลให้การพูด เป็นการโต้ตอบด้วยนะคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

บางที ก็อยากจะโพสต์กระตุ้นคนที่ เป็นพ่อเป็นแม่ของเด็ก ว่าทำไมต้องคิดแต่จะฟังคนอื่น ถ้าใจยังกักๆว่าจะลุยเพื่อลูกสักตั้งไม่ได้ ก็ยากที่ลูกจะพัฒนาการดีขึ้นจนหลุดจากออทิสซึม แฮ้อ.....บางที ความเรื่อยๆเฉื่อยๆ ความลังเลไม่มุ่งมั่นของคนเป็นพ่อแม่ ทำให้ผมรู้สึกว่เด็กบางคนโชคร้าย

โดย นี้อต.....

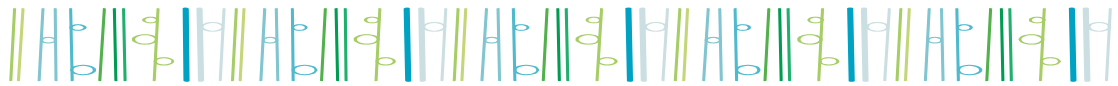
พระท่านว่า **มันขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย เหตุปัจจัยเป็นอย่างไร ผลก็เป็นอย่างนั้น** พ่อแม่แต่ละคนมีแนวทางการดำเนินชีวิตที่ได้สั่งสมมาแบบใดแบบหนึ่ง เขามีแนวโน้มที่จะคิด จะแก้ปัญหาแบบนั้น

หลังจากพยายามแล้ว บางครั้งดิฉันก็ต้องกลับมาทอ้งให้ตัวเองฟังอยู่เลยว่า "นั่นมันเป็นเรื่องของเขานั่นคือลูกของเขา" พ่อแม่ลูกแต่ละคนมี "กรรม" เป็นเครื่องผูกพันร่วมกันกันมา เส้นทางชีวิตของเราบังเอิญผ่านมาเฉียวกันกับครอบครัวเขาเดี่ยวเดียว ก็จะแยกกันแล้ว แต่ของเขายังผูกพันกันอีกนานนะคะ

คุณน้อต ดิฉันว่าพ่อแม่ที่มีลูกออทิสติกและศึกษาจนเข้าใจแล้ว เมื่อพบผู้ปกครองที่ยังไม่เข้าใจ จะมีอาการเหมือนตัวละครในหนัง Early edition ซึ่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับใครบางคน ก็อยากจะบอกให้รู้ อยากให้ป้องกันปัญหาล่วงหน้า แต่บางทีก็พูดไม่ออก บอกไม่ถูก ไม่รู้ว่าจะบอกอย่างไรดี บางทีก็บอกแล้ว แต่ทำไม่สำเร็จ คือเขาไม่เชื่อ ตัวเองก็เลยมีอาการว่าวุ่นใจ อึดอัดใจนะคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ส่วนน้องภูตอนนี้อายุ 2 ขวบ 4 เดือนกว่าแล้ว พุดมากและซัดซึ้น ติดผมกับแฟนมากขึ้น รู้จักเลือกสิ่งที่ต้องการหรือที่ที่อยากไปได้บ้างแล้ว แต่คำพูดของเค้ายังไม่ถูกต้องเท่าไร เช่น ผมถามว่าอยากไปบีกซีหรืออยากไปโลดส์ เค้าตอบว่า จะไปบีกซีนา (แทนที่จะตอบว่า อยากไปบีกซีนา) ^^' แต่ก็ไม่ใช่ปัญหา ต่อไปเค้าคงเข้าใจและใช้ภาษาได้ถูกกว่านี้

ปัญหาที่ผมเจอและยังหนักใจอยู่ในช่วงนี้ ก็คือเวลาที่เค้าโดนซัดใจ เช่นเวลาที่เค้าอยากจะได้อะไรหรืออยากจะทำอะไรที่เป็นของคนอื่น แล้วโดนผมซัดใจ เค้าจะโวยวายดิ้นแรงมาก จับแทบไม่อยู่เลย มีหยิกและหัวโขกด้วย ^^'

ก็พยายามกอดเค้าไว้ไม่ให้เค้าทำตัวเองเจ็บ แล้วก็พยายามพูดกับเค้า ว่าไม่ใช่ของเรา หรือบอกเค้าว่าเค้าจะตีเอาถ้าไปจับของเค้า ก็ใช้ได้บางครั้ง บางครั้งอยากได้มาก ก็จะโวยวายต่อ ต้องอุ้มพาออกไปจากแถวนั้น แต่ตอนที่อุ้มออกไปจากจุดนั้นเนี่ย เค้าดิ้นแรงมาก ถ้าเป็นแฟนผมอุ้มไม่อยู่เลยละครับ ^^'

โดย นี้อต.....

ถ้าดิ้นแรง แนะนำให้โอบกอดไว้ทั้งตัวจากด้านหลัง ไม่แน่ว่าเรียกว่า bear hug หรือเปล่า (ถ้ามีผ้านุ่ม ๆ ห่อยิ่งดี) เพราะถ้าจับยึดแขนขา เขาจะเจ็บ และจะยิ่งดิ้น แล้วพยายามปรับอารมณ์ให้เขาด้วย น้ำเสียง สีสหน้า ท่าทาง ยังไม่ต้องให้เหตุผลอะไรมากนัก

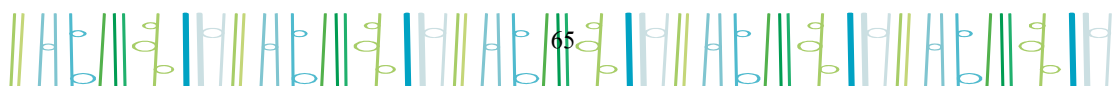
แค่ "ไม่เอา ไม่ได้ ไม่ใช่ของกู" หรือจะผสมกับการรับรู้อารมณ์ เช่น "โมโหเลย โอ้โห โมโหใหญ่เลย" จำคลิปที่เด็กคนหนึ่งโมโหดิ้น แล้วพยายามกระชากแขนได้หรือเปล่า ประมาณนั้นแหละค่ะ แต่ถ้าหากไม่แน่ใจว่าจะควบคุมสถานการณ์ได้ ให้หลีกเลี่ยงไปก่อน อย่าเข้าไปไกลของที่เขาชอบ แต่เอาไม่ได้ แต่ถ้าพอจะควบคุมสถานการณ์ได้ ก็ฝึกไปเรื่อย ๆ ค่ะ

โดย กิ่งแก้ว .....

ลูกหลับ มาเล่าต่ออีกนิด คลิปที่เด็กแย่งแวนอาจารย์ต่างๆที่อาจารย์กำลังจะให้เค้าสนใจมือถือไข่ม้อยครับ จำได้ครับผม บางครั้งน้องภูก็เหมือนพุดกันรู้เรื่องไปซะหมดทุกอย่าง แต่บางที เรื่องเล็กๆของเราเค้ากลับไม่ยอมเอาซะเลย พุดไม่ฟังเลยก็มีครับ น้องภูมีหลายเรื่องที่ผมมองว่าเค้าเป็นเหมือนเด็กปกติแล้ว แต่ก็ยังซ้าและไม่ซบซ้อนเท่าเด็กปกติ (คือซ้ากว่าเด็กปกติที่อายุเท่ากันอยู่มาก)

อีกเรื่องที่ผมเป็นห่วงน้องภูมากๆก็คือ ความที่เค้าเป็นเด็กที่ไม่ค่อยระวังตัวเองเลย ถ้าผมห่างเค้าหรือผลอแปบเดียว เค้าอาจจะเดินตกชั้นบันได ชนโต๊ะ สดุดเก้าอี้ ฯลฯ

และวันก่อนที่เค้าจะกินนมหลับ ผมกับแฟนก็เอาผ้าห่มมาจับคนละข้าง แล้วแวงเป็นเปล เค้าก็สนุกเหมือนเคย แต่สนุกและหัวเราะมากไป จนอ้วกนมออกมาหมดเลย ^^' แต่ตอนเค้าอ้วก ผมพุดว่า นั่นไง หัวเราะมากเกินไป อ้วกเลยเห็นมัย เค้าก็พุดตามว่า น้องภูอ้วกเลย

เวลาที่น้องภูโดนผมขัดใจ แล้วเค้าดื่นมากๆ ผมจะอุ้มเค้าเอาหน้าเข้าหาตัวผมครับ เหมือนอุ้มเด็กปกติ เพราะผมจะกอดและโอบเค้าเอาไว้ได้ทั้งตัว หัว แขน และสามารถควบคุมเค้าไว้ได้ครับ แต่ถ้าอุ้มด้านหลัง เค้าเอาหัวโขก และดื่นแบบปลาอะครับ แรงแมๆ จับไม่อยู่เลยสักครั้ง เลยต้องอุ้มเค้าหันหน้าเข้าหาตัวเท่านั้นอะครับอาจารย์ เดียวนี้ ถ้าวันไหนผมใส่กางเกงที่ต้องใส่เข็มขัด ผมจะเอาหัวเข็มขัดเลื่อนไปไว้ที่ข้างเอดด้านหลังเสมอ เพราะถ้าเมื่อไหร่ที่เค้าโดนขัดใจ แล้วผมอุ้มเค้า เค้าจะได้ไม่เจ็บ (เพราะเคยโดนหัวเข็มขัดจนขาอ่อนเค้าถลอกเลยครับ สงสาร) ^^

อีกเรื่องครับ ปัจจุบันนี้ เวลาที่ผมพาเค้าไปสนามเด็กเล่น หรือเดินห้าง หรือไปเดินตลาด ผู้คนที่รู้จักมักจะทำบอกรู้ให้เค้าไปเข้าโรงเรียนได้แล้ว เพราะเค้าพูดได้แล้ว (พูดมากด้วย) แต่ผมกับแฟน และญาติพี่น้องที่เค้ารู้จักน้องภู เค้าเห็นตรงกันกับผม ว่ายังไม่พร้อมเลยแม้แต่คนเดียว ส่วนแม่ของผมที่เมื่อก่อนจะเข้าหาน้องภูแบบตามใจตัวเอง คือกลับบ้านมาเห็นน้องภูเมื่อไหร่ อยากกอดเมื่อไหร่ก็จะไปมากอดทันที น้องภูก็จะหึ่งหีบหึ่งตีตลอดทุกที่เหมือนกัน

จนปัจจุบันนี้ แก่เริ่มรู้วิธีเข้าหาน้องภูมากขึ้น คือ เวลาที่อยากจะกอด ก็ต้องเริ่มต้นด้วยการหยอกล้อ แก้ง้อทำเสียงทำท่าทางให้ดูสนุกก่อน ถึงจะเข้าไปโอบน้องภูได้ ^^' กว่าจะยอมทำแบบนี้ ก็โดนตีโดนเตะจนจะเป็นคู่อริประจำบ้านมาตั้งนานแระ ^^'

โดย นี้อด.....

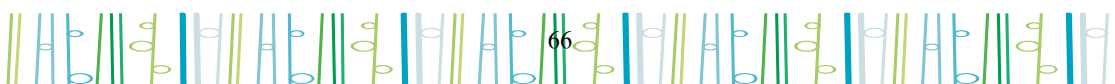
คลิปพี่น้องเค้าจะกระซอกแฉว่า เพราะโมโหที่ไปขวางตอนกำลังหงุดหงิด (วันนั้นเขาปวดท้อง) กอดทำไหนด ถ้าเอาอยู่ ก็ใช้ได้ละ เด็กแต่ละคน "ออกอาวุธ" ไม่เหมือนกัน ดิฉันเคยเจอ ทั้งแขน ขา หัว และน้ำลาย ในคน ๆ เดียวกันละ

ถ้าดูกราฟความก้าวหน้าของน้องภู ปีการศึกษาหน้า ก็คิดว่าคงจะพร้อมที่จะเข้าโรงเรียนแล้ว แต่เสียดายอยู่นิดนึง ที่เขาจะเป็นเด็ก "อ่อนเดือน" ของห้องเรียน คือน่าจะอายุ 3 ขวบ 2 เดือน ตอนเปิดเทอมต้น ซึ่งเวลานั้นภาษาและสังคมของเขาก็อาจจะยังช้ากว่าเพื่อนเล็กน้อย กว่าที่จะกวัดได้ทัน ก็ น่าจะประมาณอนุบาล 3 ถ้ารูปร่างของเขาไม่ใหญ่มาก ปีหน้าเข้าเตรียมอนุบาล เขาก็จะอายุมากกว่าเพื่อนในห้อง แต่อายุพัฒนาการใกล้เคียงกัน จะปรับตัวได้ง่ายกว่ามากละ

ส่วนเรื่องไม่ระวัง ให้พยายามเล่นเกม "หาสมบัติ" หรือช่วยกันหาโน่นหานี้ และชวนกันวิ่งซิกแซก วิ่งปรับความเร็ว เดินบพแทนแคบ ๆ เพื่อการทรงตัว

หากเป็นไปได้ อยากให้น้องภูได้พบนักกิจกรรมบำบัด เพื่อประเมินเรื่องระบบสั่งการกล้ามเนื้อ และระบบรับรู้สัมผัสสักครั้ง ถ้าหาไม่ได้ คงต้องลงมารุงกรุงเทพ เพื่อหาคนช่วยประเมินให้ คนที่ประเมินเก่ง ๆ หายากอยู่เหมือนกันละ แต่ก็หนักใจแทนเหมือนกัน เวลาเดินทางไกล ๆ เด็กของเรามักจะสะบักสะบอม ประเมินยากกว่าปกติ (ปกติ ก็ยากอยู่แล้ว)

โดย กิ่งแก้ว .....

พอพูดถึงเรื่องการเดินทาง ผมไม่ได้พาน้องภูไป กทม นานมากแล้วครับ และเมื่อก่อนการพาเค้าเดินทางไป กทม เป็นเรื่องยากมากถึงมากที่สุด เดินทางแต่ละครั้งหมดกำลังกายและใจทุกที เทียบกับตอนนี้ ผมพาเค้าไปโคราชบ่อย การเดินทางไม่ค่อยมีปัญหาแล้ว เวลาอยู่บนรถ ดูเค้าจะชอบมากๆ บางครั้งพูดคุยกันตั้งแต่ช่วยภูมิจนถึงโคราชเลย (แม้บางทีจะเข้าใจเรื่องเดียวกันบ้าง บางทีก็คนละเรื่องเดียวกัน) ^^

เรื่องการพบนักกิจกรรมบำบัดเพื่อประเมินระบบการสั่งการกล้ามเนื้อและระบบรับรู้ความรู้สึก อันนี้ผมไม่รู้ที่สำคัญแค่ไหน แต่พออาจารย์ทัก ผมก็ชักอยากจะไปหาดูสักครั้งอะครับ ^^ และน้องภูตอนนี้อายุ 2 ขวบ 4 เดือน สูง 90 เซน หนัก 14-15 กิโลแล้วครับ ผมก็ไม่รู้ว่าโตไปหรือเล็กไป แต่คนอื่นชอบพูดว่าอายุ 2 ขวบ 4 เดือน แต่ตัวโตสูงดีจัง

เรื่องเข้าโรงเรียนผมยังไม่กล้าคิดเลยครับ ว่าปีหน้าจะเอาเค้าเข้าโรงเรียนได้มั้ย ยังไงถ้าใกล้ถึงช่วงเวลานั้น ผมอาจจะพาน้องภูไปให้อาจารย์กึ่งแก้วและอาจารย์แก้วตาช่วยประเมินอีกทีอะครับ ^^ หรือถ้าถึงตอนนั้นเค้าดีขึ้นจนเห็นชัดเจน ก็คงว่ากันอีกทีอะครับผม ^^

โดย นีต.....

การประเมินและทำกิจกรรม SI (sensory integration) นั้น ถือเป็น "ภาคบังคับ" ของเด็กออทิสติกคน จะช่วยแก้ไขข้อบกพร่องให้เด็กได้อย่างเป็นระบบ

ถ้าไม่สะดวก ต้องสังเกตลูกให้ละเอียด โดยอาศัยเด็กวัยเดียวกันเป็นเกณฑ์ อะไรที่เด็กคนอื่นสัมผัสได้ดมกลิ่นได้ ลิ้มรสได้ น้องภูก็ควรจะทำได้ เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด การคลาน การเคลื่อนที่ในทิศทางต่าง ๆ ไม่ว่าจะเคลื่อนในท่าหัดทิม ท่าหงาย ท่าคว่ำ ท่าหมุนรอบตัว ถ้าเด็กวัยเดียวกันทำได้น้องภูก็ควรจะทำได้

ตอนแรกที่ยังไม่ได้แนะนำ เพราะยังไม่อยากให้เปิดหน้างานเยอะ และอยากให้สร้างสัมพันธภาพให้ได้ดีพอควร จะได้ฝึกทำอะไรง่ายขึ้น

ที่น้องภูพูดมากและพูดทั้งวัน พูดเรื่องเดียวกันมั่ง คนละเรื่องมั่ง ก็บอกให้รู้วาระดับสูงสุดของเขาเกือบแตะขั้น 6 แล้ว และบอกให้รู้ว่าเขาจำสิ่งที่ได้ยินได้ดี (auditory memory) ถึงได้พูดมาก (ยิ่งตื่นตื่นยิ่งพูดมาก) แต่การพูดกระโดดไปกระโดดมา ไม่ค่อยตอบ หรือพูดคนละเรื่องกับพ่อแม่ หรือคิดนานนั้นเป็นเรื่องการไม่ค่อยเข้าใจคำพูดที่เขาได้ยิน เรียกว่า auditory processing มีปัญหา หน้าที่ของพ่อแม่คือ ปล่อยให้เขาตอบเรื่องเดิมให้จบเป็นเรื่อง ๆ และให้เวลาเขาคิดนานหน่อย ซึ่งแน่นอน จะทำได้ดี คือตอนสนใจ และอยากได้ ไม่ต้องกลัวค่ะ เรื่องนี้ฝึกได้แน่นอน เอาจนเถียงคำไม่ตกปาก เถียงคอเป็นเอ็นก็ยิ่งได้

แต่อย่าลืมว่าขั้น 5 นั้น มีองค์ประกอบสำคัญ คือการบอกอารมณ์ความรู้สึก และการเล่นบทบาทสมมติ ตอนนี้น้องภูถึงไหนแล้ว ไม่หัด ไม่ได้না

โดย กิ่งแก้ว.....

ใช่ครับ คำคิดนานจริงๆ และบางที่ด้วยความที่ไม่เข้าใจที่เราพูด
ก็มักจะพูดคำเต็มๆที่เพิ่งพูดออกมา และมีโดดไปเรื่องเมื่อกี้มั้ง เรื่องปัจจุบันมั้ง
แต่ถ้าเค้าเข้าใจ จะเลือก หรือ ตอบ ได้ดี แต่ก็ต้องยังคงอยู่ในความสนใจจริงๆ

และเรื่องการเล่นบทบาทสมมุติ น้องภูยังไม่พร้อมครับ ก็ได้แต่ทดสอบอยู่เรื่อยๆ เช่น ถามว่า

ป้า - พรงนี้ น้องภูจะไปดูปลาทองบ้านอากิมวิไลมัย

น้องภู - ไปดูปลาทองบ้านอากิมวิไลนา

ป้า - แต่สงสัยวันนี้บ้านอากิมวิไลปิดแน่นๆเลย

น้องภู - บ้านอากิมวิไลปิด (พูดตาม)

ป้า - ถ้าบ้านอากิมวิไลปิด เราก็ไม่ได้ดูปลาทองนะสิ

น้องภู - (เสียบแป๊ป) จะดูปลาทองบ้านอากิมวิไลนา (เสียงดัง)

ป้า - ถ้าบ้านอากิมวิไลปิด เราก็ไปดูปลาทองไม่ได้ ต้องรอพรงนี้ ให้บ้านอากิมวิไลเปิดก่อน เราค่อยไปดู

น้องภู - พรงนี้ค่อยไปดูนะ

ป้า - ใช่ๆ วันนี้บ้านอากิมวิไลปิด พรงนี้เราค่อยไปดูนะ

น้องภู - พรงนี้ค่อยไปดูนะ (พูดตาม)

ป้า - งั้นพรงนี้เราค่อยไปดูปลาทองที่บ้านอากิมวิไลกันนะ

น้องภู - พรงนี้ค่อยไปดูกันนะ

ส่วนใหญ่เวลาที่ผมคุยกับน้องภูในช่วงระหว่างวัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม พอตอนค่ำ ก่อนที่เค้า
จะนอน (เวลาที่เค้ากินนมมื่อสุดท้าย) ผมจะชวนเค้าคุยเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆที่ได้พูดคุยกันระหว่างวัน
เพื่อทดสอบว่าเค้าจำได้หรือเปล่า เช่น จากเรื่องที่เคยกันข้างบน

ป้า - เอ้ เมื่อเช้านี้ เราไม่ได้ไปดูปลาทองบ้านอากิมวิไลนี่นา

ทำไมเราถึงไม่ได้ไปดูปลาทองบ้านอากิมวิไลนี่

น้องภู - (เสียบ)

ป้า - อ้อ (เสียงดัง) เพราะบ้านอากิมวิไลปิดนี่เอง เราเลยไม่ได้ไปดูปลาทอง

น้องภู - บ้านอากิมวิไลปิด เลยไม่ได้ไปดูปลาทอง (พูดเองเลย)

ป้า - เตี่ยพรงนี้บ้านอากิมเปิด เราค่อยไปดูเนาะ

น้องภู - บ้านอากิมวิไลเปิดค่อยไปดูกันเนาะ

บางครั้งเค้าก็พูดเหมือนจำเรื่องราวได้หมด แต่ใช้คำพูดไม่ถูกต้องก็มี

และบางครั้งก็ไม่ยอมพูดคุยถึงเรื่องที่ชวนคุย จะพูดไปคนละเรื่อง แต่ก็ชวนคุยจนกลับมาเรื่องเดิมได้อยู่

อาจารย์อย่าเพิ่งคิดว่าผมใช้คำพูดยาวและมากพยางค์เกินไปนะครับ ^^' คือเรื่องที่ใช้คำพูดสั้นมันมี
เยอะ แต่ผมอยากยกตัวอย่างเรื่องนี้ละครับ คือเค้าสามารถจับใจความหรือคำสำคัญในประโยคยาวๆ
ได้

ผมก็รู้สึกที่เค้าตื่นในเรื่องความเข้าใจ 'ภาษา' หรือเปล่า ส่วนเรื่องที่คุยกันบ่อยๆ ก็จะเป็นเรื่องการ
ไปนู่นมานี่ เช่น

ป้า - (ขับรถออกจากบ้าน) เอ วันนี้น้องภูอยากไปบีกซีหรืออยากไปโลตัส

น้องภู - จะไปบีกซีนา

ป้า - จะไปบีกซีจริงๆหรือ

น้องภู - จะไปบีกซีนา (เสียงดังฟังชัด)

ป้า - เอ ป้าว่าเราไปเซเว่นก่อนได้มั๊ย

น้องภู - จะไปบีกซีนา (เมื่อไหร่จะตอบว่า 'ไม่ได้') ^^'

ป้า - ไปเซเว่นก่อนได้มั๊ย

น้องภู - น้องภูจะไปบีกซีนา (เสียงดังพร้อมโตดๆ) ^^'

ส่วนเรื่องการบอกอารมณ์ ความรู้สึก น้องภูก็บอกได้บ้างครับ ว่างๆจะมาเล่าต่อหน้าครับผม ^^'

โดย นี้อ.....

เพิ่งกลับมาจากโคราช เลยเข้ามาอ่านที่โพสต์ เลยเข้ามาแก่นิดนึงครับ เดี่ยวอาจารย์อ่านแล้วจะคิดว่า
เค้าพูดตามทั้งหมด (พิมพ์แล้วไม่ได้อ่านซ้ำอะครับ ^^' ส่วนใหญ่เวลาที่ผมคุยกับน้องภูในช่วงระหว่าง
วัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม พอดตอนค่ำ ก่อนที่เค้าจะนอน (เวลาที่เค้ากินนมเมื่อสุดท้าย) ผมจะ
ชวนเค้าคุยเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆที่ได้พูดคุยกันระหว่างวัน เพื่อทดสอบว่าเค้าจำได้หรือเปล่า เช่น จาก
เรื่องที่คุยกันข้างบน

ป้า - เอ เมื่อเช้านี้ เราไม่ได้ไปดูปลาทองบ้านอากิมวิไลนี่นา

ทำไมเราถึงไม่ได้ไปดูปลาทองบ้านอากิมวิไลน้ำ

น้องภู - (เงิบ)

ป้า - อ้อ (เสียงดัง) เพราะบ้านอากิมวิไลปิดนี่เอง แล้วผมก็เงิบ(รอฟัง)

น้องภู - บ้านอากิมวิไลปิด เลยไม่ได้ไปดูปลาทอง (พูดเองเลย)

ป้า - เดี่ยวพรุ่งนี้บ้านอากิมเปิด เราค่อยไปดูนะ

น้องภู - บ้านอากิมวิไลเปิดค่อยไปดูกันนะ

โดย นี้อ.....

อันที่จริง การเล่นเกมสนั้น เล่นได้ตั้งแต่ก่อนพูดเป็น เช่น ทำท่าเลียนแบบป้อน (ลม) ตีม (ลม) แกล้ง
ทำเป็นนอน ด้วยระดับการใช้ภาษาเช่นนี้ สมควรเริ่มเล่นเกมสนได้แล้วค่ะ **การเล่นเกมสนเป็นเวทีสำคัญ
ของการโต้ตอบ ในสถานการณ์ ที่เป็นปัจจุบันตรงหน้าของเขา โดยการร้อยเรียงกับประสบการณ์ใน
อดีต** ทำให้ได้นะคะ วันหลังเราจะใช้ประโยชน์จากการเล่นเกมสนได้อีกมากเลยคะ

ส่วนเรื่องที่คุณอยากกินไป เพราะเป็นการพูด "ข้ามเวลาและข้ามสถานที่" เด็กจะต้องเข้าใจมิติเรื่อง
เวลาและมีภาพของสถานที่ในใจก่อน" ควรได้ตอบเรื่อง "ปัจจุบัน" ตรงหน้า ได้ดีก่อนคะ ไม่ต้องห่วง
เรื่องการเล่าเรื่องนะคะ

แล้วก็ไม่ต้องคอยเช็คความจำนะคะ นื่องูจำแม่นแน่นอน ดิฉันมั่นใจ ให้เน้นเช็คแต่ความต้องการ
ความรู้สึก และเหตุผลของตัวเองเขาเองก็พอค่ะ

"ผมจะชวนเค้าคุยเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆที่ได้พูดคุยกันระหว่างวัน เพื่อทดสอบว่าเค้าจำได้หรือเปล่า" อัน
นี้ผิดหลักฟลอร์ไทม์ค่ะ แบบเดียวกับที่พ่อแม่ชอบถามว่า "วันนี้ไปโรงเรียนกินข้าวกับอะไร" "วันนี้เล่น
กับใครบ้าง" เน้นความจำล้วน ๆ ไม่ได้ช่วยพัฒนาการเล่าเรื่องนะคะ

คนเราจะเล่าเรื่อง เมื่ออยากเล่า เรื่องที่อยากเล่าต้องเป็นเรื่องที่สนุก ตีตใจ ตื่นเต้น หรือไม่ก็เรื่องที่แย
สุด ๆ ไปเลยคะ การถามแบบฟลอร์ไทม์ จึงให้ถามเชื่อมโยงกับความรู้สึก เช่น วันนี้มีอะไรสนุกมั่ง ถ้า
ลูกไม่ตอบ ค่อยให้ตัวเลือก เช่น ไปดูปลา สนุกหรือเปล่า

แต่แน่นอนว่า เขาต้องบอกความรู้สึก ณ ปัจจุบันได้ดีก่อน **รักษาเส้นทางให้ "ตรง" ไว้คะ จะได้ถึง
ปลายทางเร็ว ๆ**

โดย กิ่งแก้ว.....

ขอบคุณครับอาจารย์ ^^

โดย นีต.....

ตอนนี้น้องอายุ 2 ขวบ 5 เดือนแล้ว เค้าก็ดีขึ้นเรื่อยๆ ด้วยหลักฟลอร์ไทม์เพียงอย่างเดียวครับ
ปัญหาหลักๆก็คือ เค้าดีขึ้นเรื่อยๆ แต่ช้า ไม่ทันใจพ่อแม่เลยอะครับ แฮะๆ ^^'

โดย นีต.....

ทำไมคนบางคนถึงเข้าใจยากนักหนา ว่าน้องยังไม่สามารถเอาไปฝากเลี้ยงกับเด็กปกติ ที่มีเด็กอยู่
เยอะ แล้วมีคนดูแลเพียงไม่กี่คน ผมละอย่างเซง ทำไมไม่เข้าใจสักที ที่เค้าดีขึ้นได้ขนาดนี้ มันไม่ใช่
เพราะเค้าดีขึ้นเองสักหน่อย เปื่อเหลือเกิน ที่ช่วยฟลอร์ไทม์กับลูกก็ไม่ช่วย
แถมยังจะมาคอยยุให้เอาลูกไปฝากคนอื่นเลี้ยงอีก เซงมากๆ หงุดหงิดมากๆ ขอรบายหน่อยนะครับ

โดย นีต.....

ก็คงไม่ต้องอธิบายกันให้มากความหรอกนะคะ บอกไปเลยว่าปีหน้าค่อยไป เป็นอย่างนี้กันก่อน
ประเทศ เชื่อครู ไม่เชื่อตัวเอง ยกหน้าที่ที่ควรจะเป็นของบ้าน ไปให้โรงเรียน เป็นเพราะทิศทาง
การศึกษาที่มันเบี่ยงเบน สอนแต่เรื่องไกลตัว เน้นการทำท่า และท่องจำ เลยล้าหลังเขาอยู่อย่างนี้
ไม่ได้เป็นแค่บ้านคุณนีตหรอก

พวกเราแหละ พวกแปลก 55555 ก้มหน้าก้มตาทำไปเถอะคะ

โดย กิ่งแก้ว.....

5555 นั่นสิครับ ชินแล้วนิ อาจารย์ครับ ตอนนี้น้องภูยังเรียงคำไม่ค่อยถูก เช่น

น้องภู - พระอาทิตย์มีตตกดินแล้ว (พระอาทิตย์ตกดิน มีตแล้ว)

ป้า - อ้อ พระอาทิตย์มันตกดิน เลยมีตติดต่อยเลย

น้องภู - พระอาทิตย์มันตกดินแล้ว เลยมีตเลย

ผมไม่ได้สอนเค้าแก้หรือเรียงคำ แต่เป็นการแสดงความเข้าใจคำพูดเค้า

ด้วยการพูดทวนประโยคของเค้า แต่เรียงเองใหม่

แล้วเค้าก็พูดตาม แบบนี้พอได้มั๊ยครับ

คือเมื่อไหร่ที่เค้าพูดอะไรที่ผมจับใจความได้

ผมจะแสดงให้เค้ารู้ ว่าผมเข้าใจ แล้วทำเป็นพูดซ้ำตามเค้า

แต่เรียงใหม่ให้ถูกต้อง เค้าก็พูดตามที่เราเรียงใหม่ทั้งหมด

แต่ไม่ได้พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อให้เค้าจำให้ได้นะครับ คือเมื่อไหร่ที่เค้าพูดถึงอะไร แล้วคำพูดมันเรียงผิดตำแหน่ง 1-2 คำ ผมก็ไม่เคยบอกว่า ไม่ใช่ ต้องแบบนี้ละ แบบนี้นั้นละ

คือผมแค่บอกว่า ใชๆ แล้วพูดทวนแบบเรียงใหม่ให้ถูกต้องแค่นั้น แบบนี้พอได้มั๊ยครับ

โดย นี้อ.....

ดูเหมือนน้องภูเริ่มเข้าใจและเชื่อมโยงเหตุและผลเบื้องต้นได้แล้ว ที่ว่าเบื้องต้น เพราะเป็นเรื่องภายนอก เช่น ทำไมน้ำหก ทำไมน้องภูเจ็บ

ส่วนการพูดคุ้ยที่ยากและสำคัญ คือการพูดบอกความต้องการ และความรู้สึกของตัวเอง และเชื่อมโยงเหตุและผลของมัน เช่น น้องภูดีใจ เพราะป้าป้าเอาขนมมาให้

แล้วก็กลับมาทวงเรื่องเดิม เล่นสมมุติได้หรือยัง ออย่ามัวชมนก ชมไม้ ชมตะวันตกดินอยู่นา

โดย กิ่งแก้ว.....

น้องภู - สมมุติว่ามันเป็นน้ำตก (สายโทรศัพท์)

ป้า - ให้สายโทรศัพท์มันเป็นน้ำตกเลยหรอ

น้องภู - ให้มันเป็นน้ำตกเลย

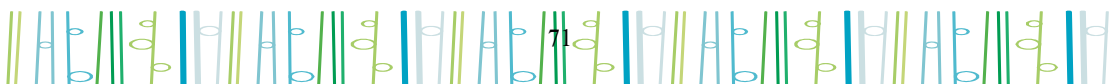
ป้า - แล้วให้มันเป็นงูได้มั๊ย

น้องภู - เป็นงูได้มั๊ย

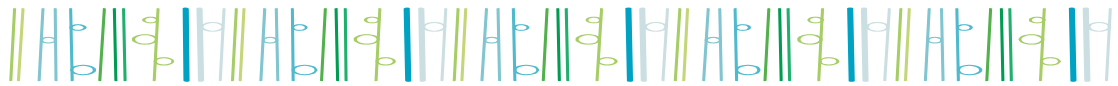
ป้า - เป็นงูได้มั๊ย

น้องภู - เป็นน้ำตก ไหลลงมาอย่างแรงเลย

บางเรื่องที่เข้าใจไม่ยาก หรือเค้าเคยพูดเคยสนใจมาก่อน จะต่อเองได้บ้าง แต่ก็ยังไม่ซับซ้อนเลยครับ ส่วนเช่นทำไมน้ำถึงหก เค้าพอจะรู้แล้วว่าทำไมน้ำถึงหก แต่ยังไม่บอกความต้องการไม่ได้

เวลาน้องภูทำน้ำหก น้องภูจะพูดว่า น้ำหกเลย
น้องภู - น้ำหกเลย
ป้า - น้องภูทำน้ำหกเหรอ
น้องภู - น้องภูทำน้ำหกหมดเลย
ป้า - น้ำหกแล้วต้องทำไงดี
น้องภู - เจ็บ (คิด)
ป้า - น้ำหกเปียก เตี่ยวป้าไปเอาผ้ามาเช็ดก่อนนะ
น้องภู - ป้าไปเอาผ้ามาเช็ดเลย
ป้า - ถือผ้ามา แล้วถามว่า ให้ป้าเช็ด หรือน้องภูเช็ด
น้องภู - ป้าเช็ดเลย
ป้า - ให้ป้าเช็ดเหรอ
น้องภู - ป้าเช็ดเร็วๆเลย
ป้า - น้องภูเช็ดให้ป้าได้มั๊ย
น้องภู - น้องภูเช้... ป้าเช็ดเลย ^^'
ป้า - โอเคๆ ป้าเช็ดเองก็ได้
น้องภู - ป้าเช็ดเองก็ได้
แล้วก็ต่อว่าเช็ดเร็วๆ หรือเช็ดช้าๆ เช็ดสะอาดหรือยัง
เช็ดแล้วเอาผ้าไปไว้ไหน ฯลฯ

ส่วนเรื่องพูดบอกความต้องการ บอกความรู้สึกเชื่อมโยงกับเหตุผล ยังไม่ได้ หรือยังไม่ดีพอถ้าบอกได้ เช่น น้องภูเสียใจ จะพูดว่าเสียใจพร้อมร้องไห้ แต่พอถามว่าเสียใจเพราะอะไร คำก็พยายามจะพูด แต่คล้ายๆว่าไม่รู้ว่าจะบอกจะพูดว่ายังไง ต้องพูดนานิดนึงก่อนทุกครั้ง ถ้าดีใจ ก็เหมือนกันครับ คำคิดๆ เหมือนอยากจะพูดบอกพูดตอบ แต่เหมือนคิดคำที่จะพูดไม่ได้ ต้องนำไปให้เสมอๆเลยครับ

โดย นี้อ.....

แหม...ลูกบอกว่าป้าเป็นน้ำตก ก็เล่นเป็นน้ำตกสิ จะถามเรื่องงูทำไมล่ะ คุณพ่อนี้ จำได้ว่าน้องภูยังกลัว สัตว์อยู่นี่นา วันหลังค่อยเล่นเรื่องที่เขากลัว เมื่อไรเขาพร้อม เขาจะทดลองเล่นเรื่องสัตว์เอง

พอเป็นน้ำตกแล้ว ก็ "ตักน้ำมาเลย" หรือ "ลงไปว่ายกันนะ" "นี่แน่ะ ๆ" "เปียกไหม" "ว่า ทำไงดี" ตอนแรก ๆ เน้นทำท่าทางทางเยอะ ๆ ยังไม่ต้องใส่อุปสรรค ขอแค่เขายอมรับการเล่นสนุกดี แยกจริงกับสนุกได้ก่อน พอเขาสนุกและติดใจแล้ว ค่อยเริ่มใส่อุปสรรค

ก็เหมือนน้ำหกนะคะ ถามว่าทำไงดี ถ้าไม่ตอบ ก็ให้ตัวเลือกเลยคะ "ปล่อยไว้ หรือจะเช็ด" ถ้าเช็ด ก็ใครเช็ด ถ้าตอบว่าปล่อยไว้ ก็ถามต่อ อ้าวจะลื่นไหม ลองดูสิ แล้วก็ใส่คำศัพท์ว่าลื่น ล้ม เปียกเข้าไป

ในการถามแต่ละครั้ง ต้องคอยเขาหน่อย เพราะเขายังคิดช้า เพราะต้องค่อย ๆ ทำความเข้าใจกับ

คำถามค่ะ

ให้ตัวเลือก ไม่ได้ให้นำคะ

โดย กิ่งแก้ว.....

ครับอาจารย์ ใช้คำพูดผิดครับ คือให้ตัวเลือกนั้นละครับผม ^^'

โดย นีต.....

เข้ามาเชียร์ให้คุณนีตเล่นสมมติกับลูกค่ะ

ในความเห็นของดิฉัน เมื่อลูกพูดสื่อสารได้แล้ว การเล่นสมมติเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดที่จะพัฒนาลูกของเราให้ก้าวต่อไป สิ่งที่เราจะได้จากการเล่นสมมตินอกจากที่แม่มังกรได้กล่าวไว้แล้ว ยังมีเรื่องของภาษาท่าทาง ความธรรมชาติของภาษา เรื่องของนามธรรม จินตนาการ ทักษะของการเข้าสังคม การมีสมาธิและการจดจ่อ การฝึกกระบวนการคิด ซึ่งไม่มีการฝึกอันไหนที่จะให้เราได้ประโยชน์มากมายเท่านี้

หน้าซ้ำบางครั้งความลับบางอย่างของลูก ความกังวลใจต่างๆก็จะหลุดออกมาให้เราได้เห็นจากการเล่นสมมติ แต่สิ่งสำคัญคือการเล่นสมมติเพื่อให้ได้ทุกอย่างที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ง่ายค่ะ ต้องใช้เวลา ต้องคิด ต้องฝึกฝน และเมื่อได้แล้วเราจะใช้การเล่นสมมติเพื่อฝึกไปได้อีกหลายปีเลยคะ

ลองเล่นดูนะคะ ดิฉันเชื่อว่า เมื่อคุณนีตทำแล้วจะมีคำถามเกิดขึ้นมาอีกมากมายเลยคะ

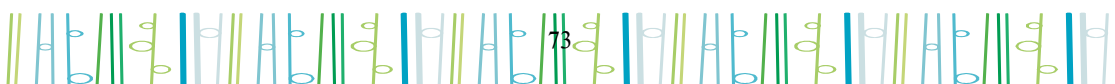
คอยเชียร์น้องภูอยู่ นะคะ

โดย แม่แอน.....

ขอบคุณแม่แอนมากเลยคะ ตอนนี้ผมก็พยายามเล่นสมมติกับน้องภูเท่าที่จะทำได้ครับ และหวังว่าเค้าจะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นเรื่อยๆตามลำดับ

โดย นีต.....

วันนี้มีเรื่องมาเล่าให้ฟังครับ
ตอนนี้ น้องภูอายุครบ 2 ขวบ 6 เดือนพอดีครับ

เมื่อบ่ายนี้ ผมขับรถแจสออกไปอยู่ช่อมรด เพื่อจะเอารถไปจ่อมเคลม แล้วก็โทรให้แม่ของผมไปรับที่อุ
 พอแม่ผมมาถึง ผมก็พาน้องภูไปขึ้นรถอีกคัน เป็นรถอีซูซุ 4 ประตู แล้วผมก็เดินเข้าไปในห้องเพื่อจะไป
 รอเอาใบรับรถ พอเดินออกมา เห็นแม่ผมพยายามบอกให้น้องภูกดปุ่มเปิดล็อครถ

ผมก็ตกใจมาก ๆ คือปกติ น้องภูไม่ค่อยได้ขึ้นรถคันนี้เท่าไร แบบนับครั้งได้เลยครับ (ส่วนใหญ่จะขึ้น
 แต่แจส) ผมเลยรีบเข้าไปเอากุญแจรถแจสออกมาใหม่ กะว่าจะรีบขับกลับไปบ้าน ไปเอากุญแจรีโมท
 อีกดอกที่บ้าน (บ้านอยู่ห่างจากอยู่แค่ 1 กิโลเมตรครับ) แต่พอผมจะขึ้นรถ ผมก็คิดว่า ลองสื่อสารกับ
 เจ้าคุณนิดนึงก่อนดีกว่า ว่าเค้าจะกดปุ่มเปิดล็อครถได้มั้ย เลยลองตะโกนผ่านกระจกรถที่ปิดอยู่ ว่าให้
 เค้ากดปุ่ม พร้อมกับพยายามชี้นิ้วไปที่ปุ่มกดข้างใน น้องภูก็เอามือไปกดๆ แกวๆ นั้น ไล่จิ้มไปเรื่อย พอไป
 ถึงปุ่มกดเปิด ผมก็ตะโกนว่า นั่นแหละๆ กดเลยๆ

น้องภูก็กดใหญ่เลย แต่ปุ่มมันต้องกด ไมทางขวาที่ทางซ้าย ผมเลยตะโกนอีกว่า กดซ้าย กดขวา กด
 เลย

น้องภูก็กดปุ่มไปทางนี้ แต่มันเป็นกดล็อครถ เลยตะโกนไปอีกว่า กดอีกด้านนึง น้องภูก็กดอีกด้าน ผม
 เลยรีบเปิดประตูทันที กลัวจะกลับไปกดปุ่มล็อครถอีก ^^'

พอกลับมาถึงบ้าน ผมก็เล่าให้แฟนฟัง แล้วผมก็นั่งคิด ว่าทำไมตอนแรก ผมไม่คิดที่จะลองสื่อสาร
 กับเค้าดูก่อน ทำไมไม่ในใจ คิดว่าเค้าเปิดเองไม่ได้แน่ๆ อาจจะเป็นเพราะเค้าไม่เคยขึ้นรถคันนี้ หรือ
 เพราะผมคิดว่าเค้ายังสื่อสารได้ไม่เข้าใจกันแน่ ^^' บางที ความที่รู้ว่าลูกตัวเองนั้นเข้าใจอะไรได้ช้า
 กว่าเด็กปกติ เลยทำให้ตัวเองมองว่าลูกจะทำอะไรไม่ได้ของเด็กคนอื่น หรือเปล่า ^^'

โดย นี้อต.....

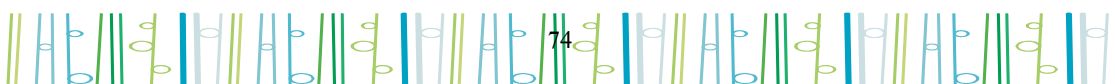
ดีใจด้วยค่ะ คุณนี้อต ที่น้องภูสามารถ สนใจ จดจ่อ ทำตาม คิดแก้ปัญหา และ ที่สำคัญ กล้าที่จะลอง
 ผิดลองถูก เป็นทักษะที่สำคัญมากเลยนะคะ ว่างๆ ลอง "บั้งเอิญ" ให้น้องภูติดอยู่ในรถอีกันนะค่ะ คุณนี้อต
 อาจจะแปลกใจว่า น้องภูสามารถจำและ "ลองผิดลองถูกคิดแก้ปัญหา" ได้เอง (เตรียมบุญแจไว้ที่มีมือ
 ด้วยนะค่ะ เพื่อพลาตค่ะ)

โดย แก้วตา.....

ขอบคุณครับอาจารย์แก้วตา

เดี๋ยวนี้ ถ้าเราถามอะไรเค้า ถ้าเค้าตอบไม่ได้ แล้วเราให้ตัวเลือก เค้าก็เลือกสิ่งที่เค้าต้องการได้ถูกต้อง
 ครับ เหาสิ่งที่เค้าต้องการขึ้นก่อน เค้าก็เลือกได้แล้ว ไม่ค่อยพูดตามแล้ว แต่ก็ยังไม่ 100% ครับ

แต่ช่วงนี้มีปัญหาเรื่องการนอนของเค้านิดหน่อยครับ คือบางวันเค้าตื่นมาตอน 07.00 น. แล้วไม่นอน
 กลางวันเลย ไปหลับอีกทีตอน 20.00 น. เลย ทั้งๆที่ตั้งแตตื่นก็วิ่งๆ เล่นๆ จนเหนื่อย จนผมคิดว่าเค้า

น่าจะหลับกลางวันแน่นอน แต่ก็ไม่หลับ เป็นบ่อยเลยครับช่วงนี้ เมื่อคืนก็ตื่นมากลางดึก 03.30 มา
ชวนผมเล่นจูกมือเดินไปนอกห้อง มานั่งอ่านนิทานเล่นอีก กว่าจะนอน 05.00 น. ^^'

โดย นี้อ.....

การนอนของเด็กอาจเปลี่ยนไปมาได้เป็นช่วงๆ บางทีก็ไม่ทราบสาเหตุค่ะ

ความกลัวเป็นสาเหตุที่เจอได้บ่อยที่ทำให้เด็กไม่ยอมนอน เพราะ ไม่อยากจากพ่อแม่ หรือ การตื่น
ในช่วงใกล้สว่างก็อาจจะเกิดจากการฝันแล้วสะดุ้งตื่นได้ ถ้าเป็นไปได้ทำอะไรที่ให้น้องง่วงสงบโดยมี
พ่อแม่อยู่ด้วย น่าจะดีกว่าเช่น คุณพ่อนอนข้างๆ แล้วลูบหลังเบาๆ ร้องเพลงเบาๆ หรือ อุ้มนั่งแล้วกอด
แบบเด็กเล็กๆ หรือ นิ่งกอดแล้วโยกไปมาเบาๆ

การทำกิจกรรมที่กระตุ้นให้สนุก และน่าสนใจ เช่น เล่นด้วยกัน ชวนกันอ่านหนังสือ จะทำให้เด็กอยาก
ตื่นทุกๆคืน เพราะจะได้รางวัล คือ ได้เล่นกับคุณพ่อค่ะ

ช่วงกลางวัน คุณน้ออาจลองนอนกับลูก ลูบหลัง ร้องเพลงเบาๆ นื่องง่วงจะหลับได้ง่ายขึ้นค่ะ

โดย แก้วตา.....

ใช้เลยครับอาจารย์แก้วตา ผมว่ามันอาจจะมีหลายสาเหตุที่ไม่อาจเข้าใจได้ เช่นวันนี้ก็นอน
กลางวันตอน 14.00 น. แต่ที่นื่องง่วงตื่นกลางดึก หรือไม่ยอมนอนกลางวัน คงไม่ได้กลัวพ่อแม่จะหาย
หรือฝันร้ายตอนกลางคืนเท่าไรหรอกครับ น่าจะเป็นเพราะบางวันเค้าไม่ได้วิ่งเล่นจนเหนื่อย เลยไม่ยอม
นอนกลางวัน
เพราะทุกครั้งเค้าตื่นตอนดึกๆ จะเป็นวันที่เค้าไม่ยอมนอนกลางวันอะครับ

นื่องง่วงเยอะมาก ตั้งแต่ตื่นจนหลับ แทบจะไม่ค่อยยอมอยู่เฉยๆเลยครับ ผมก็ว่าผมเหนื่อยแข่งแรงมาก
แล้ว ทนมากแล้ว ยังเหนื่อยมากๆเลยละครับ ^^'

โดย นี้อ.....

ลูกชายดิฉันก็นอนยากเหมือนกันคะคุณน้อ ตอนเล็กๆเท่านั้นเอง กว่าลูกจะหลับก็ 22.30-23.00 น.
พอลูกเลิกนอนกลางวัน (ประมาณ 6ขวบ) ถึงค่อยหลับง่ายขึ้น (แต่ก็หลับประมาณ 21.30-22.00)
ที่ดิฉันใช้ก็คือช่วงเช้าปลุกให้เป็นเวลาค่ะ กลางวันก็พยายามให้นอนเป็นเวลา โดยกำหนดไว้ว่าถ้าไป
นอนด้วยกัน45-60 นาที แล้วไม่หลับก็ไม่ต้อนอน ระหว่างที่นอนด้วยกันก็ร้องเพลงให้ฟังเบาๆ หรือ
อ่านนิทาน (โดยที่เราไม่ต้องอ่านแบบดรามามากนัก) กลางคืนก็เข้านอนเป็นเวลาเช่นเดียวกัน

ระหว่างวันก็ต้องทำกิจกรรมที่ใช้แรง ออกกำลังกายมากๆด้วย ไม่ทราบว่าคุณน้อพาน้องไปประเมิน
SI บ้างหรือยังคะ เพราะในการทำกิจกรรมบำบัด มีหลายๆกิจกรรม

ที่ได้ๆต้องออกแรงเยอะเหมือนกัน ซึ่งถ้าได้นำมาใช้ก็จะเป็นการช่วยน้องๆได้ในหลายๆเรื่องไปพร้อมๆกันด้วย

โดย แม่แอน.....

อาจารย์กิงแก้วก็แนะนำว่าควรได้ประเมิน SI ดุสักรั้ง แต่ยังไม่ได้ไปเลยสักครั้งครับ ได้แต่อ่านๆดูรายละเอียดว่ามันมีอะไรบ้าง ผมคิดว่าอาจจะพาน้องๆไปประเมินดุสักรั้งเหมือนกันครับ ส่วนเรื่องการนอนของน้องๆ บางครั้งถึงจะปลุกเป็นเวลา พาเล่นจนเหนื่อย จนคิดว่าเค้าต้องนอนกลางวันแน่นอน ก็ยังมีบางครั้งที่ไม่นอนก็มีครับ บางครั้งเค้าไม่นอน เพราะเค้าไม่ถ่ายท้อง เลยไม่ยอมนอน พอสักพักก็ถ่ายท้อง แล้วพอล้างกันเสร็จ แล้วเอานมให้กิน ก็หลับปุ๋ยซะงั้น ^^'

โดย นี้อต.....

